

Capitolul 1

În care prietenul meu cel mai bun e prins de un monstru

În ultima noapte din clasa a șaptea, am avut un coșmar. Eram pe o stradă pustie dintr-un orașel de pe plajă, în toiul nopții. Izbucnise o furtună. Vântul și ploaia doborau palmieri a lungul trotuarului. De o parte și de alta a străzii se înșirau clădiri roz și galbene, cu ferestrele ferecate. La distanță de un cvartal, în spatele unui brâu din tufe de hibiscus, oceanul fremăta. „Florida”, mi-am zis, deși nu eram sigur cum îmi dădusem seama. Nu fusesem niciodată în Florida. Apoi am auzit zgomot de copite pe trotuar. M-am întors și l-am văzut pe prietenul meu Grover alergând să-și salveze viaa.

Da, am spus copite.

Grover este un satir. De la mijloc în sus, arată ca un adolescent obișnuit, deșirat, cu tuleie și coșuri. Are un șchiopătat ciudat, dar, cu excepția cazului în care l-ați surprinde pantaloni (ceea ce nu vă recomand), nu v-ați putea da seama că are ceva neomenesc. Blușii largi și picioarele false ascund faptul că are copite și posteriorul acoperit cu blană.

Grover a fost prietenul meu cel mai bun în clasa a șasea. A venit cu mine și cu o fată pe nume Annabeth într-o misiune de salvare a lumii, dar nu-l mai văzusem din iulie, anul trecut, când pornise de unul singur într-o misiune periculoasă - o misiune din care niciun satir plecat nu se mai întorsese.

În orice caz, în visul meu Grover gonea, ținându-și încălțările în mână, așa cum face când trece tropăind pe lângă micile magazine de suveniruri și pe lângă punctele de închiriere a plăci de surfing. Vântul apleca palmierii aproape până la pământ. Grover era îngrozit de ceva din spatele lui. Probabil că venea de pe plajă. Blana îi era plină de nisip alb. Scăpase de undeva. Încerca să fugă de... ceva.

Un mârâit înfiorător a străpuns furtuna. În spatele lui Grover, la celălalt capăt al clădirii ivit o siluetă întunecată. Aceasta a doborât un felinar, care a explodat într-o jerbă de scâ tei.

Grover s-a poticnit, scâncind de frică, și a mormăit: „Trebuie să scap. Trebuie să-i avertize

!"

Nu deslușeam ce-l urmărește, dar am auzit bolboroseli și blesteme. Când chestia aceea s-a apropiat, pământul s-a cutremurat. Grover s-a repezit după un colț de stradă și s-a clătinat. Nimerise într-o fundătură, o curte plină de magazine. Nu mai avea timp să se întoarcă. Ușa ce ai apropiată fusese smulsă de furtună. Pe firma de deasupra vitrinei întunecate se putea citi: Magazinul cu accesorii de nuntă din Sf Augustin.

Grover s-a repezit înăuntru. S-a ascuns în spatele unui șir de rochii de mireasă.

Umbra monstrului a trecut prin fața magazinului. Îi simțeam mirosul - o combinație dezgu stătoare între lână udă de oaie, carne stricată și duhoare acră pe care doar monștrii o au, c sconcs hrănit cu mâncare mexicană. Grover tremura în spatele rochiilor de mireasă. Umbra monstrului a trecut mai depart e. Nu se mai auzea decât ploaia. Grover a respirat adânc. Poate că chestia aceea plecase. Apoi a fulgerat. Întreaga fațadă a magazinului a explodat și o voce îngrozitoare a tunat:

EȘTI AL MEEEEEEU!

M-am ridicat în capul oaselor, tremurând în pat.

Nu era nicio furtună. Nu era niciun monstru.

Lumina soarelui de dimineață trecea prin fereastra dormitorului.

Mi s-a părut că întrezăresc o umbră trecând prin dreptul ferestrei - o siluetă umană, dar apo ineva a bătut la ușa dormitorului. Mama a strigat:

— Percy, o să întârzii.

Iar umbra de la fereastră a dispărut.

Probabil că era doar în imaginația mea. La o fereastră de la etajul cinci, cu scară de inc endiu șubredă și veche... n-avea cine să fie.

— Hai, scumpule, s-a auzit iar mama. E ultima zi de școală. Ar trebui să fii încântat! pe ai reușit!

—Vin, am îngăimat.

Am căutat sub pernă. Degetele mi s-au strâns liniștitor în jurul pixului cu care obișnuiam să dorm. L-am scos, studiind înscrisul în greaca veche de pe el: Anaklusmos.

Am vrut să-i scot capacul, dar ceva m-a oprit. Nu mă mai folosisem de Anaklusmos de atâta vreme... în plus, mama mă pusese să promit că nu voi mai folosi arme mortale în apartament, după ce a runcasem aiurea o sulică și îi distrusesem bufetul cu veselă. Am pus-o pe Anaklusmos pe noptieră și m-am dat jos din pat.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Am încercat să nu mă gândesc la coșmar, la monștri sau bra de la fereastră. Trebuie să scap. Trebuie să-i avertizez. Ce o fi vrut Grover să spună?

Mi-am făcut mâna gheară în dreptul inimii și m-am făcut că o smulg - un gest străvechi de înd e a răului, pe care mi-l arătase odată Grover.

Visul n-avea cum să fie real.

Era ultima zi de școală. Mama avea dreptate, ar fi trebuit să fiu încântat. Pentru prima dată în viață, aproape că încheiasem anul fără să fiu exmatriculat. Fără accidente ciudate. Fără profesori care se transformă în monștri și încearcă să mă omoare cu hrană otrăvită de la cantine pentru acasă care explodează. A doua zi urma să pornesc spre locul care-mi plăcea cel mai mult pe lumea asta - Tabăra Semizeilor. O singură zi. Nici măcar eu nu puteam s-o dau în bară.

Ca de obicei, n-aveam nici cea mai vagă idee cât de tare mă înșelam.

Mama făcuse gofre albastre și ouă albastre pentru micul dejun. E simpatică, sărbătorește ocazi speciale cu mâncare albastră. Cred că e

felul ei de a spune că totul e posibil. Perc y poate absolvi clasa a șaptea. Gofrele pot fi albastre. Mici miracole de genul ăsta

.

Am mâncat la masa din bucătărie în timp ce mama spăla vase. Era îmbrăcată în uniforma de lucr fustă albastră cu stelute și o bluză cu dungii roșii și albe pe care o purta în timp ce vinde ulciuri la Sweet on America. Părul ei lung și castaniu era prins în coadă. Gofrele aveau un gust grozav, dar cred că nu înfulecam din ele ca de obicei. Mama ma privit și s-a încruntat.

—Percy, ești bine?

— Da... sunt.

Dar știa întotdeauna când mă deranja ceva.

S-a șters pe mâini și s-a așezat la masă în fața mea.

—Are legătură cu școala sau...

N-a fost nevoie să termine propoziția. Știam la ce se referă.

—Cred că Grover are probleme.

I-am povestit visul meu.

Și-a ținut buzele. Nu prea vorbeam despre cealaltă parte a vieții mele. Încercam să trăim c mai normal, dar mama știa totul despre Grover. Nu puteai crește un puști ca mine - un semizeu - fără să știi niște lucruri.

— Nu m-aș îngrijora prea tare, scumpule, mi-a spus. Grover este satir mare acum. Dacă s ar fi întâmplat ceva, sunt sigură că am fi primit vești din... din tabără... Vocea i-a șovăit. Umerii i s-au încordat când a rostit cuvântul tabără.

—Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Nimic, mi-a spus ea. Uite cum facem. În după amiaza asta vom sărbători sfârșitul anul . O să vă duc, pe tine și pe Tyson, la Rockefeller Center - la magazinul de skateboard uri care vă place.

O, Doamne, era tentant! Niciodată n-am dus-o prea bine cu banii. Din pricina cursu rilor la seral ale mamei și a faptului că insista să merg la o școală particulară, nu ne per miteam nimic special, cum ar fi să cumpărăm un skateboard. Dar era ceva în vocea ei care m-a pus pe gânduri.

—Stai puțin, am spus. Credeam că diseară facem bagajele pentru tabără.

Și-a făcut ghemotoc în mână cârpa de vase.

— Ah, dragule, în legătură cu asta... Aseară am primit un mesaj de la Chiron. Inima mi-a stat în loc. Chiron răspundea de activitățile din Tabăra Semizeilor. Nu ne-ar fi căutat dacă nu s-ar fi întâmplat ceva grav.

—Ce a spus?

— Crede că... s-ar putea ca deocamdată să nu fii în siguranță în tabără. Poate va trebu

— Să amânăm? Mamă, cum să nu fiu în siguranță? Sunt un semizeu! E cam singurul loc din unt în siguranță!

—în mod normal, dragule. Dar cu problemele pe care le au...

—Ce fel de probleme?

— Percy... îmi pare foarte, foarte rău. Speram să discutăm despre asta după amiază. Nuplica totul acum. Nici Chiron nu sunt sigură că îți poate explica. Totul s-a petrecut fo arte brusc. Gândurile mi se învâlmășeau în cap. Cum adică să nu merg în tabără? Mă pregăteam să pun un mi dar înainte s-o fac, am auzit pași grei bubuind pe scară.

Ochii mamei s-au mărit.

— Ce oră e..., a spus ea și s-a repezit la ceasul de pe masă. 7:15! Ai uitat să-l întâm tradă.

— O, nu, iarăși? Am sărit în picioare și am zbughit-o spre camera de zi, uitând pe mome oate celelalte probleme.

—Grăbește-te! a spus mama, care alerga după mine. Nu-l putem lăsa...

Prea târziu. În momentul în care ajunsesem în camera de zi, vizitatorul nostru bătea în ușa de la intrare

: CIOC, CIOC, BUUUUUM!

Ușa a sărit din balamale și a aterizat pe covor cu o bubuitură. În pragul ușii stătea prietenul meu, Tyson, stânjenit.

—Ooooh, a murmurat. Îmi pare rău, doamnă Jackson.

Mama a schițat un zâmbet chinuit, deși era cel puțin a zecea oară când Tyson ne distrugea ușa

Se vedeau clar fisurile de pe toc, făcute de fiecare dată când administratorul clădirii înlocuise balamalele.

—E în regulă, Tyson, dragule, a spus mama, cu voce pierită. Nu-i vina ta.

Și chiar nu era. Tyson nu-și putea controla forța. Dacă te supărai că a stricat ceva din greșală, asta doar îl făcea să plângă, ceea ce însemna să distrugă și mai multe lucruri - veselă, , pereți din cărămidă.

— Vrei să iei micul dejun? l-a întrebat mama. Am făcut mai multe gofre. Fața lui Tyson s-a luminat.

—Gofre! Da!

A urmat-o greoi în bucătărie și s-a pus pe mâncat dintr-un maldăr de gofre, de mărimea unei cîrpe de pantofi.

Cred că ar trebui să explic care-i treaba cu Tyson.

Era singurul puști fără adăpost de la Colegiul Meriwether. Din câte ne dădusem seama mama și eu mine, fusese abandonat de părinți încă de foarte mic, probabil pentru că era atât de... rănit. Avea 1,90 m înălțime și o constituție de Yeti, dar plângea mult și se speria aproape de orice, inclusiv de propria imagine. Fața îi era cam diformă și avea o expresie brutală. Nu v-aș putea spune ce culoare aveau ochii lui, pentru că niciodată nu mi-am făcut curaj să privesc deasupra dinților săi strâmbi. Purta blugi zdrențuiți, niște bascheți soioși mărim o cămașă de flanel în carouri, găurită. Mirosea ca o străduță dosnică din New York, pentru că

ocuia, pe strada 72, într-o cutie de carton în care fusese ambalat un frigider.

Cei de la Colegiul Meriwether îl adoptaseră ca proiect în folosul comunității, pentru ca t

oți elevii să se simtă bine în propria piele. Din păcate, cei mai mulți nu-l suportau pe Tyson. Odată ce descoperiseră că era un mare bleg, în ciuda forței sale imense și a aspectului înfricoșător, se simțeau bine legându-se de el. Eram cam singurul său prieten, ceea ce însemna că și el era singurul meu prieten.

Mama se plânsese la școală de un milion de ori că nu se face destul pentru a-l ajuta pe

Tyson. A sunat la serviciile sociale, dar nu s-a întâmplat nimic. Cei de la servicii le sociale susțineau că Tyson nu există. O țineau una și bună că vizitaseră străduța pe care dicasem și nu-l găsiseră, deși zău dacă știu cum ai putea rata un puști uriaș care locuiește tie. În timp ce Tyson își mânca gofrele, mama a adus niște haine XXXL pe care i le găsise la Good will și i le-a îndesat pe furiș în rucsac, împreună cu o bancnotă de douăzeci de dolari. Eram încă marcat de ceea ce-mi spusese. Muream de curiozitate s-o întreb care era problema în tabără, dar nu puteam face asta de față cu Tyson. Mă scotea din minți să-l văd cum mă că. În cele din urmă, mama a zis:

— Ați face bine să plecați, băieți. E 7:35.

Tyson s-a îndepărtat de masă. Era mânjit pe toată fața cu gofre albastre și sirop.

—Delicios! Mulțumesc, doamnă Jackson. Gata de școală!

M-a bătut pe spate cu atâta forță, că aproape mi-au ieșit ochii din cap.

—La revedere, băieți, a spus mama. Aveți grijă.

M-am oprit în ușă.

—Mamă, în legătură cu...

— După amiază, dragule, a insistat ea, iar vocea îi suna trist. Vom avea timp să vorbim unci. Ne-am luat la revedere. Tyson și cu mine am alergat ca să prindem metroul de la ora două. Nu știam atunci că n-aveam să mai port acea discuție cu mama.

De fapt, urma să lipsesc de acasă mult, mult timp.

Când am ieșit cu Tyson, m-am uitat la clădirea acoperită cu gresie brună de peste drum. Pe ntru o fracțiune de secundă am zărit o formă întunecată în lumina soarelui matinal - o siluetă mană pe zidul de cărămidă, o umbră care nu aparținea nimănui. Apoi aceasta a tremurat și a dispărut.

Capitolul 2

în care joc dodgeball cu niște canibali

Ziua mea a început normal. Sau cât de normal se poate la Colegiul Meriwether.

Vedeți voi, e vorba de o școală „progresistă” din centrul Manhattan-ului, ceea ce înseamnă că pe fotolii pară în loc de bănci și nu primim note, iar profesorii poartă la serviciu blugi și tricouri cu trupe de rock.

Mie îmi convine. Sufăr de deficit de atenție și sunt dislexic, la fel ca majoritatea semizeilor, așa că nu m-am prea descurcat la școlile normale, încă dinainte să fiu exmatriculat. Singura problemă la Meriwether era că profesorii priveau întotdeauna partea grozavă a lucrurilor, iar copiii nu erau întotdeauna... grozavi.

Să luăm prima oră, cea de engleză. Tot gimnaziul citise o carte intitulată împăratul muștelor care niște copii rămân izolați pe o insulă și o iau razna. Așadar, examenul nostru final consista în a merge în curte, a petrece o oră fără supravegherea vreunui adult și a vedea ce se întâ

Ce s-a întâmplat a fost un uriaș concurs de tras chiloții peste cap între elevii de clasă a șaptea și a opta, două lupte cu pietriș și un meci de baschet pe viață și pe moarte. Bătău

Matt Sloan, a condus majoritatea activităților.

Sloan nu era mare și puternic, dar se purta de parcă ar fi fost. Avea niște ochi ca de pitbull și părul negru și zburlit și purta întotdeauna haine scumpe dar șleampete, de parcă r fi vrut ca toată lumea să vadă cât de puțin îi pasă de banii familiei. Avea un dinte din fa obit de când împrumutase Porsche-ul tatălui său pentru o plimbare și intrase într-un indicat or rutier pe care scria Atenție, copii! Vă rugăm, încetiniți.

În orice caz, Sloan le trăgea tuturor chiloții peste cap până când a încercat asta cu Tyson.

Tyson a intrat în panică și l-a pocnit un pic prea tare. Sloan a zburat cinci metri în zăna de joacă și s-a încurcat în leagănul celor mici.

—Ciudatule! a strigat Sloan. Ce-ar fi să te întorci la cutia ta de carton!

Tyson a început să plângă în hohote. S-a lăsat atât de tare pe o structură metalică de cățara bara, și s-a luat cu mâinile de cap.

—Retrage-ți cuvintele, Sloan! am Strigat.

Sloan a mârâit la mine.

— De ce-ți mai bați capul, Jackson? Poate că ai avea și tu prieteni, dacă nu i-ai lua m apărarea ciudatului ăstuia. Mi-am strâns pumnii. Speram că fața nu îmi era atât de roșie cum mi-o simțeam.

—Nu e un ciudat. E pur și simplu...

Am încercat să mă gândesc ce ar trebui să spun, dar Sloan nu mă asculta. El și prietenii săi și urâți erau prea ocupați cu hlizitul. M-am întrebat dacă era doar o părere sau Sloan ch ar era însoțit de mai mulți golani ca de obicei. Eram obișnuit să-l văd împreună cu doi sau t , dar astăzi erau încă vreo șase și eram destul de sigur că nu-i mai văzusem vreodată.

—Așteaptă până la ora de sport, Jackson, a strigat Sloan. Ești ca și mort.

Când prima oră s-a încheiat, profesorul de limba engleză, domnul De Milo, a venit să inspe cteze măcelul. A hotărât că înțelesesem perfect împăratul muștelor. Trecusem cu toții examenul uia să avem mare grijă

să nu ajungem niște adulți violenți. Matt Sloan a dat din cap cu seriozitate, apoi mi-a rânjit cu dintele său ciobit. A trebuit să-i promit lui Tyson că la prânz îi voi cumpăra un sandvici cu unt de arahide în plus ca să-l fac să se oprească din plâns.

—Sunt... sunt un ciudat? m-a întrebat.

— Nu, l-am asigurat, scrâșnind din dinți. Matt Sloan e un ciudat. Tyson s-a smiorcăit.

— Ești un prieten bun. îmi va fi dor de tine la anul, dacă... dacă nu voi... Vocea îi tremura. Mi-am dat seama că nu știe dacă va fi invitat din nou la anul să participe la proiectul în folosul comunității. M-am întrebat dacă directorul se deranjase măcar să discute cu el despre asta.

—Nu-ți face griji, uriașule, am îngăimat. Totul va fi bine.

Tyson mi-a aruncat o privire atât de recunoscătoare, că m-am simțit un mare mincinos. Cu mine puteam să-i promit cuiva că el că totul va fi bine?

Următorul examen a fost cel de știință. Doamna Tesla ne-a spus că trebuie să amestecăm substanțe chimice până reușim să provocăm o explozie. Tyson era partenerul meu de laborator. Mâinile sale erau mult prea mari pentru flacoanele mici pe care trebuia să le folosim. A dăruit din greșală o tavă cu substanțe chimice de pe masă și a iscat un nor portocaliu în formă ciupercă în coșul de gunoi.

După ce doamna Tesla a evacuat laboratorul și a chemat echipa de îndepărtare a deșeurilor periculoase, ne-a lăudat pe Tyson și pe mine, spunând că suntem niște chimiști înnașcuți. Era mii care treceau cu brio examenul ei în mai puțin de treizeci de secunde. M-am bucurat că dimineața trece repede, pentru că asta nu mă lăsa să mă gândesc prea mult la blemele mele. Nu suportam ideea că ar putea fi probleme în tabără. În plus, nu-mi puteam alunga din minte coșmarul. Aveam senzația îngrozitoare că Grover e în pericol...

La ora de educație civică, în timp ce desenam hărți, calculând latitudinea și longitudinea, m

-am deschis caietul și m-am uitat la fotografia dinăuntru - prietena mea Annabeth în v acanță la Washington, DC. Purta blugi și o geacă din același material peste tricoul portoc aliu cu Tabăra Semizeilor. Părul blond îi era prins cu o bandană. Stătea cu brațele încrucișă fața Memorialului Lincoln și îl privea extrem de mulțumită, de parcă l-ar fi proiectat chiar ea. Chestia e că Annabeth dorea să se facă arhitectă, așa că vizita mereu monumente celebr e și alte chestii de genul ăsta. E o ciudățenie de-a ei. îmi trimisese fotografia pe mail după vacanța de primăvară și din când în când o priveam doar pentru a-mi reaminti că e reală

Semizeilor nu era doar o născocire a imaginației mele.

Mi-aș fi dorit ca Annabeth să fie aici. Ar fi știut să-mi interpreteze visul. N-aș fi recu noscut asta în fața ei, dar era mai deșteaptă decât mine, chiar dacă putea fi enervantă. Eram pe cale să închid caietul, când Matt Sloan s-a întins și a smuls fotografia.

—Hei! am protestat.

Sloan s-a uitat la fotografie și a făcut ochii mari.

—Nu pot să cred, Jackson. Cine-i asta? Nu cumva e...

— Dă-mi-o înapoi! îmi ardeau urechile.

Sloan le-a dat fotografia urâților lui de prieteni, care au chicotit și au început s-o r upă ca să facă niște cocoloașe înmuiate cu salivă. Puștii cei noi trebuie să fi venit în vizi u că la poartă primiseră ecusoane pe care scria Bună, sunt... Aveau probabil un simț al um orului mai ciudat, pentru că scriseseră nume trăsnete, cum ar fi: MARROW SUCKER, SKULL

EATER și JOE BOB. Nicio ființă omenească nu purta asemenea nume.

— Tipii ăștia se vor transfera aici la anul, s-a lăudat Sloan, de parcă asta ar fi treb să mă sperie. Pun pariu că își pot plăti taxa de școlarizare, spre deosebire de prietenul tă etardat.

—Nu e retardat.

Mă abțineam cu foarte, foarte mare greutate să nu-i trag un pumn lui Sloan.

— Ești un mare ratat, Jackson. Ce bine că o să te scot din circulație la pauza următoare Prietenii lui cei uriași mestecau fotografia. îmi venea să-i fac praf, dar aveam ordin e stricte de la Chiron să nu-mi revărs furia pe muritori obișnuiți, oricât de enervanți ar fi fost. Trebuia să-mi păstrez forțele pentru lupta cu monștrii. Și totuși, o parte din mine se gândea cum ar fi fost dacă. Sloan ar fi știut cine sunt cu adevărat... S-a sunat.

În timp ce părăseam clasa, o voce de fată a șoptit:

— Percy!

Am aruncat o privire prin zona vestiarului, dar nimeni n-avea treabă cu mine. De parcă vreo fată de la Meriwether ar fi riscat să fie surprinsă rostindu-mi numele... înainte de-a apuca să mă întreb dacă am început să am vedenii, o mulțime de copii s-au năpust re sala de sport, târându-ne pe Tyson și pe mine cu ei. Urma ora de educație fizică. Antre norul nostru ne promisese o partidă de dodgeball, iar Matt Sloan promisese să mă omoar

e.

Echipamentul sportiv de la Meriwether consta într-un șort albastru și tricouri colorat

e. Din fericire, cele mai multe activități sportive se desfășurau înăuntru, așa că nu trebuia lergăm prin Tribeca precum o gașcă de copii hipioți aflați în tabără. M-am schimbat în vestiar cât de repede am putut pentru că n-am vrut să dau de Sloan. Era m gata să plec, când Tyson m-a strigat:

— Percy? încă nu se schimbase. Stătea în ușa sălii de forță, ținându-și în brațe hainele de sport.

— Nu vrei să... ăăă...

—A. Da. Am încercat să nu par deranjat. Da, sigur.

Tyson s-a strecurat în sala de forță. Am stat de pază la ușă până s-a schimbat.

Mă simțeam cam ciudat că fac asta, dar se întâmpla aproape zilnic. Treaba e că Tyson e foarte jenat când vine vorba să se schimbe. Cred că e din cauză că e complet acoperit de păr și are niște cicatrice ciudate pe spate, despre care n-am avut curaj să-l întreb. În orice caz, aflasem din experiență că dacă cineva îl tachina pe Tyson în timp ce se schimbă e supărat și începea să smulgă ușile dulapurilor.

Când am intrat în sală, antrenorul Nunley stătea la micul său birou și citea revista Sports

Illustrated. Nunley avea cam un milion de ani, ochelari cu lentile bifocale, o b

ucă de păr cărunt unsuros și n-avea dinți, îmi amintea de Oracolul din Tabăra Semizeilor, ca și cum era o mumie zbârcită, doar că antrenorul Nunley se mișca mult mai puțin și nu scotea fum verde. Sau cel puțin n-am observat eu. Matt Sloan a spus:

—Domnule antrenor, pot să fiu eu căpitanul?

— Ha?

Antrenorul Nunley și-a scos nasul din revistă.

—Da, a mormăit. Mm-hmm.

Sloan a rânit și și-a luat în primire sarcina de a ne distribui pe echipe. M-a făcut căpitanul celeilalte echipe, dar nu conta pe cine aleg, pentru că toți tipii atletici și populari, precum și grupul cel mare de vizitatori au trecut de partea lui Sloan.

De partea mea îi aveam pe Tyson, pe Corey Bailer, geniu al informaticii, pe Raj Mandali, maestrul calculelor matematice, și încă șase puști care erau mereu ciuca bățăilor. În normal, m-aș fi mulțumit cu Tyson. Făcea de unul singur cât jumătate de echipă. Dar vizitatorii din echipa lui Sloan erau aproape la fel de înalți și puternici, și erau în număr de șase.

Matt Sloan a răsturnat un coș cu mingi în mijlocul sălii de sport.

—Mi-e teamă, a mormăit Tyson. Miros ciudat.

M-am uitat la el.

— Ce miroase ciudat?

Nu-mi dădusem seama că vorbește singur.

Ei, a zis Tyson, arătând spre noii prieteni ai lui Sloan. Miros ciudat.

Vizitatorii își trosneau degetele, privindu-ne de parcă era ora măcelului. M-am întrebat de unde erau. Probabil de undeva unde copiii erau hrăniți cu carne crudă și bătuți cu parul.

Sloan a suflat în fluierul antrenorului și partida a început.

Echipa lui Sloan a fugit spre linia de centru. De partea mea, Raj Mandali a strigat ceva în urdu, probabil Vreau la baie! și a fugit spre ieșire. Corey Bailer a încercat să se strecoare în spatele panourilor de pe pereți pentru a se ascunde. Ceilalți membri ai echipei mele au făcut tot posibilul să se ghemuiască panicați și să nu fie luați în vizor — Tyson, am spus. Hai să ple...

O minge m-a lovit în stomac. Am picat în fund în mijlocul sălii de sport. Cealaltă echipă a izbucnit în râs. Vedeam ca prin ceață. Mă simțeam de parcă tocmai mi-ar fi fost aplicată manevra Heimlich de către o gorilă. Nu-mi venea să cred că cineva putea arunca atât de tare. Tyson a strigat:

—Percy, ferește-te!

M-am rostogolit și o altă minge mi-a trecut pe la ureche cu viteza sunetului.

VUUUM!

A lovit panoul de pe perete și Corey Bailer a scâncit.

—Hei! am strigat spre echipa lui Sloan. O să omorâți pe careva!

Vizitatorul pe nume Joe Bob mi-a zâmbit răutăcios.

Dintr-un motiv oarecare, părea mult mai masiv acum...

chiar mai înalt decât Tyson. Mușchii brațului i s-au bombat sub tricou.

—Asta și sper, Perseu Jackson! Asta și sper!

Felul în care mi-a rostit numele mi-a dat fiori. Nimeni nu-mi spunea Perseu, cu excepția celor care îmi cunoșteau adevărata identitate. Prieteni... și dușmani. Ce spusese Tyson? Că miros ciudat. Monștri.

În jurul lui Matt Sloan, vizitatorii creșteau văzând cu ochii. Nu mai erau copii. Erau niște namile de doi metri și jumătate, cu ochi sălbatici, dinți ascuțiți și brațe păroase, tatăl șerpi și femei goale și inimioare de Ziua Îndrăgostiților. Matt Sloan a lăsat mingea să cadă.

—Hei! Nu sunteți din Detroit! Cine...

Ceilalți puști din echipa lui au început să țipe și să se îndrepte spre ieșire, dar gigantul me Marrow Sucker a aruncat mingea cu o precizie mortală. Aceasta a trecut pe lângă Raj Mandali, care era pe cale să iasă, și a lovit ușa, închizând-o ca prin minune. Raj și alți copii băteau în ea cu disperare, dar aceasta nu se clintea.

—Lăsați-i să plece! am strigat la giganți.

Cel pe nume Joe Bob a mârâit la mine. Avea un tatuaj pe biceps, cu textul: JB o iubește pe Baby cakes.

— Și să rămânem fără delicatesele noastre? Nu, fiu al Zeului Mării. Noi, lestrigonii, nu ne putem ucide. Vrem să luăm prânzul!

A făcut semn cu mâna și un nou set de mingi au apărut pe linia de centru - dar nu erau din cauciuc roșu. Erau de bronz, de dimensiunea unor ghiulele, perforate ca niște bile de bowling, iar din găuri ieșea foc. Probabil că erau fierbinți ca naiba, dar giganții le-au apucat cu mâinile goale.

—Domnule antrenor! am strigat.

Nunley și-a ridicat privirea adormită, dar și dacă a observat că ceva e în neregulă la partid de dodgeball, nu a lăsat să se vadă. Asta e problema cu muritorii. Nu pot vedea lucrurile așa cum sunt. O forță magică numită Ceața îi împiedică să-i vadă pe monștri și zei. — Da. Mm-hmm, a mormăit antrenorul. Să jucați frumos.

Și s-a întors la revista lui.

Gigantul pe nume Skull Eater a aruncat mingea. Am plonjat într-o parte în timp ce co meta de bronz mi-a trecut peste umăr.

—Corey! am țipat.

Tyson l-a scos din spatele saltelei exact când mingea a explodat, transformând salte aua în niște resturi fumegânde.

—Fugiți! le-am spus colegilor mei. Cealaltă ieșire!

Au fugit spre vestiar, dar la un gest de-al lui Joe Bob și ușa aceea s-a închis.

— Nimeni nu pleacă până nu ești scos din joc! a urlat Joe Bob. Și nu vei ieși din joc decât când te vom mânca! Și-a aruncat mingea de foc. Colegii mei s-au împrăștiat când aceasta a făcut un crater în pod aua sălii de gimnastică.

Am întins mâna după Anaklusmos, pe care o țineam întotdeauna în buzunar, dar purtam șortul de sport. Nu aveam buzunare. Anaklusmos era în blugi, în dulapul din vestiar. Iar ușa de la vestiar era blocată. Eram complet lipsit de apărare.

O altă minge de foc a venit direct spre mine. Tyson m-a împins la o parte, dar explozia tot m-a aruncat în aer. M-am trezit întins pe podeaua sălii de sport, amețit de fum, cu tricoul colorat plin de găuri care sfârâiau. Dincolo de linia de centru, doi giganți flămânzi mă priveau de sus.

—Carne! au strigat. Carne de erou pentru prânz!

Au țintit amândoi.

— Percy are nevoie de ajutor! a strigat Tyson și a sărit în fața mea chiar când aceștia uncat mingile.

—Tyson! am strigat, dar era prea târziu.

Ambele mingi l-au lovit... ba nu... le-a prins. Nu se știe cum, Tyson, care era atât de stângaci încât dărâma echipamentele de laborator și rupea bare de metal în mod regulat, p

insese două mingi de metal incandescente care se îndreptau spre el cu un miliard de kilometri pe oră. Le-a trimis înapoi spre proprietarii lor surprinși, care au țipat: „RĂĂĂĂU erele de bronz le-au explodat în piept. Giganții s-au dezintegrat în două coloane de flăcări -semn sigur că erau cu adevărat monștri. nștrii nu mor, doar se risipesc în fum și praf, scutindu-i pe eroi să curețe câmpul de luptă. — Frații mei! a hohotit Joe Bob, canibalul. Și-a încordat mușchii, iar tatuajul său cu akes s-a încrețit. Vei plăti pentru moartea lor!

—Tyson! am spus. Ai grijă!

încă o cometă s-a îndreptat spre noi. Tyson de abia a avut timp s-o dea la o parte. A zb

urat chiar pe deasupra capului antrenorului Nunley - atât de aproape, încât părul i-a luat foc - și a aterizat în tribune, cu un zgomot teribil.

Copiii fugeau și țipau, încercând să evite craterele fumegânde din podea. Alții loveau în ușă după ajutor. Chiar și Sloan împietrise în mijlocul terenului, privind neîncrezător cum min gile morții zburau în jurul lui.

Antrenorul Nunley tot nu vedea nimic, în ciuda faptului că îi ardea părul. Își tot lovea apa ratul auditiv de parcă exploziile i-au fi provocat interferențe, dar continua să se ui te în revistă. Cu siguranță că întreaga școală auzea hărmălaia. Directorul, poliția, cineva trebuia să ne vi r.

—Vom învinge! a urlat Joe Bob, canibalul. Ne vom ospăta cu oasele tale!

Am vrut să-i spun că ia jocul mult prea în serios, dar înainte să apuc, a azvârlit încă o min Ceilalți trei giganți i-au urmat exemplul.

Știam că eram ca și morți. Tyson nu putea devia toate mingile deodată. Mâinile lui trebuie să fi fost arse rău după ce blocase prima minge. Fără sabia mea... Am avut o idee nebunească.

Am fugit spre vestiar.

—La o parte! le-am spus colegilor de echipă. Plecați de lângă ușă.

În spatele meu s-au auzit explozii. Tyson trimisese două dintre mingi înapoi spre propriile lor și îi aruncase în aer.

Mai rămăseseră doi giganți.

O a treia minge s-a îndreptat direct spre mine. M-am forțat să aștept - am numărat în gând - poi am plonjat într-o parte în timp ce sfera de foc a doborât ușa vestiarului. Mi-am dat seama că gazul acumulat în majoritatea vestiarelor de băieți era suficient să provoace o explozie, așa că n-am fost surprins când mingea în flăcări a făcut BUUUUUUUM! Peretele s-a dărâmat. Peste sala de sport a început să plouă cu uși de dulapuri, șosete, suspensoare și alte obiecte personale scârboase.

M-am întors la timp ca să-l văd pe Tyson dându-i un pumn în față lui Skull Eater. Gigantul s-a chircit, dar ultimul gigant, Joe Bob, își păstrase, prevăzător, mingea, și așteptase ocazia otrivită. A aruncat chiar când Tyson era întors.

—Nu! am strigat.

Mingea l-a lovit pe Tyson chiar în piept. A alunecat pe toată lungimea sălii și s-a izbit de peretele din spate, care a crăpat și s-a prăbușit parțial peste el, făcând o gaură spre Rich Street. Nu înțelegeam cum de Tyson mai e în viață, însă părea doar amețit. Mingea de bronza a picior. Tyson a încercat să o ridice, dar a căzut la loc, uimit, într-un mormon de cărămizi.

— Ei bine! s-a bucurat Joe Bob. Am rămas ultimul! Voi avea destulă carne să-i duc și lui abycakes niște resturi! A apucat o minge și a țintit spre Tyson.

—Stop! am strigat. Pe mine mă vrei!

Gigantul a rânjit.

—Vrei să mori primul, tinere erou?

Era cazul să fac ceva. Anaklusmos ar fi trebuit să fie pe undeva pe aproape.

Apoi mi-am zărit blugii într-o grămadă de haine din care ieșea fum, chiar la picioarele uriașului. Dar cum să ajung acolo...? Știam că situația era disperată, dar am atacat.

Gigantul a râs.

—Se apropie ora prânzului.

Și-a ridicat brațul pentru a arunca. Mi-am adunat toate puterile, pregătit să mor. Dintr-odată, corpul gigantului a devenit rigid. Expresia lui s-a transformat din bucurie în surpriză. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie buricul, tricoul i s-a despicat și a apărut ceva ca un corn - nu, nu un corn, ci vârful strălucitor al unei lame.

Mingea i-a căzut din mână. Monstrul a privit la cuțitul care tocmai îi străpunsese spatele.

A murmurat un „Ah” și a explodat într-un nor verde de foc, chestie care, mi-am zis, urma să-o supere rău pe Babycakes. În mijlocul fumului era prietena mea, Annabeth, cu fusta murdară și zgâriată. Avea un rucsac zdrențuit aruncat peste umăr, șapca de baseball vârată în buzunar, un cuțit de bronz în mâinile ei sălbatică în ochii ei gri, de parcă tocmai ar fi fost urmărită de fantome ca de o mie de kilometri.

Matt Sloan, care în tot acest timp stătuse acolo uluit, și a venit în cele din urmă în fire.

I-a făcut cu ochiul lui Annabeth, de parcă ar fi recunoscut-o vag după poza din caietul meu. — E fata... E fata aceea...

Annabeth l-a pocnit în nas și l-a doborât la pământ.

—Iar tu, i-a spus, să nu te mai legi de prietenul meu.

Sala de sport era în flăcări. Copiii încă fugeau care-n-cotro, țipând. Am auzit sirene și o voce distorsionată în telerfon. Prin geamurile ușii de ieșire, l-am văzut pe director, domnul Bonsai, luptându-se cu lacătul, având în spate o mulțime de profesori.

—Annabeth..., m-am bâlbâit. Cum ai... de când ai...

— Cam toată dimineața. Și-a pus în teacă cuțitul de bronz. Am tot încercat să gădesc un vorbesc, dar n-ai fost deloc singur.

— Umbra de azi dimineață... erai... Fața mi s-a aprins. O, zei, te-ai uitat pe fereastră dormitorului meu?

— N-avem vreme de explicații! m-a repezit, deși era și ea cam îmbujorată. Pur și simplu rut să...

—Acolo! a țipat o femeie.

Ușile s-au deschis brusc și adulții au năvălit înăuntru.

— Ne vedem afară, mi-a spus Annabeth. Cât despre el..., a arătat spre Tyson, care stăte ezemat de perete, încă amețit, aruncându-i o privire plină de dezgust pe care n-am prea înțeles-o. Ai face bine să-l aduci cu tine.

— Poftim?

—N-avem vreme! a spus. Grăbește-te!

Și-a pus șapca de baseball cu Yankees, care era un cadou magic primit de la mama ei, și a dispărut imediat. Rămăsesem singur în mijlocul sălii de gimnastică în flăcări când directorul s-a apropiat cu pînă însoțit de jumătate dintre profesori și de doi ofițeri de poliție.

—Percy Jackson? a spus Bonsai. Ce... cum...

De lângă peretele dărâmat, Tyson a gemut și s-a ridicat de pe grămada de cărămizi.

—Mă doare capul.

A apărut și Matt Sloan. M-a fixat îngrozit.

— Percy e de vină, domnule Bonsai! A incendiat întreaga clădire. Domnul antrenor Nunley vă va confirma! A văzut totul! Antrenorul Nunley își vedea în continuare de revista sa, dar, ghinion, a ales tocmai momentul în care Sloan mi-a rostit numele pentru a ridica privirea.

—Poftim? Da. Mm-hmm.

Ceilați adulți s-au întors spre mine. Știam că n-o să mă creadă, chiar dacă le-aș fi spus ad Am scos-o pe Anaklusmos din blugii distruși și i-am spus lui Tyson:

— Vino!

Apoi am sărit prin gaura din peretele clădirii.

Capitolul 3

în care chemăm taxiul chinurilor veșnice

Annabeth ne aștepta pe o alee care dădea în Church Street. Ne-a tras pe Tyson și pe mine de pe trotuar chiar când o mașină de pompieri ne-a depășit în goană, îndreptându-se spre Col Meriwether.

—Pe ăsta unde l-ai mai găsit? m-a întrebat, arătând spre Tyson.

În alte împrejurări, aș fi fost foarte fericit s-o văd. Căzusem la pace vara trecută, în ciud aptului că mama ei era Atena și nu se înțelegea cu tatăl meu. Probabil că îmi fusese mai dor e Annabeth decât voiam să recunosc. Dar tocmai fusesem atacat de niște giganți canibali, Tyson îmi salvase viața de trei sau patru ori și Annabeth îl privea de parcă el ar fi fost problema.

—E prietenul meu, i-am spus.

—N-are casă?

—Ce importanță are? Să știi că te aude. De ce nu-l întrebi tu? A părut surprinsă.

—Vorbește?

—Vorbesc, a recunoscut Tyson. Ești frumoasă.

—Ah! Greșos! a zis Annabeth și s-a îndepărtat de el.

Nu-mi venea să cred că e atât de nepoliticoasă. Am examinat mâinile lui Tyson, convins că trebuie să fi fost grav rănite de mingile arzătoare, dar păreau în regulă. Erau soioase și pline de cicatrice, cu unghii murdare, mari cât niște chipsuri, dar așa arătau întotdeauna.

—Tyson, am spus nedumerit. Mâinile tale nu sunt arse deloc.

— Normal că nu, a murmurat Annabeth. Sunt surprinsă că lestrigonii au avut curajul să t tace cât timp ai fost cu el. Tyson părea fascinat de părul blond al lui Annabeth. A încercat să-l atingă, dar ea i-a da t peste mână.

— Annabeth, am spus, despre ce vorbești? Lestri... ce? Lestrigoni. Monștrii din sala de sport. Sunt o rasă

de giganți canibali care locuiesc în nordul îndepărtat. Odiseu i-a întâlnit o dată, dar nu im mai văzut atât de la sud, în New York.

—Lestri... nici nu le pot pronunța numele. Cum ar suna în traducere? S-a gândit un moment.

Canadieni, a hotărât. Acum, haide, trebuie să plecăm de aici.

Poliția va fi pe urmele mele. Asta e cea mai mică dintre problemele noastre, mi-a spus. Ai avut și tu vise?

Vise... cu Grover?

S-a albit.

Cu Grover? Ce-i cu Grover?

I-am povestit visul meu. — De ce? Tu despre ce ai visat?

Ochii îi ardeau, de parcă mintea i-ar fi funcționat cu um milion de kilometri pe oră.

Despre tabără, mi-a spus în cele din urmă. Sunt probleme mari în tabără.

Asta mi-a spus și mama, dar ce fel de probleme?!

— Nu știi exact. Ceva nu-i în regulă. Trebuie să ajungem de-ndată acolo. Monștrii m-au ot drumul din Virginia, încercând să mă oprească. Ai avut parte de multe atacuri? Am clătinat din cap.

—Niciunul, tot anul... până azi.

—Niciunul? Dar cum... Privirea i-a alunecat spre Tyson. Ah.

—Ce vrei să spui cu ah?

Tyson și-a ridicat mâna de parcă am fi fost încă la ore.

—Canadienii din sala de sport l-au numit pe Percy într-un fel... Fiul Zeului Mării?

Annabeth și cu mine ne-am uitat unul la altul.

Nu știam cum să-i explic, dar m-am gândit că Tyson merita să știe adevărul după ce fusese aprins ucis.

— Uriașule, am spus, ai auzit vreodată poveștile acelea vechi despre zeii greci? Adică s, Poseidon, Atena...

—Da, a spus Tyson.

— Ei bine... zeii aceia sunt încă în viață. Ei merg pe urmele civilizației occidentale, sc în cele mai puternice țări, așa că acum sunt în SUA. Iar uneori au copii cu muritorii. Copiii numiți semizeii.

—Da, a spus Tyson, de parcă aștepta încă să vadă unde bat.

— Aăă, ei bine, Annabeth și cu mine suntem semizeii, i-am spus. Suntem niște... eroi care antrenează. Și ori de câte ori monștrii ne simt mirosul, ne atacă. Asta erau numelele din sala de gimnastică. Niște monștri.

— Da.

M-am uitat la el. Nu părea surprins sau încurcat de ceea ce-i spuseseam, lucru care m-a surprins și m-a încurcat pe mine.

—Deci... mă crezi?

Tyson a dat din cap.

—Dar tu ești... fiul Zeului Mării?

—Da, am recunoscut. Tatăl meu este Poseidon.

Tyson s-a încruntat. Acum părea confuz.

— Dar atunci...

S-a auzit o sirenă. O mașină de poliție a trecut în goană pe lângă aleea noastră.

— N-avem timp de asta, a spus Annabeth. Vorbim în taxi.

Un taxi până la tabără? am spus. Știi cât costă...

Ai încredere în mine.

Am ezitat. Ce facem cu Tyson?

Mi-am imaginat cum îl însoțesc pe prietenul meu gigantic în Tabăra Semizeilor. Dacă se speri a pe un teren de joacă normal de niște golani normali, cum ar fi reacționat într-o tabără a semizeilor? Pe de altă parte, eram căutați de poliție. Nu-l putem abandona, m-am hotărât. Ar avea probleme.

Da.

Annabeth avea o înfățișare sumbră.

E clar că trebuie să-l luăm. Să mergem.

Nu mi-a plăcut cum a spus-o, de parcă Tyson ar fi fost o boală gravă pe care trebuia s-o ducem la spital, dar am urmat-o pe alee. Împreună, ne-am strecurat pe străzile lăturalnice din centrul orașului în timp ce o coloană uriașă de fum se ridica în spatele nostru din sala de sport a școlii mele. Aici. Annabeth s-a oprit la intersecția străzilor Thomas și Trimble. A scotocit în rucsac. Sper că mai am una.

Arăta chiar mai rău decât mi se păruse la început. Avea o tăietură pe bărbie. În păr avea nui rbă, de parcă ar fi dormit mai multe nopți în aer liber. Tăieturile de pe tivul blugilor s emănau suspect de mult cu niște urme de gheare.

—Ce cauți? am întrebat-o.

Peste tot înjur se auzeau sirene. Mi-am dat seama că nu va dura mult până când va crește numărul polițiștilor aflați în căutarea delincvenților minori care aruncaseră în aer sala de sport doială, Matt Sloan le dăduse deja o declarație. Probabil că răstălmăcise povestea, astfel ca yson și cu mine să părem niște canibali însetați de sânge.

—Am găsit una. Slavă zeilor!

Annabeth a scos o monedă de aur și am recunoscut o drahmă, moneda folosită pe Muntele Olimp. Avea chipul lui Zeus imprimat pe o parte și Empire State Building pe cealaltă.

—Annabeth, am spus, niciun șofer de taxi din New York n-o va accepta.

—Anakoche, a strigat în greaca veche, harma epitribeios!

Ca de obicei, când vorbea în limba olimpienilor, nu știu cum se făcea, dar o înțelegeam. Spu

sese: „Oprește, car al damnării! “

Asta mă făcea să nu fiu tocmai entuziasmat în legătură cu planul ei.

A aruncat moneda în stradă, dar în loc să zornăie pe asfalt, dragma s-a scufundat în el și a ispărit.

Pentru moment, nu s-a întâmplat nimic.

Apoi, exact unde căzuse moneda, asfaltul s-a înnegrit. S-a topit, formând o adâncitură dreptunghiulară de mărimea unui loc de parcare, în care fierbea un lichid roșu ca sângele. Apoi o mașină s-a ivit din mlaștină.

Era un taxi, e adevărat, dar, spre deosebire de orice taxi din New York, nu era galben. Era gri fumuriu. Adică părea făcut din fum, de parcă ai fi putut trece prin el. Pe ușa erau niște cuvinte - ceva de genul SUORRLIE (JIR -, dar dislexia mă împiedica să descifrez ce scria.

Fereastra dinspre locurile pasagerilor a coborât și o femeie în vârstă și-a scos capul. Avea o claie de păr cărunt care-i acoperea ochii și vorbea într-un fel ciudat, mormăind, de parcă tocmai i s-ar fi făcut o injecție cu novocaină.

—Destinația? Destinația?

—Trei, până la Tabăra Semizeilor, a spus Annabeth.

A deschis ușa din spate a taxiului și mi-a făcut semn să intru, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

—Ah! a scrâșnit bătrâna. Pe ăștia ca el nu-i luăm!

Și-a îndreptat un deget osos spre Tyson.

Care era treaba? Era ziua Hai să ne luăm de copiii mari și urâți?

—Plătesc în plus, a promis Annabeth. Încă trei drahme la sosire.

— S-a făcut! a țipat femeia.

Fără tragere de inimă, m-am urcat în taxi. Tyson s-a înghesuit la mijloc. Annabeth s-a strecurat ultima.

Și interiorul era de un gri fumuriu, dar părea destul de solid. Scaunul era crăpat și aspru - la fel ca în majoritatea taxiurilor. Lipsea ecranul de plexiglas care să ne se pare de bătrâna care conducea... Stați așa. Nu era o singură bătrână. Erau trei, înghesuite pe cheta din față, cu ochii acoperiți de păr sărmos, cu mâinile osoase și rochiile cenușii din pânză. Șoferița a spus:

—Long Island! Bonus pentru cursă externă! Ha!

A apăsat pedala de accelerație până la podea, iar eu m-am lovit cu capul de tetieră. O voce înregistrată s-a auzit din difuzor: „Bună, sunt Ganymede, paharnicul lui Zeus, și când merge

g să cumpăr vin pentru Stăpânul Cerurilor, îmi pun întotdeauna centura! “ M-am uitat în jos și am văzut un lanț gros și negru care ținea loc de centură de siguranță. Așa că nu sunt chiar atât de disperat... încă. Taxiul a accelerat și a luat-o pe West Broadway, iar doamna în gri din mijloc a scâncit:

—Atenție! Fă stânga!

—Ei bine, dacă mi-ai fi dat ochiul, Vijelie, aș fi văzut! s-a plâns șoferița. Stați așa. Să-i dea ochiul ?

N-aveam timp de întrebări, căci șoferița a virat ca să evite un camion ce venea din sens opus, a trecut peste bordură cu o bufnitură de ne-au clănțănit dinții în gură și s-a năpustit pe ea strădă.

— Viespe! i-a zis șoferiței cea de-a treia doamnă. Dă-mi moneda fetei! Vreau s-o mușc. — Ai mai mușcat-o și data trecută, Furie! a spus șoferița, pe care trebuie s-o fi chema spe. E rândul meu!

—Nu-i adevărat! a strigat cea pe care-o chema Furie.

Cea din mijloc, Vijelie, a strigat:

— E roșu!

—Frână! a țipat Furie.

În loc de asta, Viespe a apăsat accelerația, luând din nou o curbă, a încălecat bordura și a un automat pentru ziare. Stomacul meu rămăsese undeva pe strada Broome.

—Scuzați-mă, am spus. Dar... vedeți ceva?

—Nu! a țipat Viespe din spatele volanului.

—Nu! a țipat Vijelie din mijloc.

—Bineînțeles! a țipat Furie de pe locul mortului.

M-am uitat la Annabeth.

—Sunt oarbe?

—Nu chiar, a spus Annabeth. Au un ochi.

—Un ochi?

—Da.

—Fiecare?

—Nu. Un singur ochi.

Lângă mine, Tyson a gemut și s-a prins de scaun.

—Nu mă simt prea bine.

— O, Doamne, am spus, pentru că, în excursiile cu clasa, văzusem cum era Tyson când ave de mașină și nu ți-ai fi dorit să te afli pe o rază de cincisprezece metri în apropierea lui

Rezistă, uriașule! Are cineva un sac de gunoi sau așa ceva?

Cele trei doamne în gri erau prea ocupate cu cearta ca să mă bage în seamă. M-am uitat la

Annabeth, care se ținea cu toată puterea, și i-am aruncat o privire de genul de ce m-ai făcut asta.

—Hei, mi-a răspuns, Taxiul Surorilor Gri e cel mai rapid mod de a ajunge în tabără.

—Atunci de ce nu l-ai folosit din Virginia?

— E în afara zonei pe care o deserves, mi-a răspuns, de parcă era evident. Lucrează do zona metropolitană New York și în comunitățile din jur.

— Am avut celebrități în taxiul ăsta! a exclamat Furie. Pe Iason! îl țineți minte?

— Nu-mi mai aminti! s-a văitat Viespe. Și pe atunci nu aveam taxi, băbăciune! S-a întâmplat um trei mii de ani!

— Dă-mi dintele! Furie s-a întins spre gura lui Viespe, dar Viespe i-a dat mâna la o pa te.

— Numai dacă Vijelie îmi dă ochiul!

— Nu! a scrâșnit Vijelie. A fost la tine ieri!

— Dar conduc, babornițo!

— Astea sunt scuze. Întoarce! Pe aici trebuia s-o iei!

Viespe a cotit cu dificultate pe Delancey Street, presându-mă între Tyson și ușă. A călcat ac elerația și am intrat pe podul Williamsburg cu cel puțin o sută douăzeci de kilometri la o ră.

Cele trei surori se băteau acum pe bune, pălmuindu-se, în timp ce Furie încerca să ajungă la fața lui Viespe, iar Viespe încerca să ajungă la cea a lui Vijelie. Cu părul care le flut ura în toate direcțiile și cu gurile deschise, țipând una la alta, mi-am dat seama că niciun a dintre surori n-avea dinți, cu excepția lui Viespe, care avea un singur incisiv galben și murdar. În loc de ochi, aveau doar pleoape închise, adâncite în fundul capului, cu excepția lui Furie, care avea un ochi verde, injectat, care se holba la tot cu poftă, de parcă nu s-ar fi săturat de ceea ce vedea.

În cele din urmă, Furie, care avea avantajul vederii, a reușit să smulgă dintele din gura surorii ei, Viespe. Asta a înfuriat-o atât de mult pe Viespe, încât a virat spre margine a podului Williamsburg, strigând:

— Dă-mi-l înapoi! Dă-mi-l înapoi!

Tyson a gemut și s-a strâns de burtă.

— Aăă, dacă interesează pe cineva, am spus eu, o să murim!

— Nu-ți face griji, mi-a zis Annabeth, părând destul de îngrijorată. Surorile Gri știu e făcut. Sunt înțelepte din cale afară. Asta zicea fiica Atenei, dar nu mă simțeam mult mai liniștit. Zburam pe marginea unui pod, la patruzeci de metri deasupra East River.

— Da, înțelepte! a zâmbit Furie în oglinda retrovizoare, arătându-și dintele tocmai dob grămadă de lucruri!

— Toate străzile din Manhattan! s-a lăudat Viespe, încă lovindu-și sora. Capitala Nepal — Locul pe care-l cauți! a adăugat Vijelie.

Imediat, surorile au început să-i care pumni din ambele părți, strigând:

—Tăcere! Tăcere. Nici n-a întrebat!

—Poftim? am spus. Ce loc? Nu caut niciun...

—Nu-i nimic! a spus Vijelie. Băiete, ai dreptate, nu-i nimic!

—Spuneți-mi.

—Nu! au țipat în cor.

—Ultima dată când am vorbit, a fost îngrozitor! a spus Vijelie.

—Ochiul ne-a fost aruncat într-un lac! a aprobat Furie.

—Ne-au trebuit ani să-l găsim! a gemut Viespe. Și, că veni vorba, dă-mi-l înapoi!

—Nu! a țipat Furie.

—Ochiul! a țipat Viespe. Dă-mi-l!

Și-a lovit sora, pe Furie, peste spate. S-a auzit un zgomot dezgustător și ceva a zburat de pe fața Furiei. Furie a bâjbâit după acel ceva, încercând să-l prindă, dar a reușit doar lovească cu dosul palmei. Sfera verde și lipicioasă i-a zburat peste umăr, pe bancheta din spate, direct în poala mea. Am tresărit atât de tare, că am dat cu capul de plafon, iar globul ocular s-a rostogolit.

—Nu mai văd! au țipat cele trei surori.

—Dă-mi ochiul! s-a tânguit Viespe.

—Dă-i ochiul! a țipat Annabeth.

—Nu-i la mine! am spus.

—Acolo, lângă picior, a spus Annabeth. Să nu-l calci! Apucă-l!

—Nu vreau să pun mâna pe el!

Taxiul s-a izbit de parapet și a derapat cu un zgomot asurzitor. Toată mașina s-a cutremurat, scoțând un fum gri de parcă era pe punctul de a se dezintegra din cauza presiunii.

—O să mi se facă rău! le-a avertizat Tyson.

—Annabeth, am strigat, dă-i lui Tyson rucsacul tău!

—Ai înnebunit? la ochiul!

Viespe a tras de volan, iar taxiul s-a îndepărtat de parapet. Goneam pe pod spre Brooklyn, mai repede decât orice taxi normal. Surorile Gri scrâșneau și își cărau pumni și zbier după ochi. În cele din urmă mi-am strunit nervii. Mi-am smuls o bucată de tricou, care oricum se desprindea din pricina arsurilor, și am folosit-o pentru a lua ochiul de pe podea.

—Cuminte! a strigat Furie, de parcă ar fi știut că prețiosul obiect e la mine. Dă-mi-l!

—Nu, până nu-mi spui tot, i-am zis. Ce-ai vrut să zici cu locul pe care îl caut?

—N-avem vreme! a strigat Vijelie. Accelerez!

M-am uitat pe fereastră. După cum era de așteptat, copaci și mașini și cartiere întregi treceau acum pe lângă noi într-o ceață gri. Leșisem deja din Brooklyn și treceam prin Long Island. —Percy, m-a avertizat Annabeth, n-o să găsească destinația noastră fără ochi. O să gonim de ne vom face fărâme.

—Mai întâi să-mi spună, am zis. Dacă nu, deschid fereastra și arunc ochiul în trafic. —Nu! s-au văitat Surorile Gri. E prea periculos!

—Cobor fereastra.

—Așteaptă! au țipat Surorile Gri. 30, 31, 75, 12!

Au scuiat cuvintele astea ca un arbitru de box care numără luptătorul căzut.

—Ce înseamnă asta? am spus. N-are niciun sens!

— 30, 31, 75, 12! s-a văitat Furie. Asta e tot ce-ți putem spune. Acum, dă-ne ochiul! A roape că am ajuns în tabără!

Ieșisem de pe autostradă, gonind prin zona rurală din nordul insulei Long Island. Vede am Dealul Semizeilor în față, cu uriașul pin de pe coamă - copacul Thaliei - care conținea forța vitală a unui erou căzut la datorie. — Percy! a spus Annabeth pe un ton mai repezit. Dă-le ochiul acum!

Am hotărât să nu mă cert. Am aruncat ochiul în poala lui Viespe. Bătrâna l-a smuls, și l-a vârât în orbită ca pe o lentilă de contact și a clipit.

— Hei!

A călcat frâna. Taxiul s-a învârtit de patru sau cinci ori într-un nor de fum și s-a oprit cu un scrâșnet în mijlocul drumului de țară de la poalele Dealului Semizeilor. Tyson a dat drumul unei râgâieli colosale.

—Acum e mai bine.

—Bine, le-am spus Surorilor Gri. Acum spuneți-mi ce înseamnă acele numere.

— N-avem vreme! a zis Annabeth deschizând ușa. Acum trebuie să ieșim.

Eram gata să întreb de ce, când am privit spre Dealul Semizeilor și am înțeles. Pe coama dealului era un grup de rezidenți ai taberei. Și erau atacați.

Capitolul 4

În care Tyson se joacă cu focul

Dacă e să vorbim despre mitologie, un singur lucru îl urăsc mai mult decât grupurile de câte trei babe, și anume, taurii.

Vara trecută, luptasem cu Minotaurul pe culmea Dealului Semizeilor. De data asta, ce vedeam acolo era și mai rău. Erau doi tauri. Și nu tauri obișnuiți, ci de bronz, de mărimea unor elefanți. Și asta nici nu era cel

mai rău. firește că trebuiau să scoată și foc pe nă De îndată ce am ieșit din taxi, Surorile Gri au șters-o înapoi la New York, unde viața era mai sigură. Nici măcar n-au așteptat bonusul de trei drahme. Ne lăsaseră la marginea drumului. Annabeth n-avea la ea nimic în afara rucsacului și a cuțitului, iar Tyson și cu mine încă mai purtam hainele de sport arse.

— O, Doamne! a spus Annabeth, privind la lupta aprigă de pe deal.

Ce mă îngrijora cel mai tare nu erau taurii în sine. Sau cei zece eroi în armură completă, care luau bătaie în ciuda platoșelor de bronz care-i protejau. Mă îngrijorau mai degrabă taurii grupați de luptă, care împânzeau dealul, ajungând până în spatele pinului. Ceea ce n-ar fi eibut să fie posibil. Granițele magice ale taberei nu le permiteau monștrilor să treacă dincolo de pinul Thaliei. Dar taurii metalici făceau deja asta. Unul dintre eroi a strigat:

—Patrula de frontieră, la mine!

Era o voce de fată, arțăgoasă și familiară.

Patrula de frontieră? mi-am zis. Tabăra nu avea o patrulă de frontieră.

—E Clarisse, a spus Annabeth. Haide, trebuie s-o ajutăm.

În mod normal, a sări în ajutorul Clarissei nu era pe lista mea de priorități. Era unul dintre cei mai mari bătauși din tabără. Prima dată când ne întâlnisem încercase să-mi bage capul aletă. Era, de asemenea, fiica lui Ares, iar eu avusesem o ceartă foarte urâtă cu tatăl ei vara trecută, așa că acum zeul războiului și toți copiii lui mă urau de moarte.

Avea, totuși, probleme. Războinicii din grupul ei se împrăștiu, fugind speriați de taurii care atacau. Iarba ardea pe zone mari în jurul pinului. Un erou țipa și își flutura brațele alergând în cerc, cu panașul de pe coif arzând ca o creastă în flăcări. Chiar și armura Clarissei era arsă. Lupta cu o jumătate de sulită, cealaltă jumătate fiind în tăcut în articulația metalică a umărului unuia dintre tauri.

Am scos capacul pixului meu. Acesta a început să strălucească, devenind mai lung și mai greu, până când am ajuns să țin în mâini Anaklusmos, sabia de bronz.

—Tyson, stai aici. Nu vreau să mai riști.

—Nu! a spus Annabeth. Avem nevoie de el.

M-am uitat la ea.

—E muritor. A avut noroc cu mingile de foc, dar nu poate...

— Percy, știi ce-s ăia? Tauri Colchis, făcuți de însuși Hefaistos. Nu putem lupta cu ei de protecție solară SPF 50000 a Medeei. Vom fi făcuți scrum.

— Fără ce?

Annabeth a scotocit prin rucsac și a înjurat.

— Și aveam un borcan cu aromă de nucă de cocos tropicală pe noptiera de acasă. De ce nus-o?

Învățasem cu mult timp în urmă să n-o întreb prea multe pe Annabeth. Nu făcea decât să-mi sufuzia.

—Uite, nu știu despre ce vorbești, dar n-am de gând să-l las pe Tyson să fie prăjit.

— Percy...

—Tyson, stai pe loc, am zis, ridicându-mi sabia. Intru în luptă.

Tyson a încercat să protesteze, dar eu urcam deja dealul în fugă spre Clarisse, care țipa la patrula ei, încercând să-i grupeze într-o falangă. Era o idee bună. Cei câțiva care au auzit s-au aliniat umăr la umăr, unindu-și scuturile pentru a forma un zid din piele de taur și din bronz, iar sulile li se zbârleau deasupra ca țepii unui porc spinos.

Din păcate, Clarisse adunase doar șase rezidenți. Ceilalți patru alergau în continuare în cer, cu coifurile în flăcări. Annabeth a fugit spre ei și a încercat să-i ajute. A mormotit un taur și-o urmărească, apoi a devenit invizibilă, zăpăcindu-l complet pe monstru. Celălalt taur a atacat

formațiunea Clarissei. Eram la jumătatea dealului - nu suficient de aproape pentru a-i ajuta. Clarisse ni ci nu mă văzuse încă.

Taurul se deplasa periculos de rapid pentru mărimea lui. Platoșa de metal îi strălucea în soare. Avea rubine mari cât pumnii în loc de ochi și coarne din argint lustruit. Când își de schidea gura metalică, din ea ieșea o coloană de flăcări albă și fierbinte.

—Nu părăsiți formația! le-a ordonat Clarisse războinicilor ei.

Orice s-ar spune, era curajoasă. Era o fată trupeșă, cu ochi cruzi ca ai lui Ares, tatăl e

i. Părea născută să poarte armura grecească de luptă, dar cred că nici măcar ea n-ar fi rezis atacului taurului. Din păcate, în acel moment, al doilea taur n-a mai fost interesat de Annabeth. S-a răș ucit, ajungând în spatele Clarissei, unde nu era protejată.

—în spate! am strigat. Ai grijă!

N-ar fi trebuit să spun nimic, pentru că n-am făcut decât s-o sperii. Taurul nr 1 s-a iz bit de scutul ei și falanga s-a rupt. Clarisse a zburat în spate și a aterizat pe iarb a care ardea mocnit. Taurul nr 1 și-a continuat atacul, dar nu înainte de a-i spulbe ra pe ceilalți eroi cu respirația sa de foc. Scuturile li s-au topit pe brațe. Și-au aru ncat armele și au fugit în timp ce taurul nr 2 se apropia de Clarisse pentru a-i da lovitura finală.

Am sărit și am apucat-o pe Clarisse de curelele armurii. Am tras-o la o parte chiar în momentul în care taurul nr 2 a trecut ca un bolid. I-am aplicat o lovitură sănătoasă cu A naklusmos, făcându-i o rană adâncă în coaste, dar monstrul doar a scheunat și a gemut, contin du-și drumul. Nu m-a atins deloc, dar simțeam căldura platoșei sale metalice. Temperatura corpului său ar fi putut prăji un burrito congelat.

— Dă-mi drumul! a zis Clarisse și mi-a dat peste mână. Blestemat să fii, Percy! Am lăsat-o pe o movilă de lângă pin și m-am întors să înfrunt taurii. Eram pe versantul inter

al dealului, iar valea în care se afla Tabăra Semizeilor era chiar sub noi - cabane le, spațiile de instruire, Casa cea Mare - toate fiind în pericol dacă taurii treceau de noi. Annabeth le-a dat niște ordine celorlalți eroi, spunându-le să se răspândească și să le distrângă taurilor.

Taurul nr 1 a alergat, descriind un arc larg, și s-a îndreptat înapoi spre mine. Când a trecut de mijlocul dealului, unde hotarul invizibil ar fi trebuit să-l oprească, a încetinit un pic, de parcă s-ar fi luptat cu un vânt puternic, apoi a trecut și și-a continuat drumul. Taurul nr 2 s-a întors să mă înfrunte, scoțând foc din tăietura pe care i-o făcuse

Nu-mi dădeam seama dacă simte vreo durere, dar ochii săi rubinii mă fixau de parcă ar fi avut ceva personal cu mine.

Nu puteam lupta cu ambii tauri deodată.

Prima dată, trebuia să dobor taurul nr 2, să-i tai capul înainte ca taurul nr 1 să revină. B rațele îmi obosiseră deja. Mi-am dat seama cât de mult trecuse de când nu mai exersasem cu

Anaklusmos și în ce formă proastă eram.

Am sărit, dar taurul nr 2 a aruncat flăcări spre mine. M-am rostogolit într-o parte în timp ce aerul se transforma în dogoare pură. Tot oxigenul îmi era supt din plămâni. Piciorul mi s-a prins de ceva - o rădăcină de copac, poate - și durerea mi-a paralizat glezna. Am reușit, totuși, să aplic o lovitură și am retezat o bucată din botul monstrului. A galopat mai departe, furios și dezorientat, dar înainte să apuc să mă bucur prea tare, am încercat să stau drept, iar piciorul stâng a cedat. Aveam glezna luxată, poate ruptă. Taurul nr 1 m-a atacat direct. Nici vorbă să mă pot da la o parte din calea sa.

Annabeth a strigat:

— Tyson, ajută-l!

Undeva, în apropiere, pe creasta dealului, Tyson se jelea:

— Nu... pot... să... trec!

—Eu, Annabeth Chase, îți dau permisiunea să intri în tabără!

Un tunet a zguduit dealul. Imediat a apărut Tyson; se îndrepta spre mine, strigând:

—Percy are nevoie de ajutor!

Înainte să apuc să-l împiedic, s-a aruncat între mine și taur tocmai când acesta dezlănțuise tună nucleară.

—Tyson! am strigat.

Explozia l-a învăluit ca o tornadă roșiatică. I se vedea doar silueta întunecată. Eram îngrozit de sigur că prietenul meu tocmai se transformase în cea mai mare brichetă de cărbune din lume.

Dar când focul s-a stins, Tyson era încă acolo, complet nevătămat. Nici măcar hainele sale s-oioase nu erau arse. Probabil că taurul era la fel de surprins ca mine, pentru că înainte să declanșeze o a doua explozie, Tyson și-a strâns pumnii și s-a repezit în fața taurului

—VACĂ REA!

Pumnii lui făcuseră un crater acolo unde fusese botul taurului de bronz. Două mici coloane de flăcări i-au țâșnit din urechi. Tyson l-a lovit din nou și în mâinile sale bronzul s'otolit ca o folie de aluminiu. Fața taurului arăta acum ca o păpușă de cârpă întoarsă pe dos

— Jos! a strigat Tyson.

Taurul s-a clătinat și a căzut pe spate. Picioarele i se mișcau încet în aer și din capul disrușeau aburi prin cele mai ciudate locuri. Annabeth a alergat să vadă în ce stare eram. Îmi simțeam glezna de parcă ar fi fost plină cu acid, dar ea mi-a dat să beau niște nectar o limpiant din plosca ei și am început imediat să mă simt mai bine. În aer era miros de ars, și ceva mai târziu mi-am dat seama că venea de la mine. Sprâncenele și părul de pe brațe îmi erau complet pârlite.

—Celălalt taur? am întrebat.

Annabeth a arătat la poalele dealului.

Clarisse avusese grijă de vaca rea nr 2. O străpunsese în piciorul din spate cu o suliță din bronz celest. Acum, cu botul pe jumătate distrus și

cu o tăietură adâncă într-o parte, înc a să fugă cu încetinitorul, învârtindu-se în cerc ca o figurină de carusel. Clarisse și-a scos coiful și s-a îndreptat spre noi. O şuviță din părul ei castaniu și aspru ega, dar n-a părut să observe.

—Tu... ai stricat... totul! a țipat la mine. Totul era sub control!

Eram prea uimit ca să răspund.

Annabeth a mormăit:

—Mă bucur să te văd, Clarisse.

—Aaaah! a țipat Clarisse. Să nu mai încerci niciodată, dar niciodată, să mă salvezi!

—Clarisse, a spus Annabeth, colegii tăi sunt răniți.

Asta a făcut-o să se dezmeticească. Chiar și Clarissei îi păsa de soldații aflați sub comanda .

— Mă voi întoarce, a mârâit, apoi a plecat târându-și picioarele ca să evalueze pagubel M-am holbat la Tyson.

— N-ai murit.

Tyson a privit în pământ, parcă jenat.

—îmi pare rău. Am vrut să ajut. N-am ascultat de tine.

— E vina mea, a spus Annabeth. N-am avut de ales. A trebuit să-l las să traverseze hotarul ca să te salveze. Altfel ai fi murit.

—Să-l lași să traverseze hotarul? am întrebat. Dar...

— Percy, mi-a zis, te-ai uitat vreodată la Tyson cu atenție? Adică... la față. Ignoră c te cu adevărat la el. Ceața... îi făcea pe oameni să vadă numai ceea ce creierul lor puteau procesa. Știam că îi p e păcăli și pe semizeii, dar...

M-am uitat la fața lui Tyson. N-a fost ușor. Întotdeauna îmi fusese greu să-l privesc direct, deși nu înțelegeam de ce. Crezusem că e doar din pricină că avea mereu unt de arahide între dinții strâmbi. Am încercat să mă concentrez asupra nasului lui mare, borcănat, apoi mi-am mutat privire a un pic mai sus, la ochii săi...

Nu, nu la ochii săi.

La singurul ochi. La ochiul mare, căprui, aflat chiar în mijlocul frunții, cu gene groase și lacrimi mari care se scurgeau pe ambii obraji.

—Tyson, m-am bâlbâit. Ești un...

— Un ciclop, m-a ajutat Annabeth. Un copil, după cum arată. Probabil de aceea n-a putut trece hotarul la fel de ușor ca taurii. Tyson este unul dintre orfanii fără adăpost.

—Ce anume?

— îi întâlnești în mai toate orașele mari, a spus Annabeth fără chef. Sunt... greșeli, ituri ale spiritelor naturii și ale zeilor... Ei bine, în special ale unui anumit zeu...

... și nu sunt întotdeauna niște copii reușiți. Nimeni nu-i vrea. Sunt aruncați. Cresc singuri pe străzi. Nu știu cum te-a găsit, dar, în mod evident, te place. Ar trebui să-l ducem la Chiron, să decidă ce e de făcut.

—Dar focul... Cum...?

— E ciclop.

Annabeth s-a oprit, de parcă și-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Lucrează la fierăria zeilor. Trebuie să fie imuni la foc. Asta am încercat să-ți spun Eram complet șocat. Cum de nu realizasem care-i treaba cu Tyson?

Dar n-aveam prea mult timp de gândire. Întreg versantul dealului era cuprins de flăcări. Eroii răniți aveau nevoie de îngrijiri. Aveam doi tauri de bronz distruși de care trebuia să scăpăm - și nu cred că ar fi încăput în coșurile noastre de gunoi normale.

Clarisse s-a întors și și-a șters funinginea de pe frunte.

— Jackson, dacă tu crezi că te descurci, ridică-te. Trebuie să transportăm răniții la Care, să-i spunem lui Tantal ce s-a întâmplat.

—Tantal? am întrebat.

—Responsabilul cu activitățile, a spus Clarisse nerăbdătoare.

— Chiron e responsabilul cu activitățile. Și unde-i Argus? E șeful celor de la pază. Ar ui să fie aici. Clarisse a făcut o față acră.

—Argus a fost concediat. Ați lipsit cam mult. Lucrurile se mai schimbă.

— Dar Chiron... îi antrenează pe puști să lupte cu monștri de peste trei mii de ani. Nu oate să fi dispărut pur și simplu. Ce s-a întâmplat? — Asta s-a întâmplat, a izbucnit Clarisse. A arătat spre copacul Thaliei.

Toți rezidenții cunoșteau povestea copacului. Cu șase ani în urmă, Grover, Annabeth și încă d mizei pe nume Thalia și Luke ajunseseră în Tabăra Semizeilor urmăriți de o armată de monștri. au fost încolțiți pe culmea dealului, Thalia, una dintre fiicele lui Zeus, a rămas să-i înf runte pentru ca prietenii ei să ajungă la adăpost. Fiind pe moarte, lui Zeus, tatăl ei, i s-a făcut milă și a preschimbato într-un pin. Spiritul ei întărise hotarele magice ale ta berei, protejând-o de monștri. De atunci, pinul se afla aici, puternic și sănătos.

Dar acum se ofilise. O grămadă de ace moarte zăceau la rădăcina copacului. În centrul trunchiului, cam la un metru de sol, era o urmă de mărimea unei găuri de glonț, din care curgea o sevă verde. Mi-a înghețat inima. Acum înțelegem de ce tabăra era în pericol. Hotarele magice slăbeau pen ru că acel copac al Thaliei era pe moarte. Cineva îl otrăvise.

Capitolul 5

în care mă aleg cu un nou coleg de cabană

Vi s-a întâmplat vreodată să ajungeți acasă și să vă descoperiți camera răvășită? De parcă o onorabile (bună, mamă!) ar fi încercat „să facă curățenie” și dintr-odată nu mai găsești nemi acă nu lipsește nimic, ai senzația ciudată că cineva ți-a cotrobăit printre lucruri și a șter ful peste tot cu soluție pentru mobilă cu aromă de lămâie...

Cam așa m-am simțit la revederea Taberei Semizeilor.

La suprafață, lucrurile nu păreau deloc diferite. Casa cea Mare era tot acolo, cu fron tonul ei albastru și cu veranda care o înconjură. Câmpurile

de căpșuni încă se coceau la soar . Aceleași clădiri grecești cu șiruri de coloane albe erau împrăștiate prin vale - amfiteatru

, arena de luptă, pavilionul de luat masa cu vedere spre estuarul Long Island Soun

d. Și, cuibărite între pădure și pârâu, erau aceleași cabine - o combinație trăsniță de două ri, fiecare reprezentând câte un zeu din Olimp. Dar acum pericolul plutea în aer. Îți dădeai seama că ceva nu e în regulă. În loc să joace vo e nisip, consilierii și satirii făceau grămezi de arme în magazia cu scule.

Driade înarmate cu arcuri și săgeți discutau nervoase la marginea codrului. Pădurea avea un aspect bolnăvicios, iarba de pe pajiște era de un galben pal, iar urmele de foc de pe Dealul Semizeilor arătau ca niște cicatrici urâte. Cineva își bătuse joc de cel mai frumos loc din lume și nu eram... ei bine, nu eram în cul mea fericirii.

În drum spre Casa cea Mare, am recunoscut o mulțime de puști de vara trecută. Nimeni nu s-a oprit să ne vorbească. Nimeni nu ne-a urat bun venit. Unii au făcut ochii mari când l-au văzut pe Tyson, dar cei mai mulți pur și simplu treceau întristați și își vedeau de treb - aduceau mesaje, duceau săbii la ascuțit. Tabăra părea o școală militară. Și credeți-mă, șt ce vorbesc. Am fost dat afară din câteva școli. Nimic din toate astea nu contau pentru Tyson. Era absolut fascinat de tot ce vedea.

— Ce-i aia? a oftat.

—Grajdurile pentru pegași, i-am răspuns. Caii înaripați.

— Ce-i aia?

—Aăă... astea sunt toaletele.

— Ce-i aia?

— Cabanele rezidenților. Dacă nu se știe cine e părintele tău olimpian, ești repartizat la lui Hermes - cea maro, de acolo - până când se hotărăște al cui fiu ești. Apoi, odată ce se lă, ești repartizat în grupul tatălui sau al mamei tale. M-a privit cu venerație.

—Tu... ai o cabană?

—Numărul trei. I-am arătat o clădire mică, gri, din piatră de mare.

—Locuiești cu prietenii tăi în cabană?

—Nu. Nu, sunt singur.

N-aveam chef să-i explic.

Adevărul era jenant: eram singur în cabana aceea pentru că n-ar fi trebuit să exist. Cei

Trei Zei - Zeus, Poseidon și Hades - făcuseră un pact după cel de-al Doilea Război Mondial să nu mai aibă copii cu muritoarele. Eram mai puternici decât semizeii obișnuiți. Eram p re a imprevizibili. Când ne enervam, aveam tendința de a provoca probleme... cum ar f i cel de-al Doilea Război Mondial. Pactul Celor Trei fusese încălcat doar de două ori - când Zeus o concepuse pe Thalia și când Poseidon mă concepuse pe mine. Noi n-ar fi trebuit să ne naștem.

Thalia fusese transformată într-un pin la vârsta de doisprezece ani. Cât despre mine... ei bine, făceam tot posibilul să nu-i urmez exemplul. Aveam coșmaruri legate de lucrul în care m-ar fi transformat Poseidon dacă aș fi fost vreodată la un pas de moarte - în pl ancton, probabil. Sau într-un smoc plutitor de alge. Când am ajuns la Casa cea Mare, l-am găsit pe Chiron în apartamentul lui, ascultând muzică preferată din anii '60 în timp ce-și făcea bagajele.

Cred că ar trebui să vă explic... Chiron este un centaur. De la brâu în sus arată ca un bărbat obișnuit de vârstă mijlocie, cu păr castaniu, creț, și o barbă neîngrijită. De la brâu în jos rămân alb. Poate trece drept om când își îngheștie jumătatea inferioară într-un scaun cu rot magic. De fapt, s-a dat drept profesorul meu de latină în clasa a șasea. Dar de cele mai multe ori, dacă plafoanele sunt suficient de înalte, preferă înfățișarea de centaur. De-ndată ce l-a văzut, Tyson a înghețat.

—Ponei! a strigat, total extaziat.

Chiron s-a întors, părând ofensat.

— Poftim?

Annabeth a alergat și l-a îmbrățișat.

— Chiron, ce se întâmplă? Doar nu... pleci?

Vocea îi tremura. Chiron era ca un al doilea tată pentru ea.

Chiron i-a ciufulit părul și i-a zâmbit afectuos.

— Bună, copilă. Uite-l și pe Percy! Doamne, da' știu c-ai crescut ceva într-un an!

Am înghițit în sec.

— Clarisse a zis că ai fost... că ai fost...

— Concediat. Ochii lui Chiron străluceau, ironici. Păi trebuia găsit un vinovat. Stăpân us a fost foarte supărat. Copacul creat din spiritul fiicei lui, otrăvit! Domnul D. a trebuit să pedepsească pe cineva.

— În afară de el însuși, vrei să spui, am mârâit. Doar gândul la directorul taberei, do cotea din sărite.

— Dar e o nebunie! a strigat Annabeth. Chiron, e imposibil să fi avut vreo legătură cu trăvirea copacului Thaliei!

— Cu toate astea, a oftat Chiron, unii locuitori ai Olimpului nu mai au încredere în mine, date fiind împrejurările.

— Ce împrejurări? am întrebat.

Fața lui Chiron s-a întunecat. A băgat un dicționar latin englez în desaga pentru șa, în timp ce muzica lui Frank Sinatra continua să se audă din CD player. Tyson încă îl mai privea uimit pe Chiron. A scâncit de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe Chiron dar îi era teamă să se apropie.

— Un ponei?

Chiron a pufnit.

— Tinere ciclop! Sunt centaur.

— Chiron, am spus. Dar copacul? Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap cu tristețe.

— Otrava folosită împotriva pinului Thaliei provine din Lumea Subpământeană, Percy. E u de venin pe care nici măcar eu nu l-am mai

întâlnit. Trebuie să fi venit de la un monstru care sălăşluieşte în adâncul gropilor Tartarului.

—Atunci ştim cine e de vină. Cro...

— Abţine-te să invoci numele conducătorului titanilor, Percy. Mai ales aici şi acum. —Dar vara trecută a încercat să provoace un război civil în Olimp! Asta trebuie să fie eea lui. L-a pus pe trădătorul acela de Luke s-o facă.

— Se poate, a spus Chiron. Dar mă tem că sunt tras la răspundere pentru că n-am preîntâ toate astea şi nu am nicio soluţie. Copacul mai are de trăit doar câteva săptămâni, asta dacă ...

—Dacă nu, ce? a întrebat Annabeth.

— Nu, a spus Chiron. E o idee prostească. Întreaga vale e afectată de puterea otrăvii. arele magice slăbesc. Tabăra ca atare este pe moarte. Există o singură sursă de magie suficient de puternică pentru a inversa efectul otrăvii şi s-a pierdut cu secole în urmă.

—Despre ce-i vorba? am spus. Vom porni în căutarea ei!

Chiron a închis desaga. A oprit CD playerul. Apoi s-a întors şi mi-a pus mâna pe umăr, privindu-mă drept în ochi.

— Percy, trebuie să-mi promiţi că nu vei acţiona pripit. I-am spus mamei tale că preferu vii defel nici vara asta. E mult prea periculos. Dar acum, că eşti aici, stai aici

. Antrenează-te serios. Învaţă să lupţi. Dar nu pleca.

— De ce? am întrebat. Vreau să fac ceva! Nu pot lăsa pur şi simplu graniţele să se dezi e. întreaga tabără va fi...

— Invadată de monştri, a spus Chiron. Da, mă tem că aşa va fi. Dar nu trebuie să te laşi să acţionezi pripit! Ar putea fi o capcană a conducătorului titanilor. Aminteşte-ţi de vara trecută! Era să-ţi pierzi viaţa. Asta aşa era, dar, cu toate astea, doream din tot sufletul să dau o mână de ajutor. Doream, de asemenea, ca zeul Cronos să plătească.

Cum să zic, ai crede că cel care-i conducea pe titani și-a învățat lecția din vremuri imemori le, când fusese răsturnat de către zei. Ai crede că, dacă fusese ciopârțit într-un milion de aruncat în cea mai întunecată parte a Lumii Subpământene, i se sugerase subtil că nu-l dore a nimeni. Dar nu. Pentru că era nemuritor, era încă în viață acolo, în fundul Tartarului - în inuri veșnice, tânjind să se întoarcă și să se răzbune pe cei din Olimp. Nu putea acționa pe propriu, dar se pricepea de minune să-i zăpăcească pe muritori și chiar pe zei, ca să facă tr burile necurate în locul lui.

Otrăvirea trebuie să fi fost opera lui. Cine ar mai fi putut fi atât de josnic încât să atac e copacul Thaliei, singurul lucru rămas în urma unei eroine care își dăduse viața ca să-și sa ze prietenii? Annabeth se străduia să nu plângă. Chiron i-a șters o lacrimă de pe obraz.

—Rămâi cu Percy, copilă, a spus. Protejează-l. Profetia - să nu uiți!

— Așa... așa voi face.

— Aăăă... I-am spus. Să fie vorba de profetia super periculoasă care mă privește, dar d zeii v-au interzis să-mi vorbiți? Niciun răspuns.

—Da, am murmurat. Întrebam și eu.

— Chiron... a zis Annabeth. Mi-ai spus că zeii te-au făcut nemuritor numai atât timp câ i necesar în instruirea eroilor. Dacă te dau afară din tabără...

— Jură că vei face tot ce îți stă în putință pentru a-l feri pe Percy de pericol, a ins e râul Styx.

—Jur... jur pe râul Styx, a spus Annabeth.

Afară a bubuit un tunet.

—Foarte bine, a spus Chiron.

Părea să se fi relaxat un pic.

— Poate că voi fi reabilitat și mă voi întoarce. Până atunci, voi merge să-mi vizitez r tice din Everglades. E posibil să știe vreun leac de care am uitat, în orice caz, voi sta în exil până când problema asta se va

rezolva... într-un fel sau altul. Annabeth și-a înăbușit un suspin. Chiron a bătut-o stângaci pe umăr.

— Gata, gata, copilă. Trebuie să încredințez siguranța voastră domnului D. și noului re de activități. Trebuie să sperăm... Ei bine, poate că nu vor distruge tabăra atât de repede e cât mă tem.

— Oricum, cine e tipul ăsta, Tantal? am întrebat. Cum îndrăznește să-ți fure slujba? Un corn a răsunat peste vale. Nu-mi dădusem seama cât era de târziu. Era timpul ca rezidenții să se strângă la cină.

— Mergeți, a spus Chiron. Îl veți întâlni la pavilion. Voi lua legătura cu mama ta, Per oi spune că ești la adăpost. Fără îndoială că e îngrijorată de acum. Nu uita de avertismentul ei în pericol. Să nu crezi nicio clipă că cel care-i conduce pe titani te-a uitat! Spunând asta, a ieșit tropăind din apartament și a luat-o pe hol, cu Tyson care striga după el:

—Poneiule! Nu pleca!

Mi-am dat seama că uitasem să-i spun lui Chiron despre visul meu cu Grover. Acum era prea târziu. Cel mai bun profesor pe care îl avusesem vreodată plecase... poate pentru totdeauna. Tyson a început să se smiorcăie aproape la fel de tare ca Annabeth.

Am încercat să le spun că va fi bine, dar nici măcar eu nu credeam asta.

Soarele apunea în spatele pavilionului pentru luat masa, iar rezidenții veneau dinșpre cabane. Stăteam la umbra unei coloane de marmură și îi priveam cum se adună.

Annabeth era încă destul de zdruncinată, dar ne-a promis că va vorbi cu noi mai târziu, apoi a plecat să se alăture fraților ei din cabana Atenei - o duzină de băieți și fete cu păr blond și ochi cenușii, ca ai ei. Annabeth nu era cea mai mare, dar era în tabără de mai mulți ani ca oricine altcineva. Îți puteai da seama uitându-te la colierul ei de tabără - o mărgea pentru fiecare vară, iar Annabeth avea șase. Nimeni nu-i contesta dreptul de a conduce.

Urma Clarisse, care îi conducea pe cei din cabana lui Ares. Avea un braț imobilizat în tr-o eșarfă și o tăietură urâtă pe obraz, dar întâlnirea cu taurii de bronz nu părea s-o fi a vreun alt fel. Cineva îi lipise o hârtie pe spate, pe care scria „MUGEȘTI, FATĂ!" Dar nim eni din cabana ei nu s-a obosit să-i spună.

După ei urma cabana lui Hefaistos - șase băieți conduși de Charles Beckendorf, un puști afro american masiv în vârstă de cincisprezece ani. Avea mâini mari cât niște mănuși de baseball, față aspră și ochii întredeschiși pentru că trebuia să privească în forja de fierărie toată z stul de OK odată ce ajungeai să-l cunoști, dar nimeni nu-i spunea Charlie sau Chuck sa u Charles. Majoritatea îi spuneau pur și simplu Beckendorf. Se zvonea că poate constru i orice. Ajungea să-i dai o bucată de metal și putea făuri o sabie tăioasă sau un robot războ nic sau o fântână muzicală pentru grădina bunicii. Absolut orice.

Au venit și celelalte cabane: Demetra, Apollo, Afrodita, Dionysos. Naiadele au apăru t dinspre lacul de canotaj. Driadele au ieșit din copaci. Dinspre pajiște au venit o duzină de satiri care mi-au amintit dureros de Grover.

Am avut mereu o slăbiciune pentru satiri. Când erau în tabără, trebuiau să facă tot felul de

unci ciudate pentru domnul D., directorul, dar cea mai importantă îndatorire a lor a vea legătură cu lumea de afară. Ei erau căutătorii taberei. Mergeau sub acoperire în școli di toată lumea în căutare de potențiali semizei și îi însoțeau în tabără. Așa îl întâlnisem pe imul care își dăduse seama cine sunt.

După ce satirii au intrat în pavilionul de luat masa, cabana Hermes a încheiat cortegi ul. Erau întotdeauna cei mai numeroși. Vara trecută fuseseră conduși de Luke, cel care lup tase cu Thalia și cu Annabeth pe coama Dealului Semizeilor. O vreme, înainte ca Pose idon să mă

recunoască drept fiu, locuisem în cabana Hermes. Luke îmi câștigase încrederea... i încercase să mă omoare.

Acum cabana Hermes era condusă de Travis și Connor Stoll. Nu erau gemeni, dar semănau în tr-atât, că nici nu conta. Nu-mi aminteam niciodată care e mai în vârstă. Erau înalți și slab smocuri de păr castaniu care le intrau în ochi. Purtau tricouri portocalii cu Tabăra Semizeilor, scoase din pantalonii largi, și aveau trăsăturile poznașe ale tuturor copiilor lui Hermes: sprâncene răsucite, zâmbete sarcastice, o sclipire în ochi, ori de câte ori te priveau, de parcă erau mereu pe punctul de a-ți arunca o pocnitoare sub cămașă. Mi se păruse întotdeauna amuzant că zeul hoților avea copii care purtau numele de familie Stoll, dar singura dată când le-am pomenit de asta lui Travis și Connor ei m-au privit ine xpresiv, de parcă n-ar fi înțeles gluma. De îndată ce au ajuns și ultimii rezidenți, l-am condus pe Tyson în mijlocul pavilionului.

Conversațiile au încetat. Capetele s-au întors spre noi.

—Pe ăsta cine l-a mai chemat? a murmurat cineva de la masa lui Apollo.

M-am uitat într-acolo, dar nu mi-am dat seama cine vorbise.

De la masa principală s-a auzit o voce familiară, vorbind târăgănat:

—Măi să fie, e chiar Peter Johnson. S-a zis cu pacea mea.

Am scrâșnit din dinți.

—Percy Jackson... domnule.

Domnul D. își sorbea coca cola dietetică.

—Da. Sau, cum spuneți voi, tinerii: mă rog.

Purta obișnuita sa cămașă hawaiiană cu imprimeu de leopard, pantaloni scurți și pantofi de te is cu șosete negre. Cu burtica și cu fața lui roșie umflată, arăta ca un turist din Las Vegas care a pierdut nopțile prin cazinouri. În spatele lui, un satir agitat decojea boa bele de struguri și i le dădea zeului una câte una.

Numele adevărat al domnului D. este Dionysos. E zeul vinului. Zeus îl numise director al Taberei Semizeilor ca să stea pe uscat o sută de ani - drept pedeapsă pentru că umbra lase după anumite nimfe ale pădurii pe care nu se cuvenea să le atingă.

Alături de el, unde obișnuia să șadă Chiron (sau să stea în picioare, când își lua forma de c

, era cineva pe care nu-l mai văzusem - un bărbat palid, îngrozitor de slab, într-o salo petă portocalie jerpelită de pușcăriaș. Pe buzunar se putea citi numărul 0001. Avea cearcăne inete, unghii murdare și un păr cărunt tuns prost, de parcă ultima dată fusese tăiat cu mașină de tuns iarba. M-a fixat și ochii lui mi-au dat fiori. Părea... detașat. Furios și frustrat și flămând în același timp.

—Cu băiatul ăsta, i-a spus Dionysos, trebuie să ai mare grijă. E copilul lui Poseidon.

—Ah? a spus prizonierul. Deci el e.

După tonul vocii era clar că el și Dionysos discutaseră deja pe larg despre mine.

— Sunt Tantal, a spus omul, zâmbind rece. În misiune specială aici până... Ei bine, până meu, Dionysos, decide altceva. Și, Perseu Jackson, mă aștept să te abții să ne mai faci probleme.

—Probleme? am întrebat.

Dionysos a pocnit din degete. Pe masă a apărut un ziar - prima pagină a ediției de azi a New York Post. Era o poză cu mine din albumul anual Scos de Colegiul Meriwether.

Eram prea supărat ca să pot citi titlul portocaliu strălucitor, cu dislexia mea, dar bănuiam ce scrie. Ceva de genul: un dement în vârstă de 13 ani incendiază o școală.

— Da, probleme, a spus Tantal cu satisfacție. Ai provocat destule probleme vara trecută, din câte înțeleg.

Eram prea furios ca să vorbesc. Era vina mea că zeii aproape declanșaseră un război civil?

Un satir s-a apropiat nervos și a pus o farfurie cu grătare în fața lui Tantal. Noul responsabil cu activitățile s-a lins pe buze. S-a uitat la cupa sa goală și a zis:

—Bere de rădăcini. Rezerva specială a lui Barg. 1967.

Sticla s-a umplut cu un lichid spumos. Tantal a întins ezitant mâna, de parcă s-ar fi temut ca paharul să nu fie fierbinte.

— Haide, vechi prieten, a spus Dionysos, cu o sclipire ciudată în ochi. Poate că acum v i reuși.

Tantal a întins mâna după pahar, dar acesta s-a îndepărtat înainte să-l atingă. Câteva picături ere s-au vărsat și Tantal a încercat să le apuce cu degetele, dar picăturile s-au îndepărtat a argintul viu înainte să le atingă. A mormăit și s-a întors la farfuria cu grătare. A luat o furculiță și a încercat s-o înfigă într-o bucată de piept, dar farfuria a alunecat pe masă și at direct în vasul pentru jar.

—La naiba! a bombănit Tantal.

— Ah, a spus Dionysos, cu falsă compasiune în voce. Poate în câteva zile. Crede-mă, bătu l că lucrezi în tabăra asta e o tortură în sine. Sunt sigur că vechiul blestem va dispărea cele din urmă.

— în cele din urmă, a murmurat Tantal, holbându-se la cola dietetică a lui Dionysos. Ai ee cum ți se usucă gâtul după trei mii de ani?

— Tu ești spiritul din Câmpiile Pedepsei, am spus. Cel care stă în lac, cu pomul fructi deasupra, dar nu poți mânca sau bea. Tantal mi-a zâmbit disprețuitor.

—Ești un adevărat savant, nu-i așa, băiete?

— Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat oribil pe când erai în viață, am spus, ușor impr re ce? Ochii lui Tantal s-au îngustat. În spatele lui, satirii scuturau din cap cu putere, în cercând să mă avertizeze.

— Voi fi cu ochii pe tine, Percy Jackson, a spus Tantal. Nu vreau să am probleme în ta băra mea.

—Tabăra dumneavoastră are deja probleme... domnule.

— Ah, du-te și stai jos, Johnson, a oftat Dionysos. Cred că aceea e masa ta - cea la care nimeni nu vrea să stea... Fața îmi ardea, dar am știut că nu trebuie să răspund înapoi. Dionysos era un copil mare, dar era un copil mare super puternic și nemuritor.

—Haide, Tyson, am spus.

—O, nu, a spus Tantal. Monstrul rămâne aici. Trebuie să hotărâm ce să facem cu el.

—Numele lui este Tyson! am izbucnit.

Noul responsabil cu activitățile a ridicat o sprânceană.

— Tyson a salvat tabăra, am insistat. I-a învins pe taurii de bronz. Altfel ei ar fi făcut-o una cu pământul.

—Da, a oftat Tantal, și ce păcat ar fi fost!

Dionysos a chicotit.

—Lasă-ne, a ordonat Tantal, până decidem soarta acestei creaturi.

Tyson m-a privit temător cu ochiul său mare, dar știam că nu pot ignora un ordin de la directorii taberei... nu pe față, în orice caz.

— Sunt chiar aici, uriașule, l-am asigurat. Nu-ți face griji. Îți găsim noi un culcuș pe noapte. Tyson a dat din cap.

—Te cred. Ești prietenul meu.

Asta m-a făcut să mă simt și mai vinovat.

M-am târât la masa lui Poseidon și m-am prăbușit pe bancă. O nimfă a pădurii mi-a adus o farfurie cu pizza olimpică cu măsline și cârnați picanți, dar nu-mi era foame. Trecusem pe lângă moarte de două ori într-o zi. Reușisem să închei anul școlar cu un dezastru total. Tabăra Semizeilor avea probleme serioase și Chiron îmi spusese să nu fac nimic în privința asta. Nu m-am simțit foarte recunoscător, dar am dus mâncarea, așa cum era obiceiul, până la vasul de bronz și am aruncat o parte în foc.

—Poseidon, am murmurat, acceptă ofranda mea.

Și trimite-mi un ajutor, dacă tot veni vorba, m-am rugat în tăcere. Te rog.

Fumul de la pizza arsă s-a transformat în ceva parfumat - mirosul brizei marine cura te amestecat cu cel de flori sălbatice - dar habar n-aveam dacă asta însemna că tata mă as culta cu adevărat.

M-am întors la loc. Nu credeam că lucrurile pot merge mult mai rău, dar apoi Tantal l-

a pus pe unul dintre satiri să sufle în cornul din scoică pentru a ne face atenți la anu nțuri.

— Da, în regulă, a spus Tantal odată ce discuțiile au încetat. Încă o masă gustoasă! Sa i s-a spus. În timp ce vorbea, a întins mâna spre farfuria care fusese umplută din nou, parcă sperând că carea n-ar fi băgat de seamă ce făcea, dar n-a fost cazul. Mâncarea a alunecat pe masă de în dată ce el a ajuns la o palmă distanță.

— Și în prima mea zi în funcție, a continuat, aş dori să spun ce pedeapsă plăcută este Pe parcursul verii, sper să torturez - ăăă... să interacționez cu fiecare rezident. Arăta i a e bine, că îmi vine să vă mănânc. Dionysos a aplaudat politicos, ceea ce a atras câteva aplauze anemice din partea s atirilor. Tyson era tot în capul mesei, părând jenat, dar de fiecare dată când încerca să nu mai fie în ntrul atenției, Tantal îl trăgea înapoi.

— Și acum, niște schimbări! Tantal le-a zâmbit strâmb rezidenților. Reinstituim cursele e!

Au izbucnit murmure la toate mesele - de încântare, teamă și neîncredere.

— Știu, a continuat Tantal, ridicând vocea, că aceste curse au fost întrerupte acum câț din cauza unor... ăăă, probleme tehnice.

—Trei decese și douăzeci și șase de mutilări, a zis cineva de la masa Apollo.

— Da, da! a spus Tantal. Dar știu că vă veți bucura alături de mine și veți saluta reve stei tradiții în tabără. Laurii de aur vor merge la carele câștigătoare în fiecare lună. Echi se pot înregistra dimineață! Prima cursă va avea loc peste trei zile. Vă vom scuti de majo ritate a activităților cotidiene ca să vă puteți pregăti carele și să vă alegeți caii. O, și v că cei din cabana echipei victorioase vor fi scutiți de la toate muncile în luna în care câștigă? S-a stârnit rumoare - fără muncă la bucătărie o lună întreagă? Fără rânit la grajduri? Oare v s? Pe urmă, ultima persoană de la care mă așteptam să se opună a făcut-o.

—Dar, domnule! a spus Clarisse.

Părea îngrijorată, dar stătea la masa Ares. Câțiva rezidenți au chicotit când au văzut hârtia I, FATĂ! “ de pe spatele ei.

— Cum rămâne cu sarcina de patrulare? Adică, dacă abandonăm totul pentru a ne pregăti c .

— Ah, eroina zilei! a exclamat Tantal. Clarisse cea curajoasă, care a învins de una si ngură taurii de bronz! Clarisse a clipit, apoi s-a înroșit.

—Aăăă, n-am făcut...

— Și modestă. Tantal a zâmbit. Nu-ți face griji, draga mea! Aceasta este o tabără de va m aici ca să ne distrăm, nu-i așa?

—Dar copacul...

— Iar acum, a spus Tantal, în timp ce mai mulți dintre colegii Clarisei au tras-o înap i în scaun, înainte să trecem la focul de tabără și la cântare, o mică problemă administrativ y Jackson și Annabeth Chase au considerat oportun, pentru nu știu ce motiv, să aducă che stia asta aici.

Tantal a arătat spre Tyson.

S-au auzit murmure neliniștite printre rezidenți. O mulțime de ochi m-au privit pe fur iș. îmi venea să-l omor pe Tantal.

— Acum, se știe, a spus, ciclopul au reputația unor monștri însetați de sânge cu o capa mentală redusă. în condiții normale, aș elibera

această fiară în pădure și v-aș pune s-o vâna lițe. Dar cine știe? Poate că acest ciclop nu e la fel de oribil ca majoritatea fraților săi. Până se va dovedi demn de a fi nimicit, avem nevoie de un loc unde să-l ținem! M-am gândit la grajduri, dar asta ar neliniști caii. În cabana lui Hermes, poate?

Tăcere la masa Hermes. Travis și Connor Stoll au devenit brusc foarte interesați de fața de masă. Nu-i puteam învinui. Cabana lui Hermes era mereu plină până la refuz. N-aveau cu m să primească un ciclop de un metru nouăzeci înălțime.

— Haideți, acum, ne-a certat Tantal. E posibil ca monstrul să poată face unele treburi asnice. Aveți sugestii cu privire la locul unde ar trebui adăpostită o astfel de bestie? Dintr-odată, tuturor li s-a tăiat răsuflarea.

Tantal s-a îndepărtat surprins de Tyson. Tot ce am putut face a fost să mă holbez neîncrezător la lumina verde, strălucitoare, care era pe cale să-mi schimbe viața - o imagine holografică orbitoare care a apărut deasupra capului lui Tyson.

Cu un nod în stomac, mi-am amintit ce-mi spusese Annabeth despre ciclopi, că sunt progenituri ale spiritelor naturii și ale zeilor... ei bine, ale unui anumit zeu, în general... Deasupra lui Tyson se rotea un trident verde strălucitor - același simbol care apăruse deasupra mea în ziua când Poseidon mă recunoscuse ca fiu.

A urmat un moment de tăcere și uimire.

Să fii recunoscut era un eveniment rar. Unii rezidenți îl așteptau în zadar toată viața. Când sesem recunoscut de Poseidon vara trecută, toată lumea îngenunchease cu respect. Dar acum ei l-au imitat pe Tantal, iar acesta se prăpădea de râs. — Ei bine! Cred că acum știu unde să punem bestia. Pentru numele zeilor, asemănarea e izbitoare!

Toată lumea a râs, cu excepția lui Annabeth și a câtorva dintre prietenii mei.

Tyson n-a părut să observe. Era prea intrigat, încercând să atingă tridentul strălucitor de d asupra capului care începea să pălească. Era prea nevinovat ca să înțeleagă cum e batjocorit, de cruzi pot fi oamenii. Dar eu înțelegeam.

Aveam un nou coleg de cabană. Fratele meu vitreg era un monstru.

Capitolul 6

În care suntem atacați de porumbeii demonici

Următoarele câteva zile au fost un chin, întocmai cum dorise Tantal. În primul rând, a fost mutarea lui Tyson în cabana lui Poseidon, acesta chicotind la fiecare cincisprezece secunde și repetând: Percy e fratele meu ? de parcă tocmai ar fi câștigat la loterie.

—Aăă... Tyson, îi răspundeam. Nu e atât de simplu.

Dar n-aveai ce-i explica. Era în al nouălea cer. Iar eu... oricât de mult mi-ar fi plăcut uriașul, nu puteam să nu mă simt jenat. Rușinat. Gata, am spus-o.

Tatăl meu, atotputernicul Poseidon, îi făcuse ochi dulci vreunui spirit al naturii și Tyson era rezultatul. Citisem miturile despre ciclopi. Chiar mi-am adus aminte că adesea erau copiii lui Poseidon. Dar niciodată nu realizasem că asta făcea... să fim rude.

Până când Tyson n-a ajuns să locuiască în patul de lângă al meu.

Iar comentariile celorlalți rezidenți.... Dintr-odată, nu mai eram Percy Jackson, tipul cel cool, care salvase fulgerul lui Zeus vara trecută. Acum eram Percy Jackson, amărâțul care e frate cu un monstru.

— Nu e fratele meu adevărat! protestam când Tyson nu era prezent. E mai degrabă un frate vitreg din partea monstroasă a familiei. Cum ar fi... un frate vitreg îndepărtat sau așa ceva.

Nimeni nu m-a crezut.

Recunosc - eram furios pe tata. Mă simțeam de parcă faptul că eram fiul lui devenise un fel de farsă. Annabeth a încercat să mă facă să mă

simt mai bine. A sugerat să ne unim într-o echipă pentru a de care, ca să mai uităm de probleme.

Să nu mă înțelegeți greșit. Amândoi îl uram pe Tantal și ne făceam griji cu privire la tabără m ce e de făcut. Până când nu veneam cu vreun plan genial ca să salvăm copacul Thaliei, ne-a m gândit că puteam accepta ideea curselor de care. În fond, mama lui Annabeth, Atena, inventase carul. Tatăl meu crease caii. Împreună am fi fost invincibili. Într-o dimineață stăteam lângă lacul cu canoe, schițând modele de care, când niște glumeți di

Afroditei au trecut și m-au întrebat dacă n-am nevoie de niște rimel pentru ochiul meu..

. „Ah, scuze, pentru amândoi ochii. “ În timp ce se îndepărtau hlizindu-se, Annabeth a mormăit: — Ignoră-i, Percy. Nu-i vina ta că fratele tău e un monstru.

— Nu e fratele meu! am izbucnit. Și nu e un monstru! Annabeth și-a ridicat sprâncenele.

—Hei, nu te enerva pe mine! Și, dacă e să fim corecți, este un monstru.

—Ei bine, tu i-ai dat permisiunea să intre în tabără.

— Pentru că era singura cale de a-ți salva viața! Adică... îmi pare rău, Percy. Nu mă a Poseidon să-l recunoască. Ciclopul sunt cei mai înșelători, mai perfizi...

—Nu e adevărat! Ce ai, de fapt, cu ciclopul?

Urechile lui Annabeth s-au înroșit. Aveam senzația că îmi ascunde ceva - ceva de rău.

—Las-o baltă, a spus. Acum, axul carului...

—Îl tratezi ca pe o creatură oribilă, i-am spus. Mi-a salvat viața.

Annabeth și-a aruncat creionul și s-a ridicat.

— Atunci, poate că ar trebui să construiești cu el carul.

—Poate că ar trebui.

— Bine!

— Bine!

A plecat ca o furtună, lăsându-mă și mai necăjit ca înainte.

În următoarele două zile am încercat să-mi eliberez mintea de probleme.

Silena Beauregard, una dintre cele mai frumoase fete din cabana Afroditei, mi-a dat prima lecție de călărie pe un pegas. Mi-a explicat că exista un singur cal înaripat ne muritor pe nume Pegas, care încă rătăcește liber undeva, în cer, dar care de-a lungul timpului dăduse naștere mai multor proenituri, niciuna atât de iute sau de curajoasă ca el, dar numite toate după primul și cel mai mare. Ca fiu al Zeului Mării, nu-mi plăcea să fiu în aer. Tatăl meu era rival cu Zeus. Încercam să feresc pe cât posibil de teritoriul stăpânului cerului.

Dar să călărești pe un cal înaripat era ceva diferit. Nu mă simțeam nici pe departe la fel de neliniștit ca într-un avion. Poate pentru că tata crease caii din spuma mării, așa că ei reprezentați un fel de... teritoriu neutru. Le înțelegeam gândurile. N-am fost surprins când pegasul meu a galopat pe deasupra copacilor sau a urmărit un stol de pescăruși într-un nor.

Problema era că și Tyson dorea să călărească „puii de ponei”, dar pegasii se speriau la apropiere.

Îmi spus, folosind telepatia, că Tyson nu-i va răni, dar nu m-au crezut. Asta l-a făcut pe Tyson să plângă.

Singura persoană din tabără care n-avea nicio problemă cu Tyson era Beckendorf din cabana lui Hefaistos. Zeul fierar lucra întotdeauna cu ciclopi la fierăria sa, așa că Beckendorf l-a luat pe Tyson la armurărie ca să-l învețe prelucrarea metalelor. A spus că-l va învinge pe Tyson să creeze obiecte magice ca un maestru în cel mai scurt timp.

După prânz, mă antrenam în arenă cu cei din cabana lui Apollo. Mănuirea săbiei fusese întotdeauna

a punctul meu forte. Oamenii spuneau că sunt mai bun decât orice rezident din ultima sută de ani, cu excepția, poate, a lui Luke. Oamenii mă comparau mereu cu Luke.

I-am bătut pe băieții lui Apollo cu ușurință. Ar fi trebuit să-i înfrunt pe cei din cabanele

Ares și a Atenei, deoarece aveau cei mai buni luptători cu sabia, dar nu mă înțelegeam cu Clarisse și cu frații ei, iar după cearta cu Annabeth, nu doream s-o văd.

M-am dus la ora de tir cu arcul, chiar dacă mă descurcam groaznic, și nu era la fel fără C hiron ca profesor. La arte și meserii am început un bust din marmură al lui Poseidon, dar a început să semene cu Sylvester Stallone, așa că am abandonat. Am escaladat peretele de escaladă în timp ce scuipa lavă și se cutremura. Iar serile făceam parte din patrula de frontieră. Chiar dacă Tantal insistase să lăsăm baltă încercarea de a proteja tabăra, câți rezidenți n-au renunțat, punând la punct un program în funcție de timpul liber pe carel aveam la dispoziție.

M-am așezat pe coama Dealului Semizeilor și am urmărit driadele mergând de colo colo, cântând du-i pinului aflat pe moarte. Satirii și-au adus naiurile și au cântat melodii magice din natură și, pentru o vreme, acele pinului au părut să se înzdrăvenească. Florile de pe dea au mirosit un pic mai bine, iar iarba a părut mai verde, dar de îndată ce muzica s-a oprit, boala s-a simțit din nou în aer. Tot dealul părea infectat, stingându-se din cauză a otrăvii care ajunsese la rădăcinile copacului.

Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mă înfuriam mai tare.

Luke era de vină. Mi-am amintit zâmbetul lui viclean, cicatricea făcută de dragon pe fața lui. Se prefăcuse că e prietenul meu, și în tot acest timp fusese sluga numărul unu a lui

Cronos.

Mi-am deschis palma. Cicatricea făcută de Luke vara trecută se decolora, dar încă se vedea - o rană albă, în formă de asterisc, unde mă înțepase scorpionul lui.

M-am gândit la ce-mi spusese Luke chiar înainte de-a încerca să mă omoare: „La revedere, Per

cy. Urmează o nouă Epocă de Aur. Tu nu vei face parte din ea " Noaptea am avut și mai multe vise cu Grover.

Uneori, doar frânturi de voce. O dată, l-am auzit spunând: „Este aici". Altă dată: „îi plac oile".

Am vrut să-i spun lui Annabeth despre visele mele, dar m-aș fi simțit prost. Cum adică, „îi plac oile"? M-ar fi crezut nebun. În noaptea de dinaintea cursei, Tyson și cu mine am terminat de construit carul. Era dat naibii. Tyson făcuse piesele metalice în armurărie. Eu șlefuisem lemnul și asamblasem carul. Era colorat în albastru și alb, cu valuri desenate pe părțile laterale și un trident pictat în față. După toată munca, părea corect ca Tyson să meargă cu mine, deși știam că a va plăcea cailor, iar greutatea lui Tyson ne va încetini. Pe când mergeam la culcare, Tyson mi-a spus:

— Ești supărat?

Mi-am dat seama că eram încruntat.

—Nu. Nu sunt supărat.

S-a pus pe pat și a rămas tăcut. Trupul era mult prea lung pentru patul său. Când și-a tras pe el cuvertura, picioarele i s-au ivit în partea de jos.

—Sunt un monstru.

—Nu spune asta.

—Nu-i nimic. Voi fi un monstru bun. Atunci nu va trebui să mai fii supărat.

N-am știut ce să zic. M-am uitat la tavan și am simțit că mor și eu încet, împreună cu copacu liei.

— Chestia e... că n-am mai avut un frate vitreg. Am încercat să nu-mi schimb tonalitate vocii. Este foarte ciudat pentru mine. Și sunt îngrijorat în legătură cu tabăra. Și un alt prieten de-al meu, Grover... ar putea fi în pericol. Simt că ar trebui să fac ceva pentru a-l ajuta, dar nu știu ce. Tyson n-a spus nimic.

— Îmi pare rău, i-am spus. Nu-i vina ta. Sunt supărat pe Poseidon. Mă simt de parcă... că încearcă să mă facă de râs, de parcă încearcă să ne compare sau așa ceva, și nu înțeleg de ce. Am auzit un huruit profund. Tyson sforăia.

Am oftat.

—Noapte bună, uriașule.

Și am închis ochii.

În visul meu, Grover purta o rochie de mireasă. Nu i se potrivea prea bine. Rochia era prea lungă și tivul era murdar de noroi uscat. Decolteul îi tot cădea de pe umeri. Un voal zdrențuit îi acoperea fața.

Era într-o încăpere umedă dintr-o peșteră, luminată doar de torțe. Într-un colț era un pat, iar alt, un vechi război de țesut, în care era o bucată de pânză albă pe jumătate țesută. Grover mă fixa, de parcă aș fi fost o emisiune TV pe care o aștepta.

—Mulțumesc zeilor! a scâncit. Mă auzi?

Mie, celui din vis, mi-a luat ceva timp să-i răspund, încă priveam în jur, măsurând cu privir a tavanul cu stalactite, simțind duhoarea de oi și capre, auzind mârâitul, mormăitul și behăiul care păreau să vină din spatele unui bolovan cât un frigider care bloca unica ieșire din încăpere, de parcă în spatele ei ar fi fost o peșteră mult mai mare.

— Percy? a spus Grover. Te rog, n-am puterea să-ți transmit o imagine mai bună. Trebuie să mă asculți!

—Te aud, am spus. Grover, ce se întâmplă?

Din spatele bolovanului, o voce monstruoasă a strigat:

—Scumpete! Ai terminat?

Grover a tresărit. A strigat cu glas subțire: — încă nu, dragă! Mai sunt câteva zile!

—Ah! N-au trecut încă două săptămâni?

—N-nu, dragă. Doar cinci zile. Au mai rămas douăsprezece.

Monstrul a tăcut, încercând poate să calculeze. Cred că se descurca chiar mai rău ca mine la aritmetică, pentru că a zis:

—Bine, dar grăbește-te! Vreau să PRIVEEEEEESC sub vălul ăla, he, he, he.

Grover s-a întors spre mine.

—Trebuie să mă ajuți! N-avem vreme! Sunt blocat în peștera asta. Pe o insulă de pe mar

—Unde?

—Nu știu exact! Am mers în Florida și am făcut stânga.

—Poftim? Cum ai...

— E o capcană! a spus Grover. ăsta e motivul pentru care niciun satir nu s-a mai întors din misiune. Este cioban, Percy! Și o are. Magia sa naturală e atât de puternică, încât miro ase întocmai ca Marele Zeu Pan! Satirii vin aici și sunt prinși și mâncați de Polifem!

— Poli cine?

— De ciclop! a spus Grover, exasperat. Aproape scăpasem. Ajunsesem tocmai până în Sf. A stin.

— Dar te-a urmărit, am spus, amintindu-mi primul vis. Și te-a prins într-un magazin cu ccesorii de nuntă.

— Exact, a spus Grover. Se pare că a funcționat legătura mea empatică. Uite, rochia ast e mireasă e singurul lucru care m-a ținut în viață. El crede că miros bine, dar i-am spus că ra doar parfum cu aromă de capră. Slavă zeilor că nu vede foarte bine. Ochiul său e încă pe jumătate orb de ultima dată când cineva i l-a scos. Dar în curând își va da seama ce sunt. Mi-a dat doar două săptămâni pentru a-mi termina trena de mireasă și devine nerăbdător!

—Stai o clipă. Ciclopul crede că ești...

— Da! s-a tânguit Grover. Crede că sunt o femeie ciclop și vrea să se căsătorească cu m în alte împrejurări, aș fi izbucnit în râs, dar vocea lui Grover era foarte serioasă. Tremura de frică.

—O să vin să te salvez, i-am promis. Unde ești?

—Pe Marea Monștrilor, normal!

—Ce mare?

— Ți-am spus! Nu știu exact! Și, Percy... ăăă, îmi pare rău, dar această legătură empat m avut de ales. Emoțiile noastre sunt legate acum. Dacă mor...

—Să nu-mi spui că o să mor și eu.

— Păi... poate că nu. S-ar putea să trăiești câțiva ani într-o stare vegetativă. Dar ar bine dacă m-ai scoate de aici.

—Scumpete! a urlat monstrul. E timpul pentru cină! Mmm, mmm, carne de oaie!

Grover a scâncit.

—Trebuie să plec. Grăbește-te!

—Așteaptă! Ai spus că ceva e aici. Ce anume?

—N-avem vreme! Vise plăcute! Nu mă lăsa să mor!

Visul s-a întrerupt și m-am trezit brusc. Era dimineața devreme. Tyson se holba la min e, cu ochiul său mare și căprui plin de îngrijorare.

—Ești bine? m-a întrebat.

Vocea lui m-a făcut să mă-nfior, căci semăna perfect cu vocea monstrului pe care-l auzisem în vis. În dimineața cursei aerul era cald și umed. Ceața se lăsase pe pământ ca aburul în saună. Mil de păsări s-au adăpostit în copaci - niște porumbei dolofani, gri și albi, doar că nu gângur ca niște porumbei obișnuiți. Scoteau niște scârțâituri metalice enervante care îmi aminteau sonarele submarinelor.

Pista de curse fusese construită într-o zonă cu iarbă, între câmpul de tir cu arcul și pădure

abana lui Hefaistos folosise taurii de bronz, care erau complet domesticiți de când li se dăduse la cap, pentru a ara o pistă ovală în câteva minute.

Existau rânduri de bănci din piatră pentru spectatori - Tantal, satiri, câteva driade și toți rezidenții care nu participau. Domnul D. n-a apărut. Nu se trezea niciodată înainte de zece.

—În regulă! a spus Tantal când echipele au început să se strângă.

O naiadă îi adusese un platou mare cu produse de patiserie și, în timp ce Tantal vorbea, mâna sa dreaptă urmărea un eclair cu ciocolată de-a curmezișul mesei juriului.

— Știți cu toții regulile. O pistă de patru sute de metri. Două tururi pentru a câștiga la un car. Fiecare echipă e formată dintr-un conducător și un luptător. Sunt permise arme le. Loviturile sub centură sunt de dorit, dar încercați să nu omorâți pe nimeni! Tantal ne-a zâmbit de parcă am fi fost cu toții niște copii obraznici. Orice omor va atrage după sine o pedeapsă aspră: fără prăjituri la focul de tabără timp de o săptămână! Acum, pregătiți-vă

Beckendorf a condus echipa lui Hefaistos pe pistă. Aveau un car frumos făcut din bronz și fier - și la fel și caii, care erau automate magice, la fel ca taurii Colchis. N-aveam nicio îndoială că Beckendorf instalase tot felul de capcane mecanice și mai multe opțiuni de lux decât la un Maserati complet echipat.

Carul celor din cabana Ares era roșu ca sângele și era tras de două schelete de cai sinistre. Clarisse a urcat la bord cu un braț de sulite, mingi cu țepi, gheare de fier și o grămadă de alte jucării periculoase.

Carul lui Apollo era dichisit, grațios, făcut numai din aur și tras de doi minunați cai

Palomino. Luptătorul lor era înarmat cu un arc, deși promisese să nu tragă săgeți obișnuite, ușite, spre ceilalți conducători.

Carul lui Hermes era verde și părea vechi, de parcă n-ar mai fi fost scos din garaj de

ani de zile. Nu arăta special, dar era condus de frații Stoll și m-am cutremurat gândin du-mă ce trucuri murdare puneau la cale.

Mai rămânea carul Atenei, condus de Annabeth, și al meu. Înainte de începerea cursei, am încercat să mă apropii de Annabeth și să-i povestesc visul me

.

S-a înviorat când am pomenit de Grover, dar când i-am spus ce-mi zisese, a părut să fie ia r distantă, suspicioasă.

—Încerci să-mi distragi atenția, a conchis.

—Poftim? Nici vorbă!

— Sigur că da! De parcă Grover a dat din întâmplare peste singurul lucru care ar putea va tabăra.

—Ce vrei să spui?

Și-a dat ochii peste cap.

—Întoarce-te la carul tău, Percy.

—Nu inventez nimic. Are probleme, Annabeth.

A ezitat. Vedeam că încearcă să se decidă dacă să aibă încredere în mine sau nu. În ciuda cer oastre ocazionale, trecusem prin multe împreună. Și știam că nu vrea ca Grover să pățească ce — Percy, o legătură empatică e foarte greu de realizat. Adică, e mult mai probabil să f at într-adevăr...

—Oracolul, am spus. Am putea consulta Oracolul.

Annabeth s-a încruntat.

Vara trecută, înainte de misiunea mea, vizitasem spiritul acela ciudat care locuia în podul Casei celei Mari și acesta făcuse o profeție care se adevărase așa cum nu m-aș fi aște ptat niciodată. Experiența aceea mă urmărise luni de zile. Annabeth știa că n-aș fi sugerat s ergem acolo dacă n-aș fi vorbit serios. Înainte de-a răspunde, s-a auzit cornul.

—Concurenți! a strigat Tantal. Pe locuri!

— Vorbim mai târziu, mi-a spus Annabeth, după ce câștig. În timp ce mă întorceam la carul meu, am observat că o grămadă de porumbei se adunaseră în co i - uguind ca nebunii, făcând pădurea să răsunе. Nimeni nu părea să-i mai fi observat, dar pe mine mă nelinișteau. Ciocurile lor aveau o scânteiere stranie. Ochii lor păreau mai strălu citori decât cei ai păsărilor normale. Tyson se chinuia să țină caii sub control. A trebuit să le vorbesc mult timp până să se potol ască.

„E un monstru, stăpâne! " mi s-au plâns.

„E fiul lui Poseidon", le-am spus. „La fel ca... ei bine, la fel ca mine."

„Nu!" au insistat. „Un monstru! Un mâncător de cai! Nu e de încredere!" „O să primiți cuburi de zahăr la finalul cursei", am spus.

„Cuburi de zahăr?"

„Cuburi de zahăr foarte mari. Și fân. V-am spus că vă dau fân?" în cele din urmă, au fost de acord să-i înham.

Dacă n-ați mai văzut un car grecesc, aflați că e construit pentru viteză, nu pentru siguranță u confort. Practic, este un coș de lemn deschis la spate, montat pe un ax, între două roți. Cel care-l conduce stă în picioare tot timpul și simte toate denivelările de pe drum . Carul e făcut dintr-un lemn atât de ușor încât, dacă îți pierzi echilibrul când ieși o curbă foarte probabil să te răstorni, zdrobind și carul laolaltă cu tine.

E mult mai palpitant decât să te dai cu skateboardul.

Am luat frâiele și am dus carul la linia de start. I-am dat lui Tyson un par de trei metri și i-am spus că sarcina lui era să împingă celelalte care dacă s-ar fi apropiat prea mult și să pareze orice obiect pe care ar fi încercat să-l arunce în noi.

—Nu lovesc poneii cu bățul, a insistat.

— Nu, i-am răspuns. Și nici oamenii, dacă se poate. Vom face o cursă corectă. Ai grijă u fiu deranjat de nimic și lasă-mă să mă concentrez la condusul carului.

—Vom câștiga! a spus radiind.

„Vom fi bătuți măr”, m-am gândit, dar trebuia să încerc. Doream să le arăt celorlalți... ei bine știu nici eu ce anume. Că Tyson era un tip de treabă? Că nu-mi era rușine să fiu văzut cu el public? Sau poate faptul că nu mă răniseră cu toate glumele și poreclele lor.

În timp ce carele se aliniau, în pădure se strângeau și mai mulți porumbei cu ochi strălucitori. Țipau atât de tare încât rezidenții din tribune au început să-i observe, privind agitații lăpășii care tremurau sub greutatea păsărilor. Tantal nu părea îngrijorat, dar a trebuit

să ridice glasul ca să acopere zgomotul.

—Concurenți? a strigat. Pe locuri!

A făcut un semn cu mâna și s-a dat semnalul de pornire. Carele s-au trezit, zgomotoase, la viață. Copitele au scormonit pământul. Mulțimea a aplaudat.

Aproape imediat s-a auzit un zgomot puternic. M-am uitat înapoi tocmai la timp ca să văd carul lui Apollo răsturnându-se. Carul lui Hermes îl lovisese - poate din greșeală, poate nu. Concurenții au fost aruncați în aer, dar caii au intrat în panică și au tras carul auriu într-o parte, de-a curmezișul pistei. Echipa lui Hermes, Travis și Connor Stoll, au început să râdă de bucurie, dar n-a durat mult. Caii lui Apollo au intrat într-ai lor și carul lui Hermes s-a răsturnat, la rândul lui, lăsând în urmă o grămadă de lemne rupte și patru cai ați în praf.

Două care doborâte în primii șase metri. Îmi plăcea acest sport.

Mi-am îndreptat din nou atenția în față. Ne descurcam bine, fiind înaintea carului lui Ares, dar carul lui Annabeth era cu mult înaintea noastră. Deja întorcea în jurul primului stâlp, iar colegul ei, care purta sulita, a rânjit și ne-a făcut cu mâna, strigând:

— Pa, pa!

Carul lui Hefaistos recupera, de asemenea, teren.

Beckendorf a apăsat un buton și în laterala carului său s-a deschis un panou.

— Îmi pare rău, Percy, mi-a strigat. Trei seturi de bile cu lanțuri au fost proiectate irect spre roțile noastre. Ne-ar fi distrus complet dacă Tyson nu le-ar fi îndepărtat cu o lovitură rapidă de par. Le-a dat celor din carul lui Hefaistos o lovitură zdravănă și i-a făcut să alunece de-a curmezișul pistei în timp ce noi mergeam înainte.

— Bravo, Tyson! am strigat.

— Păsări! a urlat.

— Ce?

Mergeam atât de iute, încât era greu să auzi sau să vezi ceva, dar Tyson a arătat spre pădure am văzut ce-l îngrijora. Porumbeii își luaseră zborul din copaci. Formaseră o spirală ca o t rnadă uriașă, îndreptându-se spre pistă. „Nu-i mare lucru”, mi-am spus. „Sunt doar porumbei.” Am încercat să mă concentrez asupra cursei.

Făcusem prima tură, roțile scrâșneau sub noi, carul amenința să se răstoarne, dar eram acum l oar zece metri în spatele lui Annabeth. Dacă m-aș fi putut apropia încă puțin, Tyson și-ar fi putut folosi parul... Luptătorul lui Annabeth nu mai zâmbea. Și-a scos o sulită din colecție și a țintit spre mine.

Era pe punctul de-a arunca când am auzit țipete.

Porumbeii roiau deasupra - erau mii, și îi bombardau pe spectatorii din tribune, ata când celelalte care. Beckendorf era înconjurat. Luptătorul său încerca să gonească păsările, u vedea nimic. Carul a ieșit de pe pistă și a început să brăzdeze câmpurile de căpșuni. Din c ecanici ieșea fum.

În carul lui Ares, Clarisse i-a dat un ordin răstit luptătorului ei, care a aruncat re pede o plasă de camuflaj peste coșul lor. Păsările mișunau în jur, ciuguleau și sfâșiau mâini orului care încerca să țină plasa, dar Clarisse doar a scrâșnit din dinți și și-a văzut de dr

i ei scheletici păreau imuni la orice venea din afară. Porumbeii le-au ciugulit orbi

tele goale și le-au zburătăcit printre coaste în zadar, căci armăsarii au continuat să alerge. Spectatorii n-au fost la fel de norocoși. Păsările ciuguleau orice petic vizibil de pe ele, înnebunindu-i pe toți.

Acum, că păsările se mai apropiaseră, era clar că nu era vorba de porumbei normali. Aveau niște ochi rotunzi și răutăcioși. Ciocurile erau din bronz și, judecând după scâncetele rezid, trebuie să fi fost ascuțite rău.

—Păsări stimfaliene! a strigat Annabeth.

A încetinit și și-a tras carul alături de al meu.

—O să-i ciugulească pe toți până la os dacă nu le alungăm!

—Tyson, am spus, ne întoarcem!

—Mergem pe contrasens? a întrebat.

—Întotdeauna, am mormăit, dar am îndreptat carul spre tribune.

Carul lui Annabeth mergea alături de noi. A strigat:

—Eroi, la arme!

Dar nu eram sigur că o aude cineva din cauza cârâitului păsărilor și a haosului general.

Am ținut frâiele cu o mână și am reușit s-o scot pe Anaklusmos.

Un val de păsări s-a repezit spre fața mea, clămpănind din ciocurile de metal. Le-am făcut bătăci din zbor; au explodat într-un nor de praf și pene, dar mai rămăseseră milioane. Una m-a ciupit de fund și aproape că am căzut din car. Nici Annabeth nu era mai norocoasă. Cu cât ne apropiam de tribune, cu atât se îndesea norul de păsări.

Unii spectatori au încercat să riposteze. Reziștii cabanei Atenei cereau scuturi. Arcașii lui Apollo și-au scos arcurile și săgețile, gata să distrugă pericolul, dar pentru că erau prea mulți rezidenți amestecați cu păsările, nu era prea sigur să tragă.

—Sunt prea multe! i-am strigat lui Annabeth. Cum scăpăm de ele?

A înjunghiat un porumbel cu cuțitul.

— Hercule a folosit zgomotele! Clopotele de alamă! Le-a speriat cu cel mai sinistru sunet pe care l-a putut produce... Ochii i s-au mărit.

—Percy... Colecția lui Chiron!

Am priceput imediat.

—Crezi că va funcționa?

I-a încredințat luptătorului ei frâiele și a sărit în carul meu, de parcă ar fi fost cel mai lucru din lume.

—Către Casa cea Mare! E singura noastră șansă!

Clarisse tocmai trecuse linia de sosire fără să întâmpine vreo rezistență; părea să fi observat acum cât de gravă era problema păsărilor. Când ne-a văzut îndepărtându-ne, a strigat:

—Fugiți? Lupta se dă aici, lașilor!

Și-a scos sabia și a pornit atacul asupra tribunelor.

Am mânat caii la galop. Carul a trecut huruind peste câmpurile de căpșuni, apoi peste terenul de volei și s-a oprit brusc în fața Casei celei Mari. Annabeth și cu mine ne-am repezit înăuntru, străbătând în goană holul, spre apartamentul lui Chiron. CD-playerul său era încă pe noptieră. La fel și CD-u-rile sale preferate.

L-am luat pe cel mai respingător pe care l-am putut găsi, Annabeth a smuls CD-player-ul și am ieșit împreună.

La pista de curse, carele erau în flăcări. Rezidenți răniți fugeau în toate părțile, urmăriți re le rupeau hainele și le smulgeau părul, în timp ce Tantal vâna produse de patiserie în tribune, strigând din când în când:

—Totul e sub control! Nu vă faceți griji!

Am oprit lângă linia de sosire. Annabeth a pregătit CD-player-ul. M-am rugat ca bateriile să fie încărcate.

Am apăsat butonul PLAY, pornind muzica preferată a lui Chiron - All-Time Greatest Hits ale lui Dean Martin. Dintr-odată, în aer s-au auzit viori și alămuri și o grămadă de tipi uspinând în italiană.

Porumbeii demonici au luat-o razna. Au început să zboare în cerc, lovindu-se unii de alții de parcă ar fi vrut să se sinucidă. Apoi au abandonat pista cu totul și au zburat spre cer într-un imens val plumburiu.

—Acum! a strigat Annabeth. Arcași!

Având ținte clare, arcașii lui Apollo au acționat fără cusur. Majoritatea puteau trage cinci sau șase săgeți deodată. În câteva minute, pământul s-a umplut de cadavrele porumbeilor cu curi de bronz, iar supraviețuitorii erau departe, ca o dâră de fum la orizont. Tabăra fusese salvată, dar priveliștea nu era plăcută. Majoritatea carelor erau complet distruse. Mai toată lumea fusese rănită și sângera din cauza numeroaselor ciupituri. Copiii din cabina Afroditei țipau, deoarece coafurile le fuseseră distruse, iar păsările li se ușuraseră pe haine.

— Bravo! a spus Tantal, dar nu se uita la mine sau la Annabeth. Avem primul nostru câștigător! S-a dus la linia de sosire și i-a dat Clarisei laurii de aur pentru câștigarea cursei ; ea părea șocată.

S-a întors și mi-a zâmbit.

—Și acum, să-i pedepsim pe scandalagii care au deranjat cursa.

Capitolul 7

În care accept daruri de la un străin

După părerea lui Tantal, păsările stimfaliene își văzuseră pur și simplu de treabă în pădure și atacat dacă Annabeth, Tyson și cu mine nu le-am fi deranjat conducând atât de prost ca rele.

Era atât de nedrept încât i-am spus lui Tantal să meargă să vâneze o gogoasă, ceea ce n-a ajutat la îmbunătățirea stării sale de spirit. Ne-a pedepsit să lucrăm la bucătărie - să frecăm oale toată după-amiaza în bucătăria subterană, laolaltă cu harpiile de serviciu. Harpiile folosea lavă în loc de apă ca să obțină o extra curățenie și ca să ucidă 99,9% dintre

germeni, așa că eu mine am fost nevoiți să purtăm mănuși și șorțuri de azbest.

Tyson n-avea nicio problemă. A început să frece cu mâinile goale, dar Annabeth și eu mine a trebuit să ne chinuim ore întregi; era o muncă periculoasă, mai ales că aveam tone de fa rfurii suplimentare. Tantal comandase un banchet special de prânz pentru a sărbători victoria carului condus de Clarisse - o masă completă, cu păsări stimfaliene ale morții prăjite într-o manieră rustică.

Singurul lucru bun legat de pedeapsa noastră era că ne oferea lui Annabeth și mie un dușman comun și mult timp pentru discuții. După ce i-am povestit din nou visul cu Grover, a dat semne că începe să mă creadă.

—Dacă într-adevăr a găsit-o, a murmurat ea, și dacă am putea s-o obținem...

— Stai, am spus. Te porți de parcă... chestia pe care Grover a găsit-o, orice ar fi, e ingurul lucru din lume care ar putea salva tabăra. Despre ce-i vorba?

—Îți dau un indiciu. Ce obții când tunzi un berbec?

—Dezordine?

A oftat.

—Lână. Blana unui berbec se numește și lână. Și dacă se întâmplă să fie de aur...

—Lâna de Aur. Vorbești serios?

Annabeth a aruncat în lavă o farfurie cu oase de păsări moarte.

— Percy, îți aduci aminte de Surorile Gri? Spuneau că știu locul unde se află ceea ce eu au pomenit de Iason. Acum trei mii de ani, i-au spus cum să găsească Lâna de Aur. Cunoști, desigur, povestea lui Iason și a argonauților?

—Da, am spus. E un film vechi cu schelete de lut.

Annabeth și-a dat ochii peste cap.

—O, pe zei, Percy! Ești incorigibil.

—Poftim? am întrebat.

— Taci și ascultă. Aceasta e povestea reală a lânii: au fost odată doi copii ai lui Zeu dmuș și Europa, OK? Erau pe cale să fie oferiți ca sacrificii umane, când s-au rugat lui

Zeus să-i salveze. Așa că Zeus a trimis un berbec magic zburător cu lână de aur, care i-a luat din Grecia și i-a dus tocmai în Colchis, în Asia Mică. De fapt, l-a dus doar pe Cadmus. Europa a căzut și a murit pe drum, dar asta nu e important.

—Probabil e important pentru ea.

— Ideea este că, atunci când Cadmus a ajuns la Colchis, a sacrificat berbecul de aur în cinstea zeilor și a atârnat Lâna într-un copac din mijlocul regatului. Lâna a adus prosperitate în regiune. Animalele nu s-au mai îmbolnăvit. Plantele s-au făcut mai frumoase. Agricultorii au avut recolte bogate. Ciuma i-a ocolit. De aceea au vrut Iason să aducă Lâna. Aceasta poate revitaliza orice regiune în care e pusă. Vindecă boli, revigorează natura, înlătură poluarea...

—Ar putea vindeca copacul Thaliei.

Annabeth a dat din cap.

— Și ar întări hotarele Taberei Semizeilor. Dar, Percy, Lâna a fost dată dispărută deși numărați eroi au căutat-o fără succes.

— Dar Grover a găsit-o, am spus. A plecat în căutarea lui Pan și a găsit, în schimb, Lâna care ambii radiază magie naturală. Totul are sens, Annabeth. îl putem salva și pe el și tabăra în același timp. E perfect! Annabeth a ezitat.

—Un pic prea perfect, nu crezi? Dacă e o capcană?

Mi-am amintit de vara trecută, când Cronos intervenise în misiunea noastră. Fusese cât peaci să ne implice într-un război care ar fi distrus civilizația occidentală.

— Avem de ales? am întrebat. Ai de gând să mă ajuți să-l salvez pe Grover sau nu? S-a uitat la Tyson, care își pierduse interesul față de conversația noastră și se distra făcând de jucărie din pahare și linguri în lavă.

— Percy, mi-a spus ea în șoaptă, va trebui să luptăm cu un ciclop. Polifem, cel mai rău ciclop. Și insula lui nu poate fi decât într-un singur loc. Pe Marea Monștrilor.

—Unde-i asta?

S-a uitat la mine de parcă credea că fac pe prostul.

—Marea Monștrilor. Marea pe care au navigat Ulise și Iason și Enea și toți ceilalți.

—Vrei să spui Mediterana?

—Nu. Ei bine, da... dar nu.

—Încă un răspuns direct. Mulțumesc.

— Uite ce e, Percy, Marea Monștrilor este marea pe care au navigat toți eroii în aventurile lor. Cândva, a fost Marea Mediterană, da. Dar, ca orice altceva, amplasamentul ei se schimbă în funcție de deplasarea centrului de putere al Occidentului.

— Așa cum Muntele Olimp se află deasupra clădirii Empire State Building, am spus. Iar Hollywood se află sub Los Angeles.

— Corect.

— Dar o mare plină de monștri - cum să ascunzi ceva de genul ăsta? N-ar observa muritor că se petrec lucruri ciudate... de pildă, că navele sunt mâncate și așa mai departe?

— Normal că observă. Ei nu înțeleg, dar știu că e ceva ciudat cu partea aceea a oceanului. Marea Monștrilor se află acum în largul Coastei de Est a Statelor Unite, la nord-est de Florida. Muritorii i-au dat și un nume.

—Triunghiul Bermudelor?

— Exact.

Am așteptat să se așeze informația. Nu era cu nimic mai ciudată decât orice altceva aflasem de la venirea în Tabăra Semizeilor.

—Bine... deci, cel puțin, știm unde să căutăm.

— Este, totuși, o zonă uriașă, Percy. Să cauți o insuliță în niște ape infestate cu mon — Hei, sunt fiul Zeului Mării. E teritoriul meu. Cât de greu poate fi?

Annabeth s-a încruntat.

— Va trebui să vorbim cu Tantal, ca să primim aprobarea pentru misiune. Ne va refuza. — Nu și dacă îi cerem asta diseară, la focul de tabără, în fața tuturor. Ne va auzi înt să-i forțeze mâna. N-o să poată să refuze.

— Poate. Un fir de speranță s-a strecurat în vocea lui Annabeth. Am face bine să spălăm astea. Dă-mi, te rog, pistolul de pulverizat cu lavă.

În seara aceea, la focul de tabără, cabana lui Apollo a condus intonarea cântecului. Au în cercat să ridice moralul tuturor, dar nu era ușor, după atacul păsărilor din acea după-amiază. Stăteam cu toții în semicerc, pe niște trepte de piatră, cântând cu jumătate de gură și priv foc în timp ce băieții lui Apollo zdrăngăneau la chitare și harpe.

Am cântat toate piesele standard din tabără: „Jos, la Marea Egee“, „Sunt propriul meu stră st stră stră bunic“, „Acesta e pământul lui Minos“. Focul de tabără era fermecat, cu cât cântam cu atât se întetea mai tare, modificându-și culoarea și temperatura în funcție de starea de rit a mulțimii. În serile reușite, văzusem flăcări de șase metri, de un roșu aprins, atât de înți, încât bezelele tuturor celor din primul rând luau foc. În seara asta, focul avea doar un metru și jumătate, era calduț, iar flăcările erau șterse.

Dionysos a plecat mai devreme. După ce a rezistat la câteva melodii, a mormăit că până și par

idele de pinacle cu Chiron erau mai interesante decât asta. Apoi l-a privit cu dispreț pe Tantal și s-a întors la Casa cea Mare. Când s-a încheiat și ultima melodie, Tantal a spus:

—Ei bine, a fost minunat!

S-a apropiat cu o bezea friptă și a încercat s-o dea jos de pe bățul pe care era înfiptă, cu mișcare lejeră. Până să apuce s-o atingă, bezeaua a zburat. Tantal s-a repezit s-o prindă, dar bezeaua s-a sinucis, aruncându-se în flăcări. Tantal s-a întors spre noi, zâmbind forțat.

—Și acum, câteva anunțuri despre programul de mâine.

—Domnule, am spus.

Lui Tantal a început să i se zbată ochiul.

— Ajutorul nostru de la bucătărie are ceva de spus? Câțiva dintre rezidenții cabanei Archicotit, dar n-aveam de gând să las pe nimeni să mă facă de râs și să tac. M-am ridicat și i-am spus spre Annabeth. Slavă zeilor, s-a ridicat și ea. Am spus:

—Avem o idee despre cum putem salva tabăra.

S-a lăsat o tăcere totală, dar mi-am dat seama că toată lumea era atentă, pentru că focul de abăură era de un galben strălucitor.

—Nu mai spune, a zis binevoitor Tantal. Ei bine, dacă are ceva de-a face cu carele.

..

—Lâna de Aur, am spus. Știm unde se află.

Flăcările s-au făcut portocalii. Înainte ca Tantal să mă poată opri, le-am povestit visul despre

re Grover și insula lui Polifem. Annabeth a intervenit și le-a reamintit tuturor ce putea face Lâna. Din gura ei, suna foarte convingător.

—Lâna poate salva tabăra, a conchis. Sunt sigură de asta.

— Prostii, a spus Tantal. N-avem nevoie să fim salvați. Toată lumea l-a privit fix până când Tantal a început să se simtă jenat.

— În plus, a adăugat repede, Marea Monștrilor? Nu e un loc foarte precis. Nici nu știi e să cauți.

— Ba da, aș ști, am spus.

Annabeth s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Ai ști?

Am dat din cap, pentru că Annabeth trezise ceva în capul meu când îmi amintise de călătoria noastră cu taxiul Surorilor Gri. În acel moment, informațiile pe care mi le oferiseră nu avuseseră nicio noimă. Dar acum...

— 30, 31, 75, 12, am spus.

— În regulă, a spus Tantal. Ți mulțumim că ne-ai spus și nouă numerele astea fără sens — Sunt coordonate de navigație, am spus. Latitudine și longitudine. Am învățat despre a a educație civică. Până și Annabeth a părut impresionată.

— 30° 31' Nord, 75° 12' Vest. Are dreptate! Surorile Gri ne-au dat coordonatele astea.

ndeava în Oceanul Atlantic, în largul coastei Floridei. Marea Monștrilor. Solicităm o mis iune!

— Stați așa, a spus Tantal.

Dar rezidenții au preluat sloganul.

— MISIUNE! MISIUNE!

Flăcările s-au întesit.

— Nu e nevoie! a insistat Tantal.

— MISIUNE! MISIUNE!

— Bine! a strigat Tantal, cu ochii aprinși de mânie. Voi, neastâmpăraților, vreți să in iune?

— DA!

— Prea bine, a consimțit. Voi autoriza un campion să întreprindă această călătorie peri să găsească Lâna de Aur și s-o aducă în tabără... sau să moară încercând. Inima mi s-a umplut de emoție. N-aveam de

gând să-l las pe Tantal să mă sperie. Asta trebuia să fac. Urma să-l salvez pe Grover și tabăra. Nimic nu mă putea opri.

— Îi voi permite campionului nostru să consulte Oracolul! a anunțat Tantal. Și să-și al soțitori pentru călătorie. Și cred că e evident cine e campionul.

Tantal s-a uitat la mine și la Annabeth de parcă ar fi vrut să ne jupoaie de vii.

— Campionul trebuie să fie cineva care a câștigat respectul taberei, care s-a dovedit în cursele de care și curajos în apărarea taberei. Tu trebuie să conduci această misiune... Clarisse! Focul a strălucit într-o mie de culori diferite.

Cabana Ares a început să bată din picioare și să strige:

—CLARISSE! CLARISSE!

Clarisse s-a ridicat; părea năucită. Apoi a înghițit, iar pieptul i s-a umflat de mândrie.

—Accept misiunea!

—Stai! am strigat. Grover e prietenul meu. Eu am avut visul.

— Stai jos! a strigat cineva din direcția cabanei Ares. Rândul tău a fost vara trecută! — Da, nu vrea decât să fie iar în centrul atenției! a spus altcineva.

Clarisse s-a uitat la mine.

—Accept misiunea, a repetat. Eu, Clarisse, fiica lui Ares, voi salva tabăra!

Rezidenții cabanei lui Ares au aplaudat. Annabeth a protestat și toți ceilalți din tabăra

Atenei i s-au alăturat. Toată lumea a început să ia partea cuiva - strigând și certându-se și uncând bezele. Am crezut că totul se va transforma într-un adevărat război cu prăjituri, când Tantal a strigat:

—Tăcere, puști neastâmpărați!

Tonul său m-a uimit chiar și pe mine.

—Stați jos! a ordonat. Și am să vă spun o poveste cu fantome!

Nu știam ce pune la cale, dar ne-am întors fără tragere de inimă la locurile noastre. Aura malefică ce radia dinspre Tantal avea aceeași forță ca a oricărui monstru pe care îl înfrunt sem.

—A fost odată ca niciodată un rege muritor care era iubit de zei!

Tantal și-a pus mâna pe piept și am intuit că e vorba chiar despre el.

— Acestui rege, a continuat, i s-a permis chiar să petreacă pe Muntele Olimp, dar când încercat să ia niște ambrozie și nectar înapoi pe pământ, pentru a descoperi rețeta - erau d niște resturi, fiți atenți - zeii l-au pedepsit. I-au interzis accesul pentru totdeauna na! Poporul său l-a batjocorit! Copiii lui l-au dojenit! Și, o, da, rezidenți, avea nișt e copii îngrozitori. Copii - la fel - ca - voi!

I-a arătat cu degetul strâmb pe câțiva copii din public, inclusiv pe mine.

— Știți ce le-a făcut copiilor săi nerecunoscători? a întrebat încet Tantal. Știți cum zeii pentru pedeapsa lor crudă? I-a invitat pe olimpieni la o petrecere la palatul său, doar pentru a arăta că nu le poartă pică. Nimeni n-a observat lipsa copiilor săi. Și câ le-a servit zeilor cina, dragii mei rezidenți, ghiciți ce era în tocană? Nimeni n-a îndrăznit să răspundă. Focul strălucea albastru închis, reflectându-se diabolic pe strâmbă a lui Tantal.

— O, zeii l-au pedepsit în viața de apoi, a murmurat Tantal. Cu vârf și îndesat. Dar a momentul său de glorie, nu-i așa? Copiii nu i-au mai răspuns cu obraznicie și nu i-au mai contestat autoritatea. Și știți ceva? Se zvonește că spiritul regelui bântuie chiar această t bărră, așteptând prilejul de a se răzbuna pe copiii nerecunoscători, răzvrățiți. Așadar... mai emulțumiri înainte de a o trimite pe Clarisse în misiune? Tăcere.

Tantal i-a făcut un semn cu capul Clarissei.

—Oracolul, draga mea. Haide.

Aceasta a trecut jenată de pe un picior pe altul, de parcă nici măcar ea nu-și dorea glo rie cu prețul de-a fi cățelușul lui Tantal.

—Domnule...

—Du-te! a mârâit.

S-a înclinat stângaci și a pornit grăbită spre Casa cea Mare.

— Dar tu, Percy Jackson? a întrebat Tantal. Spălătorul nostru de vase n-are niciun come tariu?

N-am spus nimic. N-aveam de gând să-i ofer satisfacția de a mă pedepsi din nou.

— Bine, a spus Tantal. Și vă reamintesc tuturor - nimeni nu părăsește această tabără fă mea. Oricine încearcă... Ei bine, în caz că supraviețuiesc, vor fi exmatriculați pentru totd

eauna, dar nu se va ajunge acolo. De acum, harpiile vor da stingerea și sunt mereu flămânde! Noapte bună, dragii mei. Somn ușor. La un gest al mâinii lui Tantal, focul s-a stins, iar rezidenții s-au târât spre cabanel e lor pe întuneric. N-am putut să-i explic lui Tyson cum stau lucrurile. Știa că sunt trist. Știa că vreau să me rg într-o călătorie și Tantal nu mă lăsa.

—O să mergi oricum? m-a întrebat.

—Nu știu, am recunoscut. O să fie greu. Foarte greu.

— O să te ajut.

—Nu. N-am cum să-ți cer asta, voinicule. E prea periculos.

Tyson s-a uitat în jos la piesele de metal pe care le asambla în poală - arcuri și unelt e și fire subțiri. Beckendorf îi dăduse niște instrumente și piese de schimb, iar acum Tyson își petrecea toate nopțile meșterind, deși nu eram sigur cum puteau mâinile lui uriașe să ma reze aceste piese delicate.

—Ce construiești? am întrebat.

Tyson n-a răspuns. A scos un scâncet din fundul gâtului.

—Lui Annabeth nu-i plac ciclopul. Tu... nu vrei să vin și eu?

—O, nu-i vorba despre asta, am spus cu jumătate de gură. Annabeth te place. Pe bune.

Îi dăduseră lacrimile.

Mi-am amintit că Grover, la fel ca toți satirii, putea recunoaște emoțiile umane. M-am înt rebat dacă și ciclopii aveau aceeași abilitate.

Tyson și-a împachetat lucrurile la care meșterea într-o cârpă uleioasă. S-a întins pe pat și legăturica ca pe un ursuleț de pluș. Când s-a întors spre perete, i-am văzut cicatricile ci udate de pe spate, de parcă ar fi fost călcat de tractor. M-am întrebat pentru a nu știu câta oară cum le căpătase.

— Tati a avut întotdeauna grijă de mine, s-a smiorcăit el. Vezi... cred că a făcut rău băiat ciclop. N-ar fi trebuit să mă nasc.

— Nu vorbi așa! Poseidon te-a recunoscut, nu-i așa? Așadar... probabil că-i pasă de tin cu adevărat...

Vocea mea s-a stins pe măsură ce m-am gândit la toți anii în care Tyson trăise fără adăpost p ile din New York, în cutia de carton a unui frigider. Cum își putea închipui Tyson că Pose idon avusese grijă de el? Ce fel de tată îl lasă pe copilul lui să ajungă așa, chiar dacă ace opil e un monstru? — Tyson... în tabără te vei simți ca acasă. Ceilalți se vor obișnui cu tine. Îți promit.

Tyson a oftat. Am așteptat să spună ceva. Apoi mi-am dat seama că deja adormise.

M-am întins la loc pe pat și am încercat să închid ochii, dar mi-a fost imposibil. Mi-era teamă că aş fi putut avea încă un vis cu Grover. Dacă legătura empatică era reală... dacă Gro păți ceva... m-aş mai trezi vreodată?

Luna plină strălucea la fereastră. în depărtare se auzea vuietul mării. Simţeam aroma caldă a urilor de căpşuni şi auzeam râsul driadelor care fugăreau bufniţe prin pădure. Dar ceva nu er în regulă cu noaptea aceasta - boala copacului Thaliei se răspândea peste vale. Putea Clarisse

să salveze Dealul Semizeilor? Cred că era mai probabil ca eu să capăt dis
tinția „Rezidentul Anului “ de la Tantal.

M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat. Am luat o pătură de plajă și
șase cola de sub pat. Era terzis să deții cola. Nu era permis să ai gustări
sau băuturi de afară, dar dacă vorbeai cu c ne trebuie în cabana lui
Hermes și plăteai câteva drahme de aur, îți putea aduce aproape ori ce
de la cel mai apropiat magazin.

Și să te furișezi afară după stingere era interzis. Dacă eram prins, fie
aș fi avut mari prob eme, fie aș fi fost mâncat de harpii. Dar doream să
văd oceanul. Întotdeauna mă simțisem bine acolo. Gândurile îmi erau
mai limpezi.

Am ieșit din cabană și m-am îndreptat spre plajă.

Mi-am pus pătura aproape de ocean și am deschis o cutie de cola. Din
nu știu ce motiv, zahărul și cofeina îmi calmau întotdeauna creierul
afectat de deficitul de atenție. Am încercat să hotărăsc ce-i de făcut
pentru salvarea taberei, dar nu mi-a venit nicio ide

e. Mi-aș fi dorit ca Poseidon să-mi vorbească, să-mi dea un sfat sau
ceva... Cerul era senin și înstelat. Mă uitam la constelațiile pe care mi le
arătase Annabeth - Săge tător, Hercule, Corona Borealis - când cineva a
spus:

—Frumos, nu-i așa?

Am fost cât pe-acți să mă înec cu cola.

Lângă mine era un tip într-un șort de năilon și un tricou cu maratonul
din New York. Era zvelt și athletic, cu părul puțin grizonat și cu un zămbet
viclean. Părea oarecum cunoscut... dar nu-mi dădeam seama de ce.

La început am crezut că trebuie să fi ieșit să alerge noaptea pe plajă
și ajunsese din greșea nteriorul taberei. Asta n-ar fi trebuit să se
întâmples. Muritorii obișnuiți nu puteau pătrun de în vale. Dar poate că
reusesă să se strecoare din cauză că magia copacului slăbea. Dar în toiul

noapții? Și nu mai era nimic în jur cu excepția unor terenuri agricole și a unor rezervații naturale. De unde venea tipul ăsta?

—Pot să mă așez lângă tine? m-a întrebat. N-am mai stat jos de o veșnicie.

Știu, știu - un tip ciudat, în miez de noapte. Ar fi fost de bun simț să fug, să strig după a utor etc. Dar tipul se comporta cu atâta calm, încât îmi era imposibil să-mi fie frică. — Aăă, sigur, i-am spus.

A zâmbit.

—Ospitalitatea îți face cinste. O, este și cola! îmi dai voie?

S-a așezat în capătul celălalt al păturii, a deschis o cola și a luat o înghițitură.

— Ah... la fix. Liniște și pace și...

Un telefon mobil i-a sunat în buzunar.

Alergătorul a oftat. Și-a scos telefonul și am făcut ochii mari, pentru că era învăluit întrumină albăstruie. Când a scos antena, în jurul ei au început să se zbată două chestii - doi ș verzi, mai mici decât niște râme. Alergătorul n-a părut să-i observe. S-a uitat pe ecran și a înjurat.

—Trebuie să preiau apelul. Doar o secundă.

Apoi, la telefon:

— Alo?

A ascultat. Șerpișorii se plimbau în sus și în jos pe antenă, chiar lângă urechea lui. —Da, a spus alergătorul. Ascultă... Știu, dar... Nu-mi pasă dacă e legat de o stâncă și ciugulesc ficatul, dacă nu are un număr de înregistrare, nu-i putem localiza pachetul

... Un cadou făcut omenirii, splendid... Știi câte pachete de genul ăsta livrăm... O, las-

o baltă! Ascultă, trimite-l la Eris de la Relații cu publicul. Trebuie să închid.

A închis.

— îmi cer scuze. Livrările expres pe timp de noapte au explodat. Acum, după cum spuneam ..

—Ai doi șerpi pe telefon.

—Poftim? O, nu mușcă. George și Martha, salutați.

„Salut, George și Martha“, s-a auzit în capul meu o voce enervantă de bărbat.

„Nu fi sarcastic“, a spus o voce feminină.

„De ce nu?“ a întrebat George. „Eu fac toată munca.“

— O, să nu începem iar! a zis alergătorul, punându-și telefonul la loc în buzunar. Acum eram... A, da. Liniște și pace.

Și-a încrucișat picioarele și a privit la stele.

— Nu m-am mai relaxat de mult. De când cu telegraful - grabă, grabă, grabă. Ai o conste preferată, Percy? încă mă gândeam la șerpișorii verzi pe care și-i băgase în șort, dar i-am spus: — Aăă... îmi place Hercule.

— De ce?

— Ei bine... pentru c-a avut ghinion. Chiar mai rău decât mine. Mă face să mă simt mai Alergătorul a chicotit.

—Nu pentru că a fost puternic și faimos și toate astea?

— Nu.

—Ești un tânăr interesant. Și acum... ce urmează?

Am știut imediat despre ce vorbește. Ce aveam de gând să fac în legătură cu Lâna? înainte să pot răspunde, vocea înfundată a șerpișorului Martha s-a auzit din buzunar: „Demetr

pe linia doi.“

—Nu acum, a spus alergătorul. Spune-i să lase un mesaj.

„N-o să-i placă. Ultima dată când ai pus-o să aștepte, toate florile din departamentul de liv

i florale s-au ofilit.“

—Spune-i că sunt într-o întâlnire!

Tipul și-a dat ochii peste cap.

—Îmi cer scuze din nou, Percy. Ce spuneai...

—Aăă... cine ești, mai exact?

—N-ai ghicit până acum, un băiat așa inteligent ca tine?

„Arată-i!” l-a rugat Martha. „N-am mai fost în mărime naturală de luni de zile. “

„N-o asculta! “ a spus George. „Vrea doar să se dea mare!” Tipul și-a scos iar telefonul.

—În mărime naturală, vă rog.

Telefonul a căpătat o strălucire albastră. S-a transformat într-un baston de lemn de nouăzeci de centimetri, cu aripi de porumbel în vârf. George și Martha, acum doi șerpi verzi în mărime naturală, se încolăceau la mijloc. Era un caduceu, simbolul cabanei unsprezece. Mi s-a pus un nod în gât. Mi-am dat seama de cine îmi amintea alergătorul, cu trăsăturile lui poznașe, cu sclipirea răutăcioasă din ochi...

—Ești tatăl lui Luke, am spus. Hermes.

Zeul și-a ținut buzele. Și-a înfipt caduceul în nisip ca pe o umbrelă de plajă.

— Tatăl lui Luke... în mod normal, - nu așa sunt prezentat. Zeul hoților, da. Zeul mesa ilor și al călătorilor, dacă vor să fie amabili.

„Zeul hoților e OK”, a spus George.

„O, nu-l lua în seamă pe George. “ Martha și-a scos limba la mine. „E supărat pentru că lui H

es îi place mai mult de mine.”

„Ba nu!”

„Ba da!”

— Purtați-vă frumos, i-a avertizat Hermes, sau vă transform la loc în telefon mobil și sc vibrația! Acum, Percy, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce ai de gând să faci în legătură cu siunea?

—Nu... nu mi s-a permis să plec.

—Nu, așa este. Asta te va opri?

—Vreau să plec. Trebuie să-l salvez pe Grover.

Hermes a zâmbit.

—Am cunoscut cândva un băiat... o, mult mai tânăr decât tine. Un copilaș, de fapt.

„Iar începe“, a spus George. „întotdeauna vorbește despre sine.“

„Liniște!“ a izbucnit Martha. „Vrei să pornească vibrația? “ Hermes i-a ignorat.

— într-o noapte, când mama băiatului nu era atentă, el s-a strecurat afară din peștera furat niște vite care îi aparțineau lui Apollo.

—A fost făcut una cu pământul? am întrebat.

— Hmm... nu. Dimpotrivă, totul a mers foarte bine. Ca să se revanșeze pentru furt, băia i-a dat lui Apollo un instrument pe care îl inventase - o liră. Apollo a fost atât de încântat de muzică, încât a uitat cu totul de supărare.

—Deci, care e morala?

— Morala? a întrebat Hermes. Doamne, te porți de parcă ar fi o fabulă. E o poveste adev. Are adevărul vreo morală?

— Aăă...

—Ce zici de asta: nu e întotdeauna rău să furi.

—Nu cred că mamei i-ar plăcea morala asta.

„Șobolanii sunt delicioși“, a sugerat George.

„Ce are asta de-a face cu povestea? a întrebat Martha.

„Nimic“, a spus George. „Dar mi-e foame. “

— M-am prins, a zis Hermes. Tinerii nu fac întotdeauna ce li se spune, dar dacă o scot la capăt și fac ceva minunat, uneori scapă de pedeapsă. Ce zici de asta?

—Vrei să spui că ar trebui să plec oricum, i-am zis, chiar și fără permisiune.

Am văzut o sclipire în ochii lui Hermes.

—Martha, îmi dai, te rog, primul pachet?

Martha a deschis gura... și a continuat s-o deschidă până când a ajuns cât brațul meu. A dat

fară un termos din oțel inoxidabil - un model vechi, cu capac din plastic negru. Pe părțile laterale ale termosului erau pictate scene din Antichitatea greacă, colorate în roșu și galben - un erou ucigând un leu, un alt erou ridicându-l pe Cerber, câinele cu trei capete.

—E Hercule, am spus. Dar cum...

— Calul de dar nu se caută la dinți, m-a muștră Hermes. Acesta este un obiect de colecție din Hercule sparge capete. Primul sezon.

—Hercule sparge capete?

— Excelentă emisiune, a oftat Hermes. Asta era înainte ca la Hefaistos-TV să se difuzeze doar reality show-uri. Desigur, termosul ar fi mult mai valoros dacă aș avea și cutia pentru mâncare... „Sau dacă n-ar fi fost în gura Marthei, a adăugat George.

„Îți arăt eu ție“, și Martha a început să-l fugărească în jurul caduceului.

—Stai o clipă, am spus. E un cadou?

—Unul din două, a spus Hermes. Haide, ia-l.

Era să-l scap pentru că era rece ca gheața pe o parte și fierbinte pe cealaltă. Chestia ciudată era că atunci când întorceai termosul, partea dinspre ocean - nordul - era întotdeauna na partea rece...

—E o busolă! am spus.

Hermes a părut surprins.

— Foarte inteligent. Nu m-am gândit la asta. Dar scopul pentru care a fost făcut e puțin mai dramatic. Dacă îi deșurubezi capacul vei elibera vânturile din cele patru colțuri ale lumii pentru a-ți mări viteza. Nu acum! Și, te rog, când vine momentul, deșurubează capacul doar un pic. Vânturile seamănă oarecum cu mine - sunt mereu agitate. Dacă ar scăpa toate patru deodată... ah, dar sunt sigur că vei avea grijă. Și acum, cel de-al doilea dar. George?

„Mă tot atinge“, s-a plâns George în timp ce se încolăcea împreună cu Martha în jurul bastonului — Te atinge tot timpul, a spus Hermes. Sunteți împlețiți. Și dacă nu vă potoliți, vă ve ou! Șerpii au încetat lupta.

George și-a deschis fălcile și a scos o sticlă de plastic plină cu vitamine.

—Glumești, am spus. Au formă de minotaur?

Hermes a luat sticla și a scuturat-o.

— Cele de lămâie, da. Cele de struguri au formă de Furii, cred. Sau de hidre? În orice , sunt puternice. Nu le lua decât dacă într-adevăr ai nevoie de ele.

—Cum vei ști că am într-adevăr nevoie de ele?

— Vei ști, crede-mă. Nouă vitamine esențiale, minerale, aminoacizi... în fine, tot ce ai nevoie ca să te simți bine din nou. Mi-a aruncat sticla.

—Hm, mulțumesc, am spus. Dar... Stăpâne Hermes, de ce mă ajuți? Mi-a zâmbit melancolic.

— Poate fiindcă sper că-i vei salva și pe alții în misiunea ta, Percy. Nu doar pe priet tău Grover. M-am uitat la el.

—Doar nu te referi la... Luke?

Hermes nu mi-a răspuns.

— Uite ce e, am zis. Stăpâne Hermes, vreau să spun... îți mulțumesc și așa mai departe, -ai putea lua darurile înapoi. Luke nu poate fi salvat. Chiar dacă l-aș găsi... mi-a spus că vrea să dărâme Olimpul din temelii. L-a trădat pe toți cei pe care i-a cunoscut. Pe tine e... pe tine te urăște în mod special. Hermes și-a ridicat privirea spre stele.

— Nepoate, dacă am învățat ceva de-a lungul timpului, e faptul că nu poți renunța la ru , oricât e de tentant. Nu contează dacă te urăsc sau te fac de râs sau pur și simplu nu-ți pr iesc geniul - faptul că ai inventat internetul...

— Tu ai inventat internetul? „A fost ideea mea“, a spus Martha.

„Șobolanii sunt delicioși“, a spus George.

— A fost ideea mea! a spus Hermes. Internetul, nu șobolanii. Dar nu despre asta-i vorba. Percy, înțelegi ce vreau să spun despre familie?

— Nu sunt sigur.

— Vei ști într-o bună zi. Hermes s-a ridicat și și-a scuturat nisipul de pe picioare. Iar tu trebuie să pleci.

„Ai șaiszeci de apeluri nepreluate“, a spus Martha.

„Și o mie treizeci și opt de e-mailuri“, a adăugat George. „Ca să nu mai punem la socoteală o

tele pentru ambrozia cu reducere cumpărată on-line. “

— Iar tu, Percy, a spus Hermes, ai mult mai puțin timp ca să-ți finalizezi misiunea. Pretențiile tale ar trebui să apară... acum. Am auzit vocea lui Annabeth strigându-mă dintre dunele de nisip și pe a lui Tyson, care se auzea de undeva, mai de departe.

— Sper că ți-am pregătit un bagaj potrivit, a spus Hermes. Am ceva experiență când vine de călătorii. A pocnit din degete și la picioarele mele au apărut trei saci marinărești de culoare gal benă.

— Impermeabili, desigur. Dacă îl rogi frumos, tatăl tău ar trebui să vă poată ajuta să avă.

— La navă?

Hermes a arătat ceva cu degetul. Într-adevăr, o navă de croazieră imensă traversa estuarul Long Island Sound, iar luminile sale albe și aurii străluceau pe apa întunecată. — Stai așa, am spus, nu mai înțeleg nimic. Nici măcar n-am fost de acord să plec! — Eu unul m-aș hotărî în următoarele cinci minute, m-a sfătuit Hermes. Atunci vor veni ei să te mănânce. Acum, noapte bună, vezi, și - oare să îndrăznesc să spun? - zeii să fie cu tine. Și-a deschis mâna și caduceul a zburat într-acolo.

„Noroc“, mi-a spus Martha.

„Să-mi aduci un șobolan“, a spus George.

Caduceul s-a transformat într-un telefon mobil, iar Hermes și l-a strecurat în buzunar.

A început să alerge pe plajă. După douăzeci de pași, a strălucit și a dispărut, lăsându-mă cu o sticlă de vitamine și cinci minute în care să iau o decizie imposibilă.

Capitolul 8

În care ajungem la bordul Prințesei Andromeda Priveam valurile când m-au găsit Annabeth și Tyson.

— Ce se întâmplă? a întrebat Annabeth. Te-am auzit strigând după ajutor! — Și eu! a spus Tyson. Te-am auzit strigând: „Mă atacă niște chestii nașpa!” — Nu v-am chemat, am spus. Sunt bine.

— Dar atunci cine...

Annabeth a observat cei trei saci marinărești, apoi termosul și sticla de vitamine pe

care o aveam în mână.

— Ce...

— Ascultați-mă cu atenție, am spus. N-avem prea mult timp.

Le-am povestit discuția cu Hermes. Când am terminat, am auzit țipete în depărtare - harpii le aflate în patrulare ne simțiseră mirosul.

— Percy, a spus Annabeth, trebuie să plecăm în misiune.

— Vom fi exmatriculați, știți asta. Credeți-mă, sunt expert în exmatriculări.

— Și ce-i cu asta? Dacă nu reușim, nu va mai fi nicio tabără la care să ne întoarcem.

— Da, dar i-ai promis lui Chiron...

— Am promis că te voi feri de pericole. Pot face asta doar dacă te însoțesc! Tyson poate rămâne și să le spună...

— Și eu vreau să merg, a spus Tyson.

— Nu! Annabeth părea aproape panicată. Vreau să spun... Haide, Percy. Știi că nu se poate. M-am întrebat încă o dată de unde atâta ranchiună împotriva ciclopilor. Îmi ascundea ceva.

Ea și Tyson mă priveau de parcă așteptau un răspuns. Între timp, nava de croazieră se îndepărta ce în ce mai mult.

Chestia era că... o parte din mine nu dorea ca Tyson să vină și el. Îmi petrecusem ultimel e trei zile în imediata lui apropiere, fiind tachinat de ceilalți rezidenți și fiind pus în situații jenante de un milion de ori pe zi, amintindu-mi-se în mod constant că sunte m rude. Aveam nevoie de o pauză. În plus, nu știam în ce măsură mi-ar fi fost de folos sau cum aș fi putut să-l protejez. Sigu

, era puternic, dar Tyson era un copil, în ani ciclopici, având probabil mintea cuiv a de șapte sau opt ani. Parcă și vedeam cum se sperie și începe să plângă în timp ce încercăm curăm pe lângă vreun monstru sau mai știu eu ce. Ne-ar fi putut pune viața în pericol. Pe de altă parte, zgomotul făcut de harpiile care se apropiau...

—Nu-l putem lăsa, m-am hotărât. Tantal îl va pedepsi în locul nostru.

— Percy, a spus Annabeth, încercând să-și păstreze calmul, mergem pe insula lui Polifem ifem este un cic... un cic.... A bătut nervoasă din picior. Chiar dacă era inteligentă, și Annabeth era dislexică. Am fi pu tut sta acolo toată noaptea până ar fi reușit să zică „ciclop”.

—Știi ce vreau să spun!

—Dacă vrea, Tyson poate veni, am insistat.

Tyson a bătut din palme.

— Vrea!

Annabeth s-a uitat urât la mine, dar cred că își dăduse seama că n-aveam de gând să-mi schimb rea. Sau poate că pur și simplu știa că n-aveam timp să ne certăm.

—Bine, a spus ea. Cum ajungem la navă?

—Hermes mi-a spus că tatăl meu ne va ajuta.

—Ei bine, creier de alge? Ce mai aștepți?

Întotdeauna îmi venise greu să-i cer ajutorul tatălui meu, sau să mă rog, sau cum vreți să-i eți, dar am intrat în ocean.

—Aăă, tată? I-am strigat. Cum se face?

—Percy! a șoptit Annabeth. Ne grăbim!

— Avem nevoie de ajutorul tău, i-am strigat puțin mai tare. Trebuie să ajungem la navă, că se poate... înainte de a fi mâncați sau așa ceva, deci... La început, nu s-a întâmplat nimic. Valurile se izbeau de țărm la fel ca întotdeauna. Harpii le păreau că sunt chiar în spatele dunelor de nisip. Apoi, la vreo sută de metri în larg, au apărut trei linii albe la suprafață. Se deplasau rapid spre mal ca niște gheare care sfâșiau oceanul. Pe măsură ce se apropiau de plajă, dintre valuri au ieșit trei armăsari albi.

Tyson și-a ținut respirația.

— Punei pești!

Avea dreptate. Când creaturile au ajuns pe nisip, am văzut că erau cai doar în partea din față. Jumătățile posterioare erau de pești argintii, cu solzi strălucitori și cozi în toate rările curcubeului.

—Hipocampi! a spus Annabeth. Sunt frumoși.

Cel mai apropiat a nechezat în semn de apreciere și și-a frecat botul de Annabeth.

—Îi vom admira mai târziu, am spus. Haideți!

— Acolo! a țipat o voce în spatele nostru. Copiii răi care au ieșit din cabane! E vremea noastră pentru harpiile norocoase!

Erau cinci și veneau bățând din aripi pe deasupra dunelor - niște băbății mici și îndesate cu aripi supte, cu gheare și aripi prea mici pentru corpul lor. Aduceau cu niște chelnerițe în miniatură care fuseseră încrucișate cu păsări dodo. Nu erau foarte rapide, slavă zeilor, dar erau ale dracului dacă te prindeau. — Tyson! am spus. Ia un sac! încă se holba la hipocampi cu gura căscată.

— Tyson!

— Ha?

— Haide!

Cu ajutorul lui Annabeth, l-am pus în mișcare. Am luat sacii și am încălecat pe armăsarii noștri. Poseidon trebuie să fi știut că Tyson era printre pasageri, căci unul dintre hipocampi era mult mai mare decât ceilalți doi - numai bun să transporte un ciclop.

— Diiiiii! am spus.

Hipocampul meu s-a întors și s-a aruncat în valuri. Annabeth și Tyson m-au urmat îndeaproape.

Harpiile ne-au blestemat, plângând după gustările lor pierdute, dar hipocampii goneau pe stelele ape cu viteza unor jetskiuri. Harpiile au rămas în urmă și, în scurt timp, din țărmul cu abăra Semizeilor n-a mai rămas decât o pată întunecată. M-am întrebat dacă voi mai vedea vreodată acest loc. Dar în momentul acela aveam alte probleme.

Nava de croazieră se vedea în față - cursa noastră spre Florida și Marea Monștrilor.

Să călărești un hipocamp era chiar mai ușor decât să călărești un pegas. Am gonit cu vântul în rin valuri atât de lin și de ușor, încât aproape că nu era nevoie să mă țin.

Când ne-am apropiat de vasul de croazieră, am realizat cât de mare era.

Parcă aș fi privit un zgârie-nori din Manhattan. Coca cea albă a navei era cât o clădire cu zece etaje, având deasupra încă douăsprezece niveluri de punți cu balcoane și hublouri puter

nic luminate. Numele navei era pictat chiar deasupra prorei cu litere negre, luminate de un reflector. Mi-a luat câteva secunde să-l descifrez: PRINȚESA ANDROMEDA. Prins de proră, era un vârf de catarg imens - o femeie înaltă cât trei etaje purtând un chiton grecesc alb, sculptată de parcă ar fi fost legată cu lanțuri de partea din față a navei. Era tânără și frumoasă, cu un păr negru curgător, dar avea o expresie de teroare absolută. Deși ar dori cineva o prințesă care ți se ție în partea din față a navei cu care pleacă în vacanță, cio idee.

Mi-am amintit mitul: Andromeda fusese înlănțuită de o stâncă de către propriii ei părinți ca dă pentru un monstru marin. Cred că luase prea multe note proaste sau așa ceva. În orice caz, tizul meu, Perseu, o salvase și transformase monstrul marin în stană de piatră cu ajutorul capului Meduzei.

Acel Perseu câștiga întotdeauna. De aceea mama mă numise după el, chiar dacă era fiul lui Ze

us, iar eu, fiul lui Poseidon. Perseu din Antichitate fusese unul dintre puținii eroi din miturile grecești care avuseseră parte de un final fericit. Ceilalți muriseră - trădați, răniți, mutilați, otrăviți sau blestemați de zei. Mama sperase că voi moșteni norocul ei. După cum îmi mersese până acum, nu eram prea optimist.

— Cum ajungem la bord? a strigat Annabeth pentru a acoperi zgomotul valurilor. Dar hipocampii păreau să știe de ce aveam nevoie. S-au înșirat de-a lungul tribordului, înaintând cu ușurință prin curentul puternic și s-au oprit lângă o scară de serviciu fixată în afara ei.

—Tu prima, i-am spus lui Annabeth.

Și-a aruncat sacul marinăresc peste umăr și a apucat treapta de jos. Imediat ce s-a suit pe scară, hipocampul ei a nechezat de rămas-bun și a plonjat sub apă. Annabeth a început să urce. Am lăsat-o să suie câteva trepte, apoi am urmat-o.

La final, doar Tyson rămăsese în apă. Hipocampul său îl distra cu întoarceri de 360 de grade aer și cu salturi, iar Tyson râdea atât de isteric, încât sunetul se auzea până în partea superioară a navei.

—Tyson, ssst! am spus. Haide, voinicule!

—Nu-l putem lua și pe Curcubeu? a întrebat el, și zâmbetul i-a pierit. M-am uitat la el. Curcubeu ?

Hipocampul a nechezat de parcă i-ar fi plăcut noul său nume.

—Aăă, trebuie să mergem, i-am spus. Curcubeu... Ei bine, nu poate urca scările.

Tyson a început să se smiorcăie. Și-a îngropat fața în coama hipocampului.

—O să-mi fie dor de tine, Curcubeu!

Hipocampul a nechezat și puteam să jur că a plâns.

—Poate că o să-l mai vedem, i-am sugerat.

—O, se poate? a întrebat Tyson, revenindu-și imediat. Măine!

Nu i-am promis nimic, dar în cele din urmă l-am convins pe Tyson să-și ia la revedere și să se prindă de scară. Cu un ultim și trist nechezat, hipocampul Curcubeu s-a dat peste cap și a plonjat în mare.

Scara ducea la o punte de întreținere unde erau stivuite bărci de salvare galbene. Erau două uși duble încuiate, pe care Annabeth a reușit să le forțeze cu cuțitul, făcând risipă ri grecești antice.

M-am gândit că va trebui să ne furișăm, fiind pasageri clandestini și așa mai departe, dar du

ce am inspectat câteva coridoare și ne-am uitat de pe un balcon la o punte de promenadă imensă, plină de magazine închise, am început să-mi dau seama că n-avem de cine ne ascund. Adică, știu că era miezul nopții, dar am vizitat jumătate din navă și n-am întâlnit pe nimeni trecut pe lângă ușile a patruzeci sau cincizeci de cabine și n-am auzit niciun sunet din spatele lor.

—Este un vas fantomă, am murmurat.

— Nu, a spus Tyson, făcându-și de lucru la cureaua sacului marinăresc. Simt un miros ciudat. Annabeth s-a încruntat.

—Nu simt nimic.

— Ciclopul seamănă cu satirii, am spus. Simt mirosul monștrilor. Nu-i așa, Tyson? A încuviințat neliniștit. Acum, că ne îndepărtasem de Tabăra Semizeilor, Cea a îmi distorsiona nouă fața.

Dacă nu mă concentram foarte tare, părea să aibă doi ochi, nu unul.

—Bine, a spus Annabeth. Așadar, ce anume simți?

— Ceva rău.

—Super, a mormăit Annabeth. E mult mai clar.

Am ieșit la nivelul cu piscina. Erau șiruri de șezlonguri goale și un bar închis cu o plasă metalică. Apa din piscină strălucea straniu, unduindu-se înainte și înapoi de la mișcarea navei. Deasupra noastră, spre prova și pupa, erau și mai multe niveluri - un perete de cățărăt, un teren de minigolf, un restaurant rotitor, dar niciun semn de viață.

Și totuși... Simțeam ceva familiar. Ceva periculos. Aveam sentimentul că dacă n-aș fi fost atât de obosit și consumat după noaptea cea lungă, aș fi reușit să-mi dau seama ce nu era în rău.

—Avem nevoie de o ascunzătoare, am spus. Un loc unde să dormim în siguranță.

—Să dormim, a consimțit Annabeth, obosită.

Am explorat câteva coridoare până când am găsit un apartament gol la nivelul nouă. Ușa era de chisă, fapt care mi s-a părut ciudat. Pe masă era un coș cu bunătăți din ciocolată, pe noptie sticlă cu cidru rece ca gheața și înspumat, iar pe pernă, o bomboană de mentă, cu un bilețel

is de mână, pe care se putea citi: „Călătorie frumoasă! “

Ne-am deschis sacii pentru prima dată și am constatat că, într-adevăr, Hermes se gândise la toate - haine suplimentare, obiecte de toaletă, rații de mâncare, o pungă închisă plină cu băuturi, un săculeț din piele cu drahme de aur. Reușise să împacheteze chiar și cârpa unsuroasă a lui Tyson, cu instrumente și bucăți de metal, dar și șapca de invizibilitate a lui Annabeth, ceea ce i-a făcut să se simtă mult mai bine.

— Voi fi alături, a spus Annabeth. Să nu cumva să beți sau să mâncați ceva. — Crezi că locul este vrăjit?

S-a încruntat.

—Nu știu. Ceva nu e în regulă. Doar... fiți atenți.

Ne-am închis ușile.

Tyson s-a prăbușit pe canapea. A meșterit câteva minute la proiectul lui - pe care încă nu m i-l arătase - dar în curând a început să caște. Și-a strâns cârpa uleioasă și a adormit.

M-am întins pe pat și am privit pe hublou. Mi s-a părut că aud voci pe hol... ca niște șoapt e. Știam că e imposibil. Cutreierasem întreaga navă și nu văzusem pe nimeni. Dar vocile m-au ținut treaz. Îmi aminteau de călătoria în Lumea Subpământeană - de felul cum sunau spiritele răilor când treceau.

În cele din urmă am fost doborât de oboseală. Am adormit... și am avut cel mai sinistru vis.

Eram într-o peșteră, la marginea Unei gropi enorme. Cunoșteam perfect locul. Era intrare

a în Tartar. Și cunoșteam și râsul glacial care răsuna din întunericul de dedesubt.

„E chiar tânărul nostru erou. “ Vocea suna ca o lamă de cuțit frecată de o piatră. „În drum s

Ită victorie măreață. “

Am vrut să strig la Cronos să mă lase în pace. Am vrut s-o scot pe Anaklusmos și să-l lovesc . Dar nu mă puteam mișca. Și chiar dacă aș fi putut, cum să ucid ceva care fusese deja distrus - tăiat în bucăți și aruncat în bezna veșnică?

„N-o să-ți stau în cale", a spus titanul. „Poate că de data asta... când vei da greș... te ve reba dacă merită să te spetești pentru zei. Cum și-a mai arătat tatăl tău aprecierea în ultim

me?" Peștera a răsunat de râsul său și, brusc, scena s-a schimbat.

Era o altă peșteră - închisoarea dormitor din bârlogul ciclopului în care se afla Grover.

Grover stătea la războiul de țesut în rochia sa soioasă de mireasă, destrămand nebunește fire ene neterminate.

—Scumpete! a strigat monstrul din spatele bolovanului.

Grover a scâncit și a început să refacă țesătura. Încăperea s-a zguduit când bolovanul a fost dat la o parte. În ușă s-a ivit un ciclop atât de mare, încât, prin comparație, Tyson arăta ca un pitic. Avea dinți galbeni zimțați și mâini no

se cam de mărimea întregului meu corp. Purta un tricou violet decolorat pe care scria „EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DE OI 2001”. Trebuie să fi avut cel puțin patru metri și jumătate e, dar cel mai surprinzător era ochiul său lăptos, enorm - plin de cicatrici și acoperit de cataractă. Dacă nu era deja complet orb, probabil că nu mai avea mult.

—Ce faci? a întrebat monstrul.

— Nimic! a spus Grover subțindu-și vocea. Tocmai țin la trena rochiei mele de mireasă, pă cum vezi. Ciclopul și-a băgat o mână în încăperea și a căutat până când a găsit războiul de țesut. A apu

—N-ai avansat deloc!

—O, ba da, dragă. Vezi? Am adăugat cel puțin un centimetru.

—Prea multe întârzieri! a urlat monstrul.

Apoi a adușmecat.

—Miroși bine! Ca un țap!

— O, a chicotit încetișor Grover. Ți place? Este eau de chevre. M-am parfumat doar pentru tine.

—Mmmm!

Ciclopul și-a dezvelit dinții ascuțiți.

—Ți vine să-l mănânci!

—O, ești atât de cochet!

—Nu mai vreau întârzieri!

—Bine, dragă, dar n-am terminat!

—Măine!

—Nu, nu. Încă zece zile.

— Cinci!

—O, bine, atunci, șapte. Dacă insiști.

—Șapte! Șapte e mai puțin decât cinci, nu?

—Bine-n eles. Aha.

Monstrul a mormăit, nu prea mulțumit de târguială, dar l-a lăsat pe Grover să țeară și a rost t la loc bolovanul. Grover a închis ochii și a oftat, încercând să se liniștească.

—Grăbește-te, Percy! a murmurat. Te rog, te rog, te rog!

M-a trezit un fluier și o voce la interfon - un tip cu accent australian, care părea suspect de fericit.

— Bună dimineața, pasageri! Vom fi pe mare întreaga zi. E o vreme excelentă pentru petrecerea mambo de la piscină! Nu uitați de premiul de un milion de dolari la bingo, în sala Kraken, la ora unu, iar pentru oaspeții noștri speciali, exersarea tehnicii de eviscerare pe Promenadă! M-am ridicat.

— Poftim?

Tyson a gemut, încă pe jumătate adormit. Zăcea cu fața în jos pe canapea, cu picioarele atât de rășchirate, că ajungeau în baie.

—Omul cel vesel a spus... exersarea tehnicii de bowling?

Am sperat că are dreptate, dar a urmat o bătaie nervoasă în ușa apartamentului. Annabeth și-

a vârat capul blond cu părul vâlvoi.

—Exersarea tehnicii de eviscerare?

După ce ne-am îmbrăcat, ne-am aventurat pe navă și am fost surprinși să vedem și alți oameni. Zină de persoane în vârstă mergeau să ia micul dejun. Un tată își ducea copiii la piscină pe baia de dimineață. Membri ai echipajului în uniforme albe impecabile se plimbau pe punte, salutând respectuos pasagerii. Nimeni nu ne-a întrebat cine suntem. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Dar ceva nu era cum trebuie... Când familia de înotători a trecut pe lângă noi, tatăl le-a spus copiilor:

—Suntem într-o croazieră. Ne distrăm.

— Da, au spus la unison cei trei copii, cu chipurile goale. Ne distrăm de minune. Vo m înota în piscină.

S-au îndepărtat.

— Bună dimineața, ne-a spus un membru al echipajului cu ochi sticloși. Noi toți ne dist a bordul Prințesei Andromeda. O zi bună. Și a plecat.

—Percy, e ceva ciudat, a șoptit Annabeth. Cu toții sunt într-un fel de transă.

Apoi am trecut pe lângă o sală de mese și am văzut primul nostru monstru.

Era un câine infernal - un Mastiff negru cu labele din față pe masa cu mâncare și cu botul îngropat în omletă. Trebuie să fi fost tânăr, pentru că era mic în comparație cu majoritatea r ca el - nu mai mare decât un urs grizzly. Totuși, mi-a stat inima în gât. Fusesem apro ape ucis de un astfel de câine.

Ciudat era că un cuplu de vârstă mijlocie stătea la coada pentru mâncare, chiar în spatele câ nelui infernal, așteptându-și răbdători rândul la ouă. Nu păreau să observe ceva ieșit din co — Mi-a trecut foamea, a murmurat Tyson. înainte ca Annabeth sau eu să-i răspundem, dinspre coridor s-a auzit o voce reptiliană:

—Ieri au mai venit șasssse.

Annabeth ne-a făcut agitată semne, arătându-ne cea mai apropiată ascunzătoare - toaleta pent ru doamne - și toți trei ne-am ghemuit înăuntru. Eram atât de speriat, că nici nu mi-a dat p rin cap să-mi fie rușine. O chestie - sau mai degrabă două chestii - s-au târât pe lângă ușa băii, scoțând un sunet ca el frecat de covor.

— Așa esssste, a spus a doua voce. Îi atrage. În curând vom fi sssuficient de puterni Cele două chestii s-au târât în sala de mese cu un sâsâit neplăcut care semăna cu un râs de ș Annabeth m-a privit.

—Trebuie să plecăm de aici.

—Crezi că mie îmi place în toaleta pentru doamne?

—De pe navă, Percy! Trebuie să plecăm de pe navă.

— Nu miroase bine, a încuviințat Tyson. Și câinii mănâncă toate ouăle. Annabeth are dreptate să părăsim toaleta și nava. M-au trecut fiori. Dacă Annabeth și Tyson erau de acord cu privire la ceva, era mai bine să-i ascult. Apoi, de afară s-a mai auzit un glas - unul care mi-a dat mai mulți fiori decât orice monstru. —... e doar o chestiune de timp. Nu mă presa, Agrius!

Era Luke, fără îndoială. N-aș fi putut uita niciodată vocea lui.

— Nu te prezez! a mormăit un alt tip, iar vocea lui era mai profundă și mai furioasă de lui Luke. Spun doar că... dacă șmecheria asta nu iese...

— O să iasă, a izbucnit Luke. Vor înghiți momeala. Acum vino, trebuie să ajungem în apa ul amiralității și să verificăm sicriul. Vocile s-au îndepărtat pe coridor.

Tyson a scâncit.

—Plecăm acum?

Annabeth și cu mine ne-am uitat unul la altul și am ajuns la un acord tacit.

—Nu putem, i-am spus lui Tyson.

— Trebuie să aflăm ce pune la cale Luke, a consimțit Annabeth. Și, dacă e posibil, îl vom pune în lanțuri și îl vom târî pe Muntele Olimp.

Capitolul 9

În care am cea mai neplăcută reuniune de familie din viața mea

Annabeth s-a oferit să meargă singură, pentru că avea șapca de invizibilitate, dar am convins-o că e prea periculos. Ori mergeam împreună, ori nu mergea nimeni.

—Nimeni! a votat Tyson. Vă rog?

Dar în final s-a dat pe brazdă, rozându-și nervos unghiile uriașe. Ne-am oprit la cabina noastră doar cât să ne luăm lucrurile. Ne-am spus că orice s-ar întâmpla, nu puteam rămâne încă la bordul fantomaticii nave de croazieră, chiar dacă am fi câștigat milionul de dolari la bingo. M-am asigurat că Anaklusmos e în buzunar și că vitaminele și termosul de la Hermes erau în partea de sus a sacului. N-aș fi vrut ca Tyson să care totul, dar a insistat, și Annabeth mi-a spus să nu-mi fac griji. Tyson putea căra pe umăr trei saci marinărești plini cu ușurința cu care eu căram un rucsac.

Ne-am strecurat pe coridoare, urmând indicatoarele de pe navă, spre apartamentul amiralității. Annabeth deschidea calea, invizibilă. Ne-am ascuns ori de câte ori a trecut cineva, dar cei mai mulți oameni pe care i-am văzut erau doar pasageri strigoi cu ochi sticloși. În timp ce urcam scările spre puntea treisprezece, unde se afla apartamentul amiralității, Annabeth a șoptit:

—Ascundeți-vă! Și ne-a băgat într-o debara.

Am auzit că se apropiau doi tipi.

—Ai văzut dragonul etiopian din cală? a spus unul dintre ei.

Celălalt a râs.

—Da, e grozav.

Annabeth era încă invizibilă, dar m-a strâns tare de braț. Am avut senzația că ar trebui să recunosc vocea celui de-al doilea tip.

— Am auzit că vor aduce încă doi, a spus vocea cunoscută. Dacă or să continue să vină în să fiu al naibii! -, lupta s-a încheiat.

Vocile s-au îndepărtat pe coridor.

— Acesta era Chris Rodriguez! Annabeth și-a scos șapca și a devenit vizibilă. Trebuie să dăm cabana unsprezece.

Mi-l aminteam vag pe Chris de anul trecut. Era unul dintre rezidenții nedeterminați repartizați în cabana lui Hermes pentru că părintele său

olimpian nu-l recunoscuse. Acum, că m-am gândit la asta, mi-am dat seama că nu-l văzusem pe Chris în tabără vara asta.

—Ce caută un semizeu aici?

Annabeth a clătinat din cap, în mod clar tulburată.

Am înaintat pe coridor. N-aveam nevoie de hărți ca să știu că ne apropiem de Luke. Am simțit eva rece și neplăcut - prezența răului.

—Percy! a zis Annabeth și s-a oprit brusc. Privește!

Stătea în fața unui perete de sticlă privind în jos, la despărțitura cu multe nivele care tre

ea prin mijlocul navei. În partea de jos era Promenada - un mail plin de magazine

- dar nu asta îi atrăsese atenția lui Annabeth.

Un grup de monștri se adunase în fața unui magazin de dulciuri - vreo zece giganți lestrigoni, ca aceia care mă atacaseră cu mingi de foc, doi câini infernali și două creaturi chiar mai ciudate... păreau femei cu câte două cozi de șarpe în loc de picioare.

—Dragoni scitici, a șoptit Annabeth. Femei dragon.

Monștrii făcuseră un semicerc în jurul unui tânăr în armură grecească; ciopârțea un manechin

Am simțit un nod în gât când mi-am dat seama că manechinul purta un tricou portocaliu cu T abăra Semizeilor. În timp ce-l priveam, tipul cu armură a înjunghiat manechinul în burtă și a tăiat în sus. Paiele au zburat peste tot. Monștrii au aplaudat și au urlat.

Annabeth s-a îndepărtat de fereastră. Era palidă.

— Haide, i-am spus, încercând să par mai curajos decât mă simțeam. Cu cât îl găsim mai e, cu atât mai bine. La capătul holului erau uși duble din lemn de stejar care păreau să ducă într-un loc important. Când am ajuns la vreo zece metri, Tyson s-a oprit.

—Se aud voci dinăuntru.

—Auzi tocmai până acolo? l-am întrebat.

Tyson și-a închis ochii de parcă s-ar fi concentrat din greu. Apoi vocea i s-a modificat, semănând vag cu cea a lui Luke.

—... profeția noi înșine. Idioții n-or să știe pe unde să scoată cămașa.

Înainte să reacționez, vocea lui Tyson s-a modificat iar, devenind mai profundă și arțăgoasă, a tipului pe care îl auzisem discutând cu Luke în fața cantinei. — Chiar crezi că bătrânul om cal a plecat pentru totdeauna?

Tyson a râs precum Luke.

— Nu se mai pot încrede în el. Nu cu secretele pe care le are. Otrăvirea copacului a fost ultima picătură. Annabeth tremura.

—Oprește-te, Tyson! Cum faci asta? E înfiorător.

Tyson a deschis ochii și a părut nedumerit.

—Pur și simplu ascult.

—Continuă, i-am spus. Ce mai zic?

Tyson și-a închis ochii la loc.

Apoi a șoptit cu vocea omului arțăgos:

— Liniște!

Apoi vocea lui Luke, care șoptea:

— Ești sigur?

—Da, a spus Tyson cu vocea arțăgoasă. Chiar în fața ușii.

Mi-am dat prea târziu seama ce se întâmpla.

Am apucat să spun doar „Fugiți!", când ușile cabinei de lux s-au deschis brusc și a apărut Luke, flancat de doi giganți păroși înarmați cu sulite, cu vârfurile de bronz îndreptate spre picioarele noastre.

— Măi, să fie, a spus Luke, cu un zâmbet răutăcios. Sunt chiar verii mei preferați. Pof.

Cabina de lux era deopotrivă frumoasă și sinistă.

Partea frumoasă: ferestrele imense, curbate, de pe peretele din spate, care dădeau spre pupa navei. Marea verde și cerul albastru care se întindeau până la orizont. Covorul persan care acoperea podeaua.

Două canapele de pluș tronau în mijlocul camerei cu un pat cu baldachin într-un colț și o masă de mahon în celălalt. Masa era plină de mâncăruri - c i de pizza, sticle de suc și un munte de sandviciuri cu friptură de vită pe un platou de argint.

Partea sinistră: pe un podium de catifea, în fundul camerei, se afla un sicriu de au r lung de trei metri. Era un sarcofag, gravat cu scene din Grecia antică - orașe în flăcăr i și eroi murind în chinuri. Deși lumina soarelui intra pe ferestre, sicriul făcea ca într eaga încăpere să pară înghețată.

— Ei bine, a spus Luke, deschizându-și mândru brațele. E un pic mai elegant decât în ca sprezece, nu-i așa?

Se schimbase de vara trecută. În loc de bermude și tricou, purta o cămașă, pantaloni kaki și

ocasini din piele. Părul lui de culoarea nisipului, de obicei ciufulit, era acum tăi at scurt. Arăta ca un model masculin plin de venin, care făcea parada modei la Harva rd. încă avea cicatricea de sub ochi - o linie zimțată albă căpătată în timpul luptei cu un drago sprijinită de canapea, era sabia lui magică, Clevetitorul, sclipind într-un fel ciudat , cu lama sa pe jumătate din oțel, pe jumătate din bronz celest, care putea ucide și mur itori, și monștri.

— Stați jos, ne-a spus.

A făcut semn cu mâna și trei scaune de la masă s-au deplasat în centrul camerei. Nu s-a așezat nimeni.

Prietenii cei masivi ai lui Luke aveau încă sulițele îndreptate spre noi. Arătau ca doi ge meni, dar nu erau oameni. În primul rând, aveau cam doi metri și jumătate înălțime și purtau r blugi, probabil din cauză că piepturile lor enorme erau deja tapetate cu o blană mar onie și groasă. Aveau gheare în loc de unghii și picioare ca niște labe. Nasurile lor semăna u cu niște boturi și toți dinții erau canini ascuțiți.

— Unde-mi sunt manierele? a spus Luke pe un ton calm. Aceștia sunt asistenții mei, Agrius și Oreius. Poate a i auzit de ei.

N-am spus nimic. În ciuda sulitelor îndreptate spre mine, nu de gemenii urși îmi era teamă. Îmi imaginasem întâlnirea cu Luke de multe ori după ce încercase să mă omoare vara trecută. Mă imaginasem înfruntându-l cu îndrăzneală, provocându-l la duel. Dar acum, că eram față în față, d teamă opri tremuraturul mâinilor.

— Nu cunoașteți povestea lui Agrius și Oreius? a întrebat Luke. Mama lor... ei bine, e o veste foarte tristă. Afrodita i-a ordonat acestei tinere să se îndrăgostească. Aceasta a refuzat și a fugit la Artemis după ajutor. Artemis a lăsat-o să devină unul dintre vânătorii ei, dar Afrodita s-a răzbunat. A fermecat-o pe tânără să se îndrăgostească de un urs. Când a a

Artemis, a abandonat-o dezgustată pe fată. Tipic pentru zei, nu-i așa? Se luptă între ei,

iar bieții oameni sunt prinși la mijloc. Gemenii fetei, prezenți aici, Agrius și Oreius, nu iubesc Olimpul. Le plac, totuși, semizeii...

— La prânz, a mormăit Agrius. Vocea lui arțăgoasă era cea pe care o auzisem mai devreme înd cu Luke.

— He, he! He, he! a râs fratele lui, Oreius, lingându-se pe buzele înconjurare de blană continuat să râdă de parcă ar fi avut o criză de astm, până când Luke și Agrius au început să se fix.

—Taci din gură, idiotule! a mârâit Agrius. Du-te și pedepsește-te!

Oreius a scâncit. S-a târât până în colțul camerei, s-a prăbușit pe un scaun și a început să lă de masă, făcând să zornăie platourile de argint. Luke s-a comportat de parcă ar fi fost ceva perfect normal. S-a făcut comod pe canap ea și și-a sprijinit picioarele pe măsura de cafea.

— Ei bine, Percy, te-am lăsat să supraviețuiești încă un an. Sper că ai apreciat asta. ce mama ta? Cum e la școală?

—Ai otrăvit copacul Thaliei.

Luke a oftat.

— Direct la subiect, nu? în regulă, bine-nțeles că am otrăvit copacul. Și ce dacă? — Cum ai putut? Annabeth părea atât de supărată, că era gata să explodeze. Thalia ți-a ața! Ne-a salvat viața! Cum ai putut s-o dezonoarezi...

— N-am dezonorat-o! a izbucnit Luke. Zeii au dezonorat-o, Annabeth! Dacă Thalia ar fi în viață, ar fi de partea mea.

—Mincinosule!

—Dacă ai ști ce urmează, ai înțelege...

—Înțeleg că vrei să distrugi tabăra! a strigat. Ești un monstru!

Luke a clătinat din cap.

— Zeii te-au orbit. Nu-ți poți imagina o lume fără ei, Annabeth? La ce-ți folosește ist tică pe care ai studiat-o? Trei mii de ani de bagaje inutile! Occidentul este putred până la măduvă. Trebuie să fie distrus. Vino și tu! Putem reface lumea din nou. Am avea nevoie de inteligența ta, Annabeth.

—Pentru că tu nu ai deloc!

Ochii i s-au îngustat.

— Te cunosc, Annabeth. Meriți ceva mai bun decât să rătăcești într-o misiune imposibilă a taberei. Dealul Semizeilor va fi cucerit luna asta. Eroii care supraviețuiesc nu vor avea de ales decât să ni se alăture sau să fie vânați până la moarte. Chiar vrei să faci te din echipa care va pierde... într-o asemenea companie? Luke a arătat spre Tyson.

—Hei! am spus.

— Să călătorești cu un ciclop, a certat-o Luke. Și mai vorbești de pângărirea amintirii sunt surprins, Annabeth. Tocmai tu...

—Oprește-te! a strigat.

Nu știam despre ce vorbește Luke, dar Annabeth și-a îngropat capul în mâini de parcă urma să ucnească în plâns.

—Las-o în pace, i-am spus. Și nu-l amesteca pe Tyson.

Luke a râs.

—O, da, am auzit. Tatăl tău l-a recunoscut.

Cred că am părut surprins, pentru că Luke a zâmbit.

— Da, Percy, știu totul despre asta. Și despre planul tău de a găsi Lâna. Care erau coo tele alea... 30, 31, 75, 12? Vezi că am încă prieteni în tabără care mă țin la curent. — Spioni, vrei să spui.

A ridicat din umeri.

— Câte insulte poți suporta de la tatăl tău, Percy? Crezi că ți-e recunoscător? Crezi că don îi pasă de tine mai mult decât îi pasă de acest monstru? Tyson și-a încleștat pumnii și a scos un mârâit. Luke doar a chicotit.

— Zeii se folosesc de tine, Percy. Ai idee ce ți se pregătește dacă împlinești șaisprez Chiron ți-a spus măcar despre profeție?

Aș fi vrut să mă reped la Luke și să-i arăt eu lui, dar, ca de obicei, știa exact cum să mă d pănească.

La șaisprezece ani ?

Adică, știam că Oracolul îi transmisese lui Chiron o profeție, cu mulți ani în urmă. Știam că , mă privește. Dar... dacă împlineam șaisprezece ani? Nu-mi plăcea cum sună.

—Știu ce trebuie să știu, am îngăimat. De pildă, cine îmi sunt dușmanii.

—Atunci ești un prost.

Tyson a făcut praf scaunul cel mai apropiat.

—Percy nu e prost!

Înainte să-l opresc, l-a atacat pe Luke. Pumnii i s-au îndreptat spre capul lui Luke o lovitură dublă, de sus, care ar fi putut face o gaură chiar și în titan, dar gemenii urși au intervenit. Fiecare l-a prins pe Tyson de câte un braț, oprindu-l. L-au împins înapoi și Tyson s-a poticnit. A căzut pe covor atât de tare că s-a zguduit puntea.

— Păcat, ciclopule, a spus Luke. Se pare că, împreună, prietenii mei grizzly sunt mai puternici decât tine. Poate că ar trebui să-i las să...

— Luke, am intervenit, ascultă-mă: tatăl tău ne-a trimis.

S-a făcut roșu în obraji.

— Să nu îndrăznești... să-i pomenești... numele.

— El ne-a spus să ne imbarcăm pe nava asta. Am crezut că va fi doar un mijloc de transport, dar ne-a trimis aici să te găsim. Mi-a spus că nu va renunța la tine, indiferent cât de furios ești.

— Furios? a urlat Luke. Nu va renunța la mine? M-a abandonat, Percy! Vreau ca Olimpu să fie distrus! Toate tronurile făcute fărâme! Și spune-i lui Hermes că așa va fi. Cu fiecă

e semizeu care ni se alătură, olimpicii devin mai slabi, iar noi mai puternici. El devine mai puternic. Luke a arătat spre sarcofagul de aur.

Sicriul mă speria ca naiba, dar eram hotărât să n-o arăt.

— Așadar? am întrebat. Ce e atât de special...

Atunci mi-am dat seama ce ar putea fi în sarcofag.

Temperatura din cameră părea să fi scăzut cu douăzeci de grade.

— Hei, doar nu vrei să spui...

— Se reface, a spus Luke. Încetul cu încetul... invocăm forța sa vitală din hău. Cu fiecare crut care ne promite credință, mai apare o bucată...

— E dezgustător! a spus Annabeth.

Luke i-a surâs disprețuitor.

— Mama ta s-a născut din craniul crăpat al lui Zeus, Annabeth. În locul tău, n-aș vorbi rând vor fi suficiente bucăți din Stăpânul Titanilor ca să-l reîntregim. Vom pune cap la cap noul corp pentru el, o operațiune demnă de fierăria lui Hefaistos.

— Ești nebun, a spus Annabeth.

— Haideți alături de noi și veți fi răsplătiți. Avem prieteni puternici - sponsori sufi bogați să cumpere acest vas de croazieră și multe altele.

Percy, mama ta nu va trebui să m ai lucreze în viața ei. O să-i poți cumpăra un conac. O să poți avea putere, faimă - tot ce v . Annabeth, ți-ai putea realiza visul de-a deveni arhitectă. O să poți construi un monument care să dureze o mie de ani. Un templu pentru stăpânii mileniului viitor! — Du-te-n Tartar! a venit răspunsul.

Luke a oftat.

— Păcat.

A apucat ceva care semăna cu o telecomandă TV și a apăsă un buton roșu. În câteva secunde, u cabinei s-a deschis. Au intrat doi membri ai echipajului în uniformă, înarmați cu bastoane. Ochii lor erau la fel de sticloși ca ai celorlalți oameni pe care îi văzusem, dar am avut senzația că asta nu i-ar fi făcut mai puțin periculoși într-o luptă.

—A, bun, paza, a zis Luke, mă tem că avem niște pasageri clandestini.

—Da, domnule, au spus ei, ca prin vis.

Luke s-a întors spre Oreius.

— E timpul să hrănim Dragonul etiopian. Duceți-i pe neghiobii ăștia jos și arătați-le c dează. Oreius a rânjit proteste.

—He, he! He, he!

— Lasă-mă să merg și eu, a mormăit Agrius. Fratele meu e un neisprăvit. Ciclopul ăsta.. — Nu reprezintă o amenințare, a spus Luke. S-a uitat la sicriul de aur, de parcă l-ar f deranjat ceva... Agrius, stai aici. Avem probleme importante de discutat.

— Dar...

— Oreius, să nu mă dezamăgești. Rămâi în cală și asigură-te că dragonul este hrănit așa Oreius ne-a împins cu sulita și ne-a scos din cabină, urmați de cei doi paznici.

În timp ce mergeam pe coridor cu sulita lui Oreius împungându-mă în spate, m-am gândit la spu ele lui Luke - că, împreună, gemenii urși sunt mai puternici decât Tyson. Dar poate că de un ii singuri...

Am ieșit de pe coridorul din inima navei pe o punte deschisă pe care erau înșirate bărci de salvare. Cunoșteam nava suficient de bine pentru a-mi da seama că era ultima dată când vedeam lumina soarelui. Odată ajunși în partea cealaltă, urma să coborâm cu liftul jos, în clădire, și atât ne-ar fi fost. M-am uitat la Tyson și i-am spus:

— Acum.

Slavă zeilor, a înțeles. S-a întors și l-a aruncat pe Oreius zece metri înapoi, în piscină, chiar în mijlocul unei familii de turiști strigoi.

— Ah! au strigat copiii la unison. Nu ne distrăm de minune în piscină! Unul dintre paznici și-a scos bastonul, dar Annabeth l-a spulberat cu o lovitură bine plasată. Celălalt paznic a fugit spre cea mai apropiată alarmă.

— Opriți-l! a strigat Annabeth, dar era prea târziu.

Chiar înainte să-l lovesc în cap cu un scaun de pe punte, a apăsat butonul de alarmă.

S-au aprins lumini roșii și s-au pornit sirenele.

— Barca de salvare! am strigat.

Am fugit spre cea mai apropiată.

Până să-i scoatem prelata, puntea a fost năpădită de monștri și paznici, împingând turiștii și care purtau tăvi cu băuturi tropicale. Un tip în armură grecească și-a scos sabia și a ataca, dar a alunecat într-o baltă de pînă colada. Arcașii lestrigoni s-au strâns pe puntea de deasupra noastră, punând săgeți în arcurile lor enorme.

— Cum se lasă la apă chestia asta? a țipat Annabeth.

Un câine infernal a sărit la mine, dar Tyson l-a dat la o parte cu un stingător de incendiu.

— Urcați-vă! am strigat.

Am scos-o pe Anaklusmos și am retezat în aer primul val de săgeți.

Puteam fi copleșiți în orice moment. Barca de salvare atârna acum pe partea laterală a nav ei, deasupra apei. Annabeth și Tyson nu se descurcau deloc cu scripetele de eliberare. Am sărit și eu la bord.

—Stați așa! am strigat și am tăiat corzile.

O ploaie de săgeți a şuierat pe deasupra capetelor noastre în timp ce ne aflam în cădere liberă spre ocean.

Capitolul 10

în care facem autostopul alături de soldați confederați morți — Termosul! am țipat în timp ce ne prăbușeam în apă.

—Poftim? Annabeth trebuie să fi crezut că mi-am pierdut mințile.

Se ținea cu toată puterea de parâmele bărcii, iar părul i se ridicase ca o torță.

Dar Tyson a înțeles. A reușit să deschidă sacul marinăresc și a scos termosul magic al lui Hermes fără să-l scape din mână și fără să dea drumul bărcii. Săgețile și sulițele treceau şuier. Am luat termosul sperând că fac ceea ce trebuie.

— ineți-vă bine!

—Mă țin bine! a strigat Annabeth.

— Și mai bine!

Mi-am prins picioarele de banca gonflabilă a bărcii, Tyson ne-a apucat pe Annabeth și pe mine de tricouri și am rotit capacul termosului cam pe sfert. Instantaneu, un jet alb de vânt a țâșnit din termos și ne-a propulsat în lateral, transformând căderea noastră într-o aterizare forțată la patruzeci și cinci de grade.

Vântul părea să râdă la ieșirea din termos, de parcă s-ar fi bucurat să fie liber. În momentul în care ne-am izbit de ocean am sărit o dată, apoi de două ori, țopăind ca o piatră aruncată, pe urmă ne-am repezit înainte ca o barcă de curse, cu apa sărată stropindu-ne fețele și având înaintea noastră doar marea.

Am auzit un strigăt furios de pe nava din spatele nostru, dar eram deja în afara bății puștilor. Prințesa Andromeda s-a transformat într-o barcă de jucărie albă, în depărtare, și a dispărut.

În timp ce navigam cu viteză pe mare, Annabeth și cu mine am încercat să-i trimitem un mes aj Iris lui Chiron. Ne-am gândit că e important să spunem cuiva ce face Luke și nu știam în cine altcineva să avem încredere.

Vântul din termos a ridicat particule de apă care au creat un curcubeu în lumina soare lui - perfect pentru un mesaj Iris - dar legătura noastră era încă slabă. Când Annabeth a aruncat o drahmă de aur în ceață și s-a rugat la zeița curcubeului să ni-l arate pe Chiron, față se vedea bine, dar o lumină stroboscopică ciudată clipea intermitent în fundal și muzica rock urla, de parcă ar fi fost într-un club.

I-am povestit cum am fugit din tabără și despre Luke și Prințesa Andromeda și despre sicriul de aur cu rămășițele lui Cronos, dar cu zgomotul de la el și vântul și apa care vâjâiau în poastră, nu sunt sigur cât a auzit.

—Percy, a strigat Chiron, trebuie să aveți grijă la...

Vocea i-a fost acoperită de strigăte puternice venind din spatele lui - un cor de voci urlând ca niște războinici indieni.

—Poftim? am strigat.

— Blestematele mele de rude! Chiron s-a ferit când un platou a zburat peste capul lui și s-a spart. Annabeth, n-ar fi trebuit să-l lași pe Percy să părăsească tabăra! Dar dacă o rădăcină... Lâna...

—Da, iubito! a strigat cineva în spatele lui Chiron. Iuhuuuuuuu!

Muzica era la maximum, iar subwoofer-ele erau date atât de tare, încât barca noastră se cutremura.

— Miami, a strigat Chiron. Voi încerca să urmăresc... Ecranul nostru încețoșat s-a spart de parcă cineva din partea cealaltă ar fi aruncat cu o sticlă în el, iar Chiron a dispărut.

O oră mai târziu, am zărit pământul - o fâșie lungă de plajă împânzită cu hoteluri zgârie-nor plut de bărci de pescuit și petroliere. Un crucișător al Pazei de Coastă a trecut pe la tribord, apoi s-a întors de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Cred că nu li se întâmpla în fiecare zi să vadă o barcă de salvare galbenă fără motor mergând cu o sută de noduri pe oră, condusă de copii.

— E Virginia Beach! a spus Annabeth când ne-am apropiat de țărm. O, zei, cum a reușit Psa Andromeda să parcurgă atâta drum peste noapte? Sunt cam...

—Cinci sute treizeci de mile marine, am spus.

S-a uitat la mine.

—De unde știi?

—Nu... nu sunt sigur.

Annabeth a căzut pe gânduri un moment.

—Percy... care e poziția noastră?

— 36° 44' latitudine nordică și 76° 02' longitudine vestică, i-am spus imediat. Apoi am înclinat capul. Hei, de unde știi asta?

— Datorită tatălui tău, a ghicit Annabeth. Când ești pe mare, ai o orientare perfectă. super cool. Nu eram chiar atât de sigur. Nu doream să fiu o unitate GPS cu chip omenesc, dar înaintea ta să apuc să spun ceva, Tyson m-a bătut pe umăr.

—Se apropie o barcă.

M-am uitat în spate. Nava Pazei de Coastă era pe urmele noastre acum, asta era limpede. Luminile ei clipeau și câștiga viteză.

—Nu-i putem lăsa să ne prindă, am spus. Ne vor pune prea multe întrebări.

— Ai dreptate, a spus Annabeth. Intră în Golful Chesapeake. Știu un loc unde ne putem ascunde.

N-am întrebat ce voia să spună sau cum de știa zona atât de bine. Am riscat și am mai rotit puțin capacul termosului și o pală proaspătă de vânt

ne-a propulsat în extremitatea nordică a așului Virginia Beach, în Golful Chesapeake. Barca Pazei de Coastă a rămas mult în urmă. Am început doar când țărmurile golfului s-au îngustat de ambele părți și mi-am dat seama că am intrat în gura de vărsare a râului.

Am simțit trecerea de la apa sărată la apa dulce. Dintr-odată mă simțeam obosit și amețit de că îmi reveneam după un puseu de adrenalină. Nu mai știam unde mă aflu sau încotro să îndrept a. Din fericire, Annabeth m-a dirijat.

—Acolo, mi-a spus. După bancul de nisip.

Am virat într-o zonă mlăștinoasă sufocată de vegetație. Am acostat la poalele unui chiparos uiaș.

Deasupra noastră s-au ivit arbori acoperiți cu plante agățătoare. Insectele bâzâiau în pădure ul era umed și fierbinte, iar din râu ieșea abur. Pe scurt... nu era Manhattan și asta n

u-mi plăcea.

—Haideți, a spus Annabeth. E chiar pe țărm.

—Ce anume? am întrebat.

—Luați-vă după mine.

A apucat un sac.

—Și ar fi bine să acoperim barca. Nu e cazul să atragem atenția.

După ce am acoperit barca de salvare cu ramuri, am urmat-o pe Annabeth de-a lungul țărmului, iar picioarele ni se scufundau în noroiul roșu. Un șarpe mi-a alunecat pe lângă pa tof și a dispărut în iarbă.

— Nu e un loc frumos, a spus Tyson și a strivit țânțarii care i se înșiraseră pe braț. După câteva minute, Annabeth a spus:

— Aici.

Tot ce vedeam era un teren cu măracini. Apoi, Annabeth a dat la o parte un cerc țesut din ramuri, ca o ușă, și mi-am dat seama că mă uitam la un adăpost camuflat.

Interiorul era suficient de mare pentru trei oameni, chiar dacă al treilea era Tyson. Pereții erau țesuți din plante, ca la colibele de indieni, dar păreau destul de rezistenți la apă. În colț erau stivuite toate lucrurile pe care ți le puteai dori pentru o ieșire cu cortul - saci de dormit, păături, o ladă frigorifică și o lampă cu petrol. Erau și provizii pentru semizeii - vârfuri de bronz pentru sulite, o tolbă plină cu săgeți, o sabie de rezervă și o cutie de ambrozii. Locul mirosea a mușchi, de parcă ar fi rămas nelocuit mult timp.

—Ascunzătoarea unui semizeu. M-am uitat la Annabeth cu venerație. Tu ai făcut asta?

—Thalia și cu mine, a spus încet. Și Luke.

Asta n-ar fi trebuit să mă deranjeze. Doar știam că Thalia și Luke avuseseră grijă de Annabeth când era mică. Știam că cei trei mai fugiseră împreună, ascunzându-se de monștri, descurcând cont propriu înainte ca Grover să-i găsească și să încerce să-i ducă la Dealul Semizeilor. Di de câte ori Annabeth vorbea despre timpul petrecut cu ei, mă simțeam cam... Nu știu. S tânguiet? Nu, nu acesta-i cuvântul.

Mai degrabă, gelos.

—Deci... i-am spus. Nu crezi că Luke o să ne caute aici?

A clătinat din cap.

— Am construit o duzină de adăposturi ca acesta. Mă îndoiesc că Luke mai ține minte und .. sau că îi pasă.

S-a aruncat pe păături și a început să scotocească în sacul ei marinăresc. Limbajul corpului e lăsa să se înțeleagă destul de clar că nu vrea să vorbească.

— Aăăă... Tyson? am spus. Ce-ar fi să inspectezi zona? Cum ar fi... să cauți un magazin etate sau așa ceva.

—Un magazin?

— Da, cu gustări. Gogoși cu zahăr pudră sau așa ceva. Doar să nu te îndepărtezi prea mult — Gogoși cu zahăr pudră, a spus Tyson pe un

ton serios. Voi căuta gogoși cu zahăr pudră ate. A ieșit și a început să strige:

— Aici, gogoșilor!

După ce a plecat, m-am așezat lângă Annabeth.

—Hei, îmi pare rău... Știi tu, că l-am întâlnit pe Luke.

—Nu-i vina ta. Și-a scos cuțitul din teacă și a început să curețe lama cu o cârpă.

—Ne-a lăsat să scăpăm prea ușor, am spus.

Sperasem că e doar o impresie, dar Annabeth a dat din cap.

— Mă gândeam la același lucru. Ce am auzit despre jocul de noroc și despre faptul că „v momeala“... Cred că era vorba despre noi.

—Lâna este momeala? Sau Grover?

A studiat lama cuțitului.

— Nu știu, Percy. Poate că vrea Lâna pentru el. Poate speră că noi vom face munca de jo oi o va fura de la noi. Nu-mi vine să cred că ar otrăvi copacul...

—Ce a vrut să spună, am întrebat, că Thalia ar fi fost de partea lui?

— S-a înșelat.

—Nu pari sigură.

Annabeth mi-a aruncat o privire aspră și am început să-mi doresc să nu-i fi pus asemenea întrebări în timp ce ținea un cuțit în mână.

— Percy, știi de cine-mi amintești? De Thalia. Semănați atât de mult, încât e înspăimântător că... fie ați fi fost cei mai buni prieteni, fie v-ați fi strangulat reciproc.

—Să rămânem la cei mai buni prieteni.

— Uneori se enerva pe tatăl ei. Ca și tine. Tu te-ai întoarce împotriva Olimpului din cauza asta? Am privit fix la tolba de săgeți din colț.

— Nu.

—Bine, atunci. Nici ea.

Annabeth și-a înfipt cuțitul în pământ.

Aș fi vrut s-o întreb despre profeția de care pomenise Luke... și ce avea asta de-a face cu ziua în care împlineam șaisprezece ani. Dar m-am gândit că nu-mi va spune. Chiron fuse se destul de categoric că n-aveam voie s-o aud decât dacă zeii hotărau astfel.

—Deci, ce-a vrut să spună Luke cu ciclopul? am întrebat. A spus că tocmai tu...

—Știu ce a spus. Se referea... la adevărata cauză a morții Thaliei.

Am așteptat, neștiind prea bine ce să spun. Annabeth a oftat.

— Nu poți avea încredere într-un ciclop, Percy. Acum șase ani, în noaptea în care Grove nducea spre Dealul Semizeilor... A fost întreruptă când ușa colibei s-a deschis cu un scârțâit. Tyson s-a strecurat înăuntru.

— Gogoși cu zahăr pudră? a spus cu mândrie, ridicând o cutie cu bunătați.

Annabeth s-a uitat la el.

—De unde ai luat asta? Suntem în mijlocul pustietății. Nu este nimic pe o distanță de... — Douăzeci și cinci de metri, a spus Tyson. Magazinul La gogoșa monstruoasă - chiar pe deal!

—E de rău, a murmurat Annabeth.

Stăteam ghemuiți în spatele unui copac, uitându-se la gogoșăria din mijlocul pădurii. Părea n nouă, cu ferestre luminoase, o parcare și un drumeag care ducea în pădure, dar înjur nu mai era nimic altceva și nu erau mașini parcate. Se vedea un angajat care citea o revis tă în spatele casei de marcat. Asta era tot. Pe marchiza magazinului, cu litere mari și negre, pe care chiar și eu le puteam citi, scria:

LA GOGOAȘA MONSTRUOASĂ

Un căpcăun desenat mușca din litera O a cuvântului „monstruoasă**”. Locul mirosea bine, a gog oși proaspete cu ciocolată.

— Asta n-ar trebui să fie aici, a șoptit Annabeth. Nu-i în regulă. — Ce? am întrebat. Este o gogoșărie.

— Ssst!

—De ce vorbim în șoaptă? Tyson a intrat și a cumpărat o duzină. N-a pățit nimic.

—El este un monstru.

— O, fii serioasă, Annabeth! Gogoșa monstruoasă nu înseamnă că aici sunt monștri! E un gazine. Sunt și în New York.

— Un lanț, a încuviințat. Și nu crezi că e ciudat că a apărut imediat ce i-ai spus lui ute gogoși? Chiar aici, în mijlocul pădurii? M-am gândit puțin. Părea cam ciudat, dar... gogoșăriile nu se aflau în capul listei mele de forțe malefice.

—Ar putea fi un cuib, a explicat Annabeth.

Tyson a scâncit. Mă îndoiesc că înțelegea mai bine ca mine despre ce vorbea Annabeth, dar to nul ei îl neliniștea. Dăduse iama în jumătate de duzină de gogoși și se umpluse de zahăr pudr ată fața.

—Un cuib... pentru ce? am întrebat.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum de apar magazinele franciză atât de repede? m-a între Acum nu e nimic și a doua zi - bum, apare un nou magazin fast food sau o cafenea s au orice altceva? Prima dată un singur magazin, apoi două, apoi patru - copii exacte răspândite în toată ara?

—Aăă... nu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Percy, unele lanțuri se multiplică atât de repede pentru că toate spațiile lor sunt l ,în mod magic de forța vitală a unui monstru. Unii dintre copiii lui Hermes și-au dat s eama cum se face asta în anii 1950. Ele dau naștere... A înghețat.

—La ce? am cerut. Dau naștere la ce?

— Fără... mișcări... bruște, a spus Annabeth, de parcă viața ei depindea de asta. Foart toarce-te. Apoi am auzit și eu un zgomot de frecare, ca o dihanie mare care își târăște burta printre f runze.

M-am întors și am văzut o chestie de mărimea unui rinocer care se deplasa la umbra copacilor. Scotea un șuierat - iar jumătate din față i se zbătea în toate direcțiile. La început, mi s-a părut că înțeles la ce anume mă uit.

Apoi mi-am dat seama că avea mai multe gâturi - cel puțin șapte, fiecare având un cap drept ilian care șuiera. Avea pielea tare și sub fiecare gât purta câte o bavețică de plastic pe care scria: Sunt un pui de GOGOAȘA MONSTRUOASĂ!

Mi-am scos pixul, dar Annabeth mi-a trimis din priviri un avertisment tăcut. Nu încă.

Înțelegem. O mulțime de monștri văd foarte prost. Era posibil ca hidra să treacă fără să ne dea dacă scoteam sabia acum, strălucirea de bronz i-ar fi atras cu siguranță atenția.

Am așteptat.

Hidra era la doar câțiva metri distanță. Părea să adormească pământul și copacii de parcă ar fi via. Apoi am observat că două dintre capetele sfâșiau o bucată de pânză galbenă - unul din sacul nostru marinăresc. Chestia fusese deja în tabăra noastră. Ne urmărea după miros.

Înima îmi bătea nebunește. Văzusem un cap de hidră împăiat în Tabără, dar asta nu mă pregătise pentru întâlnirea cu una în carne și oase. Toate capetele aveau formă de romb, ca al unui șarpe cu clopoței, dar gura era căptușită cu rânduri zimțate de dinți de rechin. Tyson tremura. A făcut un pas înapoi și a călcat din greșeală pe o crenguță. Imediat, toate cele șapte capete s-au întors spre noi și au șuierat.

— Dispăreți! a strigat Annabeth și a plonjat spre dreapta.

M-am rostogolit la stânga. Unul dintre capetele hidrei a scuipat un lichid verde care a trecut peste umărul meu și a atins un ulm. Trunchiul a început să fumege și să se dezintegreze. Copacul a început să se prăbușească direct spre Tyson, care încă nu se mișcase, împins de monstrul care acum era chiar în fața lui.

— Tyson!

L-am placat cu toată puterea, doborându-l într-o parte în timp ce hidra a făcut un salt, iar copacul i s-a prăbușit peste două dintre capete. Hidra s-a dat înapoi, eliberându-și capetele, și tânguindu-se furioasă la copacul căzut. Toate cele șapte capete au împrășcat cu acid, iar ulmul s-a topit într-o baltă aburindă de noroi.

—Mișcă-te! i-am spus lui Tyson.

Am fugit într-o parte și am scos capacul lui Anaklusmos, sperând să atrag atenția monstrului.

Strategia a funcționat.

Majoritatea monștrilor nu suportă vederea bronzului celest. De îndată ce a apărut lama mea strălucitoare, hidra s-a agitat spre ea cu toate capetele, șuierând și dezgolindu-și dinții.

.

Vestea bună era că Tyson se afla pe moment în afara oricărui pericol, iar vestea proastă, că urma să fiu transformat într-o baltă de mazăre. Unul dintre capete a încercat să se apropie, așa că pe gânduri, am lovit cu sabia.

—Nu! a strigat Annabeth.

Prea târziu. Tăiasem capul hidrei. Acesta s-a rostogolit în iarbă, lăsând în urmă un ciot care se zbătea și care s-a oprit imediat din sângerare, începând să se umfle ca un balon. În câteva secunde, gâtul rănit s-a împărțit în două, iar pe fiecare gât a crescut un cap în mână. Acum aveam de-a face cu o hidră cu opt capete.

—Percy! m-a certat Annabeth. Tocmai ai deschis un magazin LA GOGOȘA MONSTRUOASĂ unde va, în lume! Am evitat un jet de acid.

—Era cât pe-acum să mor și pe tine asta te îngrijorează? Cum o putem omorî?

—Foc! a spus Annabeth. Trebuie să facem rost de foc!

De îndată ce a spus asta, mi-am amintit povestea. Multiplicarea capetelor hidrei putea fi oprită doar dacă ardeam cioturile înainte să crească la loc. În orice caz, asta făcuse ercule. Dar nu aveam foc.

M-am îndreptat spre râu. Hidra ne-a urmat.

Annabeth a trecut în stânga mea și a încercat să distragă unul dintre capete, apărându-se cu ul de dinții acestuia, dar un alt cap s-a aruncat într-o parte ca o bătă și a azvârlit-o în n roi.

—Nu-i lovi pe prietenii mei!

Tyson a atacat, intercalându-se între hidră și Annabeth. În timp ce ea se ridica în picioare

, Tyson a început să dea cu pumnii în capetele monstrului atât de repede, că mi-a amintit de jocul Lovește cârțița. Dar nici măcar Tyson nu putea para loviturile hidrei la nesfârșit.

Am continuat să ne retragem, ferindu-ne de jeturile de acid și parând atacurile capete lor fără să le tăiem, dar știam că nu facem decât să ne amânăm moartea. În cele din urmă, ave greșeală și chestia urma să ne ucidă. Apoi am auzit un sunet ciudat - un pufăit, pe care la început l-am confundat cu bătăile inimii mele. Era atât de puternic, încât tot malul râului se cutremura.

—Ce se aude? a strigat Annabeth, cu ochii pe hidră.

—Un motor cu aburi, a spus Tyson.

— Poftim?

M-am ferit când un cap de hidră a împrăștiat cu acid pe deasupra capului meu.

Apoi, dinspre râul din spatele nostru, o voce feminină cunoscută a strigat:

—Acolo! Pregătiți tunul de treizeci și două de livre!

N-am îndrăznit să-mi iau privirea de la hidră, dar dacă era cine credeam, mi-am dat seama că aveam dușmani pe două fronturi. O voce gravă de bărbat a spus:

—Sunt prea aproape, stăpână!

—La naiba cu eroii! a spus fata. Cu toată viteza, înainte!

—Da, stăpână.

—Foc de voie, căpitane!

Annabeth a înțeles ce se întâmplă cu o fracțiune de secundă înaintea mea. A strigat:

—La pământ!

Am plonjat la pământ în timp ce un zgomot cutremurător s-a auzit dinspre râu. A urmat o explozie de lumină, o coloană de fum, și hidra a explodat chiar în fața noastră, împrăștiindu-ne în noroi verde și grețos care s-a evaporat de îndată ce și-a atins ținta, așa cum se întâmplă ei cu mațele monștrilor.

—Grețos! a țipat Annabeth.

—O navă cu aburi! a strigat Tyson.

M-am ridicat, tușind din cauza norului de fum de praf de pușcă ce se rostogolea de-a lungul țărmului.

Pe râu venea pufăind spre noi cea mai ciudată navă pe care o văzusem vreodată. Era, în mare parte, scufundată sub apă, ca un submarin, și avea puntea placată cu fier. În mijlocul ei era o cazemată trapezoidală cu volete laterale pentru tunuri. Deasupra flutura un steag - un mistreț și o sulică pe un câmp înroșit de sânge. Pe punte erau înșirați strigoi în uni

soldăți morți cu fețe sclipitoare care le acopereau doar parțial craniile, asemenea vampirilor pe care îi văzusem în Lumea Subpământeană păzind palatul lui Hades. Nava era un cuirasat. O navă de pe vremea Războiului Civil. I-am distins numele scris de-a lungul proei cu litere acoperite cu mușchi: C.S.S. Birmingham. Și, în picioare, alături de tunul din care ieșea fum și care aproape ne omorâse, într-o armură recească completă, stătea Clarisse. — Niște ratați, a mârâit. Dar presupun că trebuie să vă salvez. Haideți la bord.

Capitolul 11

În care Clarisse strică totul — Nici nu știți în ce bucluc ați intrat, a spus Clarisse.

Tocmai terminasem un tur al navei, pe care nu ni-l dorisem, prin încăperi întunecoase pline până la refuz cu marinari strigoi. Văzusem buncărul de cărbune, cazanele și motoarele care pufăiau și gemeau de parcă puteau exploda în orice clipă. Văzusem cabina pilotului și ma azia cu praf de pușcă și puntea artileriei (preferata Clarissei), cu două tunuri Dahlgren la babord și la tribord și un tun Brooke ghintuit de 9 țoi pus pe lungimea vasului

- toate modificate anume pentru a trage cu proiectile din bronz celest.

Oriunde mergeam, marinarii confederați morți se uitau la noi, iar fețele bărboase fantomatice le luceau pe cranii. Le plăcea de Annabeth deoarece le spusese că e din Virginia. Fuseseră interesați și de mine pentru că numele meu era Jackson - la fel ca al gener alului sudist dar am stricat totul când le-am spus că eram din New York. Au început cu toții să fluiera și să bombăne blesteme la adresa yankeilor. Tyson era îngrozit de ei. Pe durata întregului tur, a insistat ca Annabeth să-l țină de mână, ceea ce n-a prea încântat-o. În cele din urmă, am fost escortați la cină. Cabina căpitanului de pe C.S.S. Birmingham era cam de mărimea unei debarale, dar era totuși mai mare decât orice altă cameră de la bord

. Masa era gătită cu față de masă albă și veselă de porțelan. Membrii scheletici ai echipajului mâncat unt de arahide și sandviciuri cu jeleu, chipsuri și suc Dr. Pepper. N-aș fi vrut să mănânc ceva servit de fantome, dar foamea a fost mai puternică decât frica.

— Tantal v-a exmatriculat pe vecie, ne-a spus Clarisse plină de sine. Domnul D. a spus că dacă vreunul dintre voi își mai arată fața în tabără, îl va transforma în veveriță și î l.

— Ei ți-au dat nava asta? am întrebat.

— Normal că nu. E de la tata.

— Ares! Clarisse a rânjit disprețuitor.

— Crezi că tatăl tău e singurul care e puternic pe mare? Spiritele care pierd un război atorează tribut lui Ares. Acesta e blestemul pentru

că au fost învinși. M-am rugat la ta tăl meu pentru o navă și iat-o. Tipii ăștia vor face orice le spun. Nu-i așa, căpitane? Căpitanul stătea în spatele ei, țeapăn și furios. Ochii lui verzi, strălucitori m-au fixat cu o privire flămândă.

— Dacă asta înseamnă să punem capăt acestui război infernal, doamnă... pace, în sfârșit ... distrugem pe oricine...

Clarisse a zâmbit.

—Distrugeți pe oricine. îmi place cum sună.

Tyson a înghițit în sec.

— Clarisse, a spus Annabeth, e posibil ca Luke să caute și el Lâna. L-am văzut. Are coo natele și se îndreaptă spre sud. Are un vas de croazieră plin cu monștri...

— Bun! îl voi distruge.

— Nu înțelegeți, a spus Annabeth. Trebuie să ne unim forțele. Lasă-ne să te ajutăm... — Nu! Clarisse a lovit cu pumnul în masă. Asta e misiunea mea, istețo! În sfârșit, eu eroina, iar voi doi nu-mi veți fura șansa asta.

— Unde sunt colegii tăi de cabană? am întrebat. Ți s-a permis să iei doi prieteni cu ti u-i așa?

—Nu au... I-am lăsat acasă. Ca să apere tabăra.

—Vrei să spui că nici măcar cei din cabana ta n-au dorit să te ajute?

—Ține-ți gura, Prissy! N-am nevoie de ei! Sau de tine!

— Clarisse, am spus, Tantal te folosește. Lui nu-i pasă de tabără. I-ar plăcea s-o vadă să. îți întinde o cursă ca să dai greș.

—Nu! Nu-mi pasă ce-a zis Oracolul...

S-a oprit.

—Ce? am spus. Ce ți-a zis Oracolul?

— Nimic. Urechile Clarisei s-au înroșit. Tot ce trebuie să știți este că voi termina m asta, iar voi nu mă veți ajuta. Pe de altă parte, nu vă pot lăsa să plecați...

—Deci suntem prizonieri? a întrebat Annabeth.

—Oaspeți... deocamdată.

Clarisse și-a pus piciorul pe fața de masă albă și a mai deschis un Dr. Pepper.

— Căpitane, du-i jos. Dă-le câte un hamac pe puntea principală. Dacă nu se comportă cum e, arată-le cum îi tratăm pe spionii inamici. Am început să visez de-ndată ce am adormit.

Grover ședea la război, destrămand disperat trena rochiei, când bolovanul din ușă s-a rostogolit și ciclopul a urlat:

— Aha!

Grover a scâncit.

—Dragule! Nu te-am... ai fost atât de discret!

—Se destramă, a urlat Polifem. Deci asta era!

—O, nu. Nu... eu nu...

— Vino!

Polifem l-a apucat pe Grover de talie și, mai în brațe, mai pe jos, l-a purtat prin tunelurile din peșteră. Grover se străduia să nu-și piardă pantofii cu tocuri din copite. Voalul îi tot juca pe cap, gata gata să cadă.

Ciclopul l-a târât într-o cavernă mare cât o hală, decorată cu obiecte care aveau legătură cu

. Erau acolo un fotoliu acoperit cu lână și un televizor acoperit cu lână, rafturi nefinisate pline cu obiecte de colecție reprezentând oi - câni de cafea în formă de cap de oaie, oi de ipsos, table de joc cu oi, cărți ilustrate și figurine. Podeaua era plină cu grămezi de oase de oaie și de alte oase care nu păreau de oaie - oasele satirilor care veni

seră pe insulă în căutarea lui Pan. Polifem l-a pus jos pe Grover doar până a dat la o parte un alt bolovan imens. Lumină a zilei a pătruns în peșteră, iar Grover a scâncit plin de dor. Aer curat! Ciclopul l-a târât afară pe un deal de pe care se zărea cea mai frumoasă insulă pe care o văzese vreodată.

Semăna cu o șa tăiată în două. Erau dealuri pline de verdeață pe fiecare parte și o vale larg jloc, despărțite de o prăpastie adâncă traversată de o scară de frânghie. Râuri frumoase curg pre marginea canionului și cădeau în cascade colorate în toate culorile curcubeului. Papagalii fluturau din aripi în copaci. Flori roz și violet înfloreau în tufe. Sute de oi pășteau pe pajiști, iar lâna lor sclipa ciudat, asemenea unor monede de cupru și argint. În centrul insulei, chiar lângă podul de frânghie, era un stejar enorm, contorsionat, iar pe creanga cea mai de sus strălucea ceva. Lâna de Aur.

Chiar și în vis îi simțeam puterea care radia pe insulă, înverzind iarba și făcând florile mai frumoase. Aproape că puteam vedea cum acționa magia naturală. Îmi puteam imagina cât de puternic trebuie să fi fost mirosul pentru un satir.

Grover a scâncit.

— Da, a spus Polifem cu mândrie. Vezi ce-i acolo? Lâna este cel mai de preț lucru din lecția mea! Am furat-o de la eroi cu mult timp în urmă, și de atunci - mâncare gratuită! Satirii vin din toate colțurile lumii, ca moliile la flacăra. Satirii sunt o mâncare gustoasă! Iar acum...

Polifem a scos niște foarfeci de bronz înspăimântătoare.

Grover a scâncit, dar Polifem a apucat cea mai apropiată oaie ca pe un animal de pluș și i-a tuns lâna. Apoi i-a dat chestia aceea pufoasă lui Grover.

— Pune-o pe roata de tors, a spus cu mândrie. E magică. Nu poate fi distrusă.

— Păi... știu și eu...

— Biata de tine! a rânit Polifem. Nu le prea ai cu țesutul. Ha, ha! Nu-ți face griji. Irul acesta va rezolva problema. Vei termina trena până mâine!

— Ce... frumos din partea ta!

— He, he!

— Dar... dar dragă, a înghițit Grover în sec, dacă ar veni cineva să salveze - adică să la? Grover mă privea fix, și știam că vorbește pentru mine. Ce i-ar împiedica să intre pur și simplu în peștera ta?

— Nevestica s-a speriat! Ce drăguț! Nu-ți face griji. Polifem are un sistem de securitate bine pus la punct. Ar trebui să treacă de animalele mele de companie.

—Animale de companie?

Grover a privit în partea opusă a insulei, dar acolo nu era nimic în afară de oile care pășteau pașnic pe pajiști.

—Și apoi, a mormăit Polifem, ar trebui să treacă de mine!

A lovit cu pumnul cea mai apropiată stâncă, iar aceasta a crăpat și s-a spart în două.

—Haide, acum! a strigat. înapoi în peșteră.

Grover părea gata să izbucnească în plâns - era atât de aproape de libertate, dar totuși atât

departe. Ochii i s-au umplut de lacrimi când bolovanul de la intrare a fost pus la loc, închizându-l din nou în întunericul plin de miasme, risipit doar de torțe, al peșteri și ciclopului. M-au trezit semnalele de alarmă care răsunau pe toată nava.

S-a auzit vocea gravă a căpitanului:

—Toată lumea pe punte! Găsiți-o pe stăpâna Clarisse! Pe unde umblă fata asta?

Fața lui fantomatică a apărut deasupra mea.

—Ridică-te, yankeule! Prietenii tăi sunt deja sus. Ne apropiem de intrare.

—Intrarea în ce?

El mi-a zâmbit rece.

—în Marea Monștrilor, normal.

Am băgat cele câteva lucruri care supraviețuiseră hidrei într-un rucsac marinăresc de pânză și l-am aruncat peste umăr. Aveam bănuiala că, într-

un fel sau altul, nu voi petrece încă o noapte la bordul navei C.S.S. Birmingham.

Urcam scările când ceva m-a făcut să îngheț. O prezență din apropiere - ceva familiar și neplăcut niciun motiv, am simțit nevoia să mă iau de cineva. Îmi venea să lovesc un confederat mort

. Ultima dată când simțisem o astfel de furie... în loc să urc, m-am strecurat la marginea grătarului pentru ventilație și am privit în jos, pe puntea cazanelor.

Clarisse stătea chiar sub mine, vorbind cu o imagine care licărea în aburul cazanelor

- un bărbat musculos, în haine de motociclist din piele neagră, cu o tunsoare cazonă, ochelari de soare cu lentile roșii și un cuțit prins la brâu. Mi-am încleștat pumnii. Era olimpiantul pe care-l detestam cel mai mult. Ares - zeul războiului.

—N-am nevoie de scuze, fetițo! a mârâit.

—D...da, tată, a mormăit Clarisse.

—Nu vrei să mă vezi nervos, nu-i așa?

— Nu, tată.

— Nu, tată, a imitat-o Ares. Ești jalnică. Ar fi trebuit să încredințez misiunea asta unuia dintre fiii mei.

— Voi reuși! a promis Clarisse, cu voce tremurătoare. Te voi face mândru de mine. — Sper, a avertizat-o. Tu mi-ai cerut misiunea asta, fetițo. Dacă-l lași pe blestematul acela de Jackson să-ți-o fure...

—Dar Oracolul a spus...

— NU-MI PASĂ CE A SPUS! Ares a strigat atât de tare încât imaginea lui a pâlpâit. Trebuia. Dacă nu... A ridicat pumnul. Chiar dacă era doar o imagine în mijlocul aburului, Clarisse a tresărit.

—Ne-am înțeles? a mormăit Ares.

Alarma a sunat din nou. Am auzit voci venind spre mine: ofițerii strigau ordine de pregătire a tunurilor. M-am furișat înapoi, părăsind

grătarul pentru ventilație și am urcat pentru a mă alătura lui eth și lui Tyson pe spardec.

—Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Annabeth. Încă un vis?

Am dat din cap, dar n-am zis nimic. Nu știam ce să cred despre ce văzusem jos. Mă tulbur a aproape la fel de mult ca visul cu Grover. Clarisse mă urma îndeaproape pe scări. Am încercat să nu mă uit la ea.

A luat binoclul unui ofițer strigoi și s-a uitat spre orizont.

—În sfârșit. Căpitane, cu toată viteza, înainte!

M-am uitat în aceeași direcție, dar n-am văzut nimic.

Cerul era acoperit de nori. Aerul era neclar și umed ca aburul produs de un fier de călcat. Dacă mă chinuiam, întrezăream doar câteva pete neclare, întunecate, în depărtare. Simțurile mele nautice îmi spuneau că suntem undeva în largul coastei de nord a Floridei , deci făcusem un drum lung peste noapte - mai mult decât ar fi reușit orice navă normală.

Motorul a gemut când a crescut viteza.

Tyson murmura nervos:

—Prea multă presiune pe pistoane. N-a fost făcut pentru apă adâncă.

Nu eram sigur de unde știe asta, dar mi-a transmis o stare de agitație.

După alte câteva minute, petele întunecate din față au devenit vizibile. Înspre nord, o masă mensă de piatră se ridica din mare - o insulă cu stânci de cel puțin o sută de metri înălțime vreo jumătate de milă spre sud, cealaltă pată întunecată se transforma în furtună. Cerul și m fierbeau împreună făcând un zgomot asurzitor.

—Uragan? a întrebat Annabeth.

—Nu, i-a răspuns Clarisse. Caribda.

Annabeth a pălit.

—Ai înnebunit?

—Singura cale spre Marea Monștrilor. Chiar printre Caribda și sora ei, Scila.

Clarisse a arătat spre vârful stâncilor și mi-am dat seama că n-aș fi vrut să mă întâlnesc cu a care locuia acolo. Mi-am frământat creierul, încercând să-mi amintesc mitul.

—Cum adică singura cale? am întrebat. E ditamai marea! Ocolește-le! Clarisse și-a dat ochii peste cap.

— Tu nimic nu știi? Dacă aș încerca să le ocolesc, mi-ar apărea pur și simplu în cale d vrei să ajungi la Marea Monștrilor, trebuie să navighezi printre ele.

— Ce zici de stâncile care se bat cap în cap? a spus Annabeth. Aceea e o altă cale de a ces. Iason a folosit-o.

—Nu pot arunca în aer stânci cu tunurile, a spus Clarisse. Monștri, în schimb...

—Ești nebună, a hotărât Annabeth.

—Privește și învață, istea o! Clarisse s-a întors spre căpitan. Direcția, Caribda!

—Da, stăpână.

Motorul a gemut, carcasa metalică s-a zguduit, iar nava a început să prindă viteză.

—Clarisse, am spus, Caribda soarbe marea. Nu așa-i povestea?

— Și o scuipă la loc, da.

— Dar Scila?

— Trăiește într-o peșteră, pe stâncile acelea. Dacă ajungem prea aproape, capetele ei d oară și încep să smulgă marinari de pe navă.

— Atunci, alege-o pe Scila, am spus. Toată lumea intră sub punte și trecem bine mersi. — Nu! a insistat Clarisse. Dacă Scila nu-și obține cu ușurință prada, ar putea să apuce avă. În plus, e prea mare ca să fie o țintă bună. Tunurile mele nu pot trage în sus. Caribda tă pur și simplu acolo, în centrul vârtejului ei. Vom merge direct spre ea, o vom lovi c u tunurile și o vom trimite în Tartar!

A vorbit cu atâta încredere încât aproape că mi-am dorit s-o cred.

Motorul duduia. Cazanele se încinseseră atât de mult că simțeam puntea încălzindu-mi-se sub picioare. Coșurile de fum pufăiau. Steagul roșu al lui Ares bătea în vânt.

Pe măsură ce ne apropiam de monștri, zgomotul făcut de Caribda devenea din ce în ce mai puternic - un muget plângăcios și sinistru - de parcă cineva ar fi tras apa la cea mai mare toaletă din galaxie. De fiecare dată când Caribda inspira, nava se cutremura și se repezea înainte. De fiecare dată când expira, ne ridicam pe apă și eram loviți de valuri înalte de trei metri.

Am încercat să cronometrez vârtejul. Din câte îmi dădeam seama, Caribda avea nevoie de aproximativ trei minute pentru a aspira și a distruge tot ce se afla în ocean pe o rază de un kilometru. Ca să o evităm, ar fi trebuit să trecem chiar pe lângă stâncile Scilei. Și, ori cât de amenințătoare părea Scila, mi se părea că stâncile acelea arată al naibii de bine. Marinarii strigoi își vedeau calmi de treburi pe spardeci. Bănuiesc că mai luptaseră pentru cauze pierdute, așa că asta nu-i deranja. Sau poate că nu le păsa că vor fi spulberați, pentru că erau deja morți. Niciuna dintre variante nu m-a făcut să mă simt mai bine. Annabeth stătea lângă mine, ținându-se de parapet.

—Mai ai termosul cu vânt?

Am încuviințat.

— Dar e prea periculos să folosești vârtejul astfel. Și mai mult vânt ar putea înrăutăți — Ce zici de controlul apei? m-a întrebat. Ești fiul lui Poseidon. Ai mai făcut asta. Avea dreptate. Am închis ochii și am încercat să calmez marea, dar nu m-am putut concentra. Caribda era prea gălăgioasă și puternică. Valurile nu răspundeau.

—Nu... nu pot, am spus, simțindu-mă groaznic.

—Ne trebuie un plan de rezervă, a spus Annabeth. Așa n-o să mergă.

—Annabeth are dreptate, a spus Tyson. Motoarele sunt stricate.

—Ce vrei să spui? a întrebat.

—Presiune. Pistoanele trebuie reparate.

Înainte de a apuca să explice, toaleta cosmică a scos un zgomot asurzitor. Nava s-a înclinat în față și am fost aruncat pe punte. Eram în mijlocul vârtejului. — Cu toată puterea, înapoi! a țipat Clarisse pentru a acoperi zgomotul.

Marea fremăta în jur, iar valurile se zdrobeau de punte. Carcasa metalică era acum atât de fierbinte că scotea aburi.

—Du-ne în raza de tragere! Pregătiți tunurile de la tribord!

Confederații cei morți se precipitau înainte și înapoi. Elicea se rotea scrâșnind în sens invers, încercând să încetinească nava, dar continuam să alunecăm spre centrul vortexului.

Un marinar strigoi a țâșnit din cală și a alergat la Clarisse. Din uniformă sa gri ieșea fum. Barba îi ardea.

—Camera cazanului se supraîncălzește, doamnă! O să explodeze!

—Păi, coborâți și reparați-l!

—Nu se poate! a strigat marinarul, o să ne evaporăm din cauza căldurii.

Clarisse a lovit în perete.

—Mai am nevoie doar de câteva minute! Doar până ajung în raza de tragere!

—Mergem prea repede, a răspuns posomorât căpitanul. Pregătiți-vă să muriți.

—Nu! a urlat Tyson. Îl pot repara.

Clarisse l-a privit neîncrezător.

—Tu?

—E ciclop, a spus Annabeth. E imun la foc. Și știe mecanică.

—Du-te! a strigat Clarisse.

—Tyson, nu! L-am apucat de braț. E prea periculos!

Mi-a mângâiat mâna.

—E singura cale, frate.

Expresia lui era hotărâtă - încrezătoare, chiar. Nu-l mai văzusem așa.
—Am să-l repar. Mă-ntorc imediat.

L-am privit coborând în urma marinarului cuprins de foc și am avut o presimțire înfiorătoare . Am vrut să alerg după el, dar nava a făcut un nou salt - și apoi am văzut-o pe Caribda.

Era la doar câteva sute de metri distanță acum, într-un vârtej de ceață, fum și apă. Primul l

pe care l-am observat a fost reciful - un pisc negru de coral, cu un smochin în vârf , ciudat de liniștit pentru ceva aflat în mijlocul furtunii. Peste tot în jur, apa se curba formând o pâlnie, ca lumina în jurul unei găuri negre. Apoi am văzut o chestie îngrozi toare ancorată de recif, chiar sub linia de plutire - o gură enormă cu buze scârboase și d inți verzi de dimensiunea unor bărci. Mai rău... dinții aveau aparat dentar, benzi din m etal murdar corodat, pline de bucăți de pește și lemne și gunoaie plutitoare.

Caribda era coșmarul oricărui ortodontist. Nu era decât o gură mare și neagră cu dinți strâmb ieșiți mult în afară, și timp de secole nu făcuse altceva decât să mănânce fără să se spele p

a. Priveam cum toată apa mării din jurul ei era absorbită în vid - rechini, bancuri de p ești, un calmar gigant. Și am realizat că, în câteva secunde, era rândul navei C.S.S. Birmin gham.

— Stăpână Clarisse, a strigat căpitanul. Tunurile de la tribord și din față sunt în raz e!

—Foc! a ordonat Clarisse.

Trei lovituri au nimerit gura monstrului. Una a rupt marginea unui incisiv. Alta a dispărut în esofag. A treia a lovit una din benzile de metal ale Caribdei și a ricoșat înapoi, rupând steagul lui Ares de pe catarg.

—încă o dată! a ordonat Clarisse.

Tunarii au reîncărcat, dar știam că e inutil. Ar fi trebuit să lovim monstrul încă de o sută ori pentru a-l răni cu adevărat și n-aveam atâta

timp. Eram absorbiți prea repede. Apoi vibrațiile de pe punte s-au modificat. Zumzetul motorului a devenit constant și a crescut în intensitate. Nava s-a cutremurat și am început să ne îndepărtăm de gură.

—Tyson a reușit! a zis Annabeth.

—Așteaptă! a spus Clarisse. Trebuie să rămânem pe aproape!

—Vom muri! am spus. Trebuie să ne îndepărtăm.

M-am prins de parapet în timp ce nava se lupta să nu fie aspirată. Drapelul rupt al lui Ares a trecut pe lângă noi și s-a înfipt între dinții Caribdei. Nu prea făceam progrese, dar cel puțin rezistam. Tyson ne oferise suficientă forță ca să nu fim absorbiți.

Deodată, gura s-a închis. Marea s-a liniștit complet. Caribda a fost acoperită de apă.

Apoi, la fel de rapid, gura a explodat, scuipând un zid de apă, dând afară tot ce nu era comestibil, inclusiv ghiulelele noastre de tun, iar una a lovit C.S.S. Birmingham cu un sunet ca al clopotelor de la jocurile de bălci.

Am fost aruncați înapoi pe un val care trebuie să fi avut doisprezece metri înălțime. Mi-am folosit întreaga voință pentru a împiedica nava să se răstoarne, dar încă ne roteam încontrol, năpustindu-ne spre stâncile din partea opusă a strâmtorii. Un alt marinar cu haine fumegânde a țâșnit din cală. S-a lovit de Clarisse și au fost cât peci să cadă peste bord.

—Motorul va sări în aer!

—Unde-i Tyson? am întrebat.

— Tot acolo, jos, a spus marinarul. Ține lucrurile sub control, deși nu știu pentru cât timp.

—Trebuie să abandonăm nava, a spus căpitanul.

—Nu! a strigat Clarisse.

—N-avem de ales, stăpână. Coca se sfărâmă deja! Nu poate...

N-a apucat să-și termine propoziția. Iute ca un fulger, o chestie maro și verde s-a ivit din cer, l-a luat pe căpitan și l-a ridicat. N-au mai rămas din el decât cizmele din pi ele.

— Scila! a strigat un marinar, în timp ce altă bucată de carne reptiliană s-a lansat de stânci și l-a înhățat. Totul s-a petrecut atât de repede de parcă ar fi fost un fascicul de aser, nu un monstru. Nici măcar nu-i distingeam fața - doar o străfulgerare de dinți și so lzi.

Am scos-o pe Anaklusmos și am încercat să lovesc monstrul care tocmai lua un alt marin

ar, dar am fost prea lent.

—Toată lumea jos! am strigat.

—Nu putem! Clarisse și-a scos propria sabie. Puntea inferioară este în flăcări.

—Bărcile de salvare! a spus Annabeth. Repede!

—N-or să treacă de stânci, a spus Clarisse. Vom fi mâncați de vii.

—Trebuie să încercăm. Percy, termosul!

—Nu pot pleca fără Tyson!

—Trebuie să pregătim bărcile!

Clarisse a urmat sfatul lui Annabeth. Ea și câțiva dintre marinarii strigoi au descope rit una dintre cele două bărci de salvare cu rame în timp ce capetele Scilei cădeau din cer ca o ploaie de meteoriți cu dinți, luând marinarii confederați unul câte unul.

—la cealaltă barcă, am zis și i-am aruncat termosul lui Annabeth. Mă ocup de Tyson.

—N-ai să reușești! mi-a răspuns. Căldura o să te ucidă!

N-am ascultat-o. Am fugit spre trapa de la camera cazanelor când, dintr-odată, am simțit că picioarele mele nu mai ating puntea. Am zburat drept în sus, cu vântul șuierându-mi în urechi, trecând cu fața la doar câțiva centimetri de stâncă.

Un cap al Scilei mă prinsese de rucsac. Acum mă ridica spre bârlogul ei. Fără să stau pe gânduri, am răsucit sabia înapoi și am reușit s-o bag în ochiul ei galben și răutăcios. A gemut și dat drumul. Situația deja era foarte proastă, având în vedere că eram la treizeci de metri în aer. Dar, în timp ce cădeam, C.S.S. Birmingham a explodat sub mine. BUUUUUUM! Sala motoarelor a explodat, împrăștiind bucăți din cuirasat în toate direcțiile, asemenea unor aripi de foc.

— Tyson! am strigat.

Bărcile de salvare se îndepărtaseră de navă, dar nu foarte mult. Bucățile epavei în flăcări curgeau cer. Clarisse și Annabeth fuseseră fie zdrobite, fie arse, fie trase la fund de forța navei care se scufunda, și asta era varianta optimistă, dacă scăpaseră de Scila. Apoi am auzit o altă explozie - sunetul termosului magic al lui Hermes deschis prea mult. Rafale albe de vânt băteau în toate direcțiile, împrăștiind bărcile de salvare, oprindu-mă din cădere și propulsându-mă deasupra oceanului. Nu vedeam nimic. M-am întors în aer, am fost lovit de ceva tare în cap și am intrat în apă cu o izbitură care mi-ar fi rupt fiecare oscior dacă n-aș fi fost fiul Zeului Mării. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost cum mă scufundam într-o mare în flăcări, știind că Tyson a dispărut pentru totdeauna și dorindu-mi să mă pot îneca.

Capitolul 12 În care ne cazăm în spa-ul lui C.C.

M-am trezit într-o barcă cu o velă improvizată din uniforme gri cusute laolaltă. Annabeth se dea lângă mine, schimbând direcția de mers.

Am încercat să mă ridic, dar am simțit imediat că mă ia amețeala.

—Odihnește-te, a spus ea. O să ai nevoie.

— Tyson...?

A clătinat din cap.

—Percy, îmi pare foarte rău.

Păstram tăcerea, iar valurile ne aruncau în sus și-n jos.

— E posibil să fi supraviețuit, a spus cu jumătate de gură. Vreau să spun că focul nu-l ucide.

Am dat din cap, dar n-aveam niciun motiv de optimism. Am văzut cum explozia arunca se în aer bucăți de fier. Dacă Tyson se aflase în sala cazanelor, n-ar fi avut cum să supraviețuiască. Își dăduse viața pentru noi, și nu mă puteam gândi decât la momentele în care îmi fusese ruși negasem că eram rude.

Valuri se loveau de barcă. Annabeth mi-a arătat câteva lucruri pe care le recuperase de pe epavă - termosul lui Hermes (acum gol), o pungă sigilată plină cu ambrozie, două tricouri marinărești și o sticlă de Dr. Pepper. Mă pescuise din apă și îmi găsise rucsacul mușcat

la Scilei. Cele mai multe dintre lucrurile mele se pierduseră, dar mai aveam sticla de multivitamine de la Hermes și, desigur, pe Anaklusmos. Pixul reapărea întotdeauna la loc, în buzunar, indiferent unde îl pierdeam.

Am navigat multe ore. Știam în ce direcție trebuie să mergem. Știam că suntem la exact 113 mile marine vest prin nord-vest de destinația noastră. Dar asta nu mă făcea să mă simt mai puțin pierdut.

Oriunde mă întorceam, soarele părea să-mi intre drept în ochi. Am băut cu rândul din sticla de

Dr. Pepper, acoperindu-ne cu vela cât am putut de bine. Și am vorbit despre cel mai recent vis cu Grover.

După estimarea lui Annabeth, aveam mai puțin de douăzeci și patru de ore ca să-l găsim pe Grover, presupunând că visul meu era corect și presupunând că ciclopul Polifem nu se răzgândise încercând să se căsătorească cu Grover mai devreme.

—Da, am spus cu amărăciune. Niciodată nu poți avea încredere într-un ciclop.

Annabeth a privit în apă.

— Îmi pare rău, Percy. M-am înșelat cu privire la Tyson, bine? Aș vrea să i-o pot spune. Am încercat să rămân supărat pe ea, dar nu era ușor. Trecuserăm prin multe împreună. Îmi salv de multe ori. Era o prostie să-i port pică.

M-am uitat în jos la modestele noastre bunuri - termosul cu vânt gol, sticla de multivitamine de la Hermes. M-am gândit la furia de pe chipul lui Luke când am încercat să-i vorbesc despre tatăl lui...

— Annabeth, care era profeția lui Chiron?

Și-a ținut buzele.

— Percy, n-am voie...

— Știi că Chiron le-a promis zeilor că nu-mi va spune. Dar tu nu ai promis, nu-i așa?

— Cunoașterea nu e întotdeauna cel mai bun lucru.

— Mama ta este zeița înțelepciunii!

— Știi! Dar de fiecare dată când eroii își află viitorul, încearcă să-l schimbe, și ast odată.

— Zeii sunt îngrijorați în legătură cu ceea ce voi face când o să mai cresc, am presupus voi împlini șaisprezece ani.

Annabeth și-a răsucit șapca cu Yankees.

— Percy, nu știi profeția completă, dar e vorba de un semizeu, un vlăstar al Celor Trei următorul care împlinește vârsta de șaisprezece ani. Acesta e motivul real pentru care Zeu s, Poseidon și Hades au încheiat pactul de după Cel de-al Doilea Război Mondial de a nu mai avea copii. Următorul copil al Celor Trei care ajunge la șaisprezece ani va fi o armă periculoasă.

— De ce?

— Pentru că acel erou va decide soarta Olimpului. El sau ea va lua o decizie care fie o va salva epoca zeilor... fie o va distruge. Am lăsat informația să se așeze. De obicei, nu am rău de mare, dar, dintr-odată, mi s-a făcut rău.

—De aceea nu m-a ucis Cronos vara trecută.

A dat din cap.

— I-ai putea fi foarte util. Dacă te poate atrage de partea lui, zeii or să aibă probleme serioase.

—Dar dacă de mine e vorba în profeție...

— Vom afla doar dacă vei mai supraviețui trei ani. Asta poate fi mult pentru un semizeu. Când Chiron a aflat prima oară despre Thalia, a presupus că la ea se referă profeția. De aceea era atât de disperat să-o aducă teafără în tabără. Apoi ea a murit în luptă și a fost rămată într-un pin și nimeni n-a mai știut ce să creadă... până ai apărut tu. Dinspre port, o înotătoare dorsală verde de vreo patru metri și jumătate a ieșit din apă și a dispărut. De abia am băgat-o în seamă. Aveam probleme mai mari.

— Puștiul din profeție... n-ar putea fi un ciclop? am întrebat. Cei Trei au o mulțime de opii monștri. Annabeth a clătinat din cap.

— Oracolul a spus „semizeu”. Asta înseamnă întotdeauna pe jumătate om, pe jumătate zeu. Stă nimeni în viață care ar putea fi... în afară de tine.

—Atunci de ce mă lasă zeii în viață? Adică, ar fi mai sigur să mă omoare.

— Ai dreptate.

—Mulțumesc mult.

— Percy, nu știu. Cred că unii zei ar vrea să te omoare, dar le e probabil teamă să nuere pe Poseidon. Alți zei... poate că încă sunt cu ochii pe tine și încearcă să-și dea seama unde erou vei fi. În fond, ai putea fi arma supraviețuirii lor. Adevărata întrebare este ... ce vei face peste trei ani? Ce decizie o să iei?

—Profeția oferă ceva indicii?

Annabeth a ezitat.

Poate că mi-ar fi spus mai multe, dar tocmai atunci un pescăruș s-a năpustit din senin și a aterizat pe catargul nostru improvizat. Annabeth a privit uimită cum pasărea îi lasă o grămăjoară de frunze în poală.

—Pământ, a spus. Este pământ în apropiere!

M-am ridicat. După cum era de așteptat, în depărtare se vedea o linie colorată în albastru și maro. După un minut am văzut o insulă cu un mic munte în centru, un grup de clădiri de un alb orbitor, o plajă presărată cu palmieri și un port plin de bărci ciudate. Curentul ne-a tras barca în direcția a ceva ce arăta ca un paradis tropical.

—Bine ați venit! ne-a spus doamna cu clipboard.

Arăta ca o însoțitoare de zbor - costum albastru, machiaj perfect, părul prins în coadă. Nea strâns mâinile când am pășit pe chei. Ne-a oferit un zâmbet orbitor, de-ai fi crezut că am ebarcat de pe Prințesa Andromeda, nu de pe o amărâtă de barcă.

Pe de altă parte, barca noastră nu era cea mai ciudată din port. Pe lângă o grămadă de iahtur

, era un submarin al armatei americane, mai multe pirogi și o veche corabie cu trei catarge. Era un heliport cu un elicopter pe care scria „Canalul de știri Cinci din

Fort Lauderdale" și o scurtă pistă cu un avion mic și unul cu elice, care semăna cu un avion de vânătoare din cel de-al Doilea Război Mondial. Poate că erau machete destinate turiștilor sau așa ceva.

— Sunteți pentru prima dată aici? a întrebat doamna cu clipboard. Annabeth și cu mine ne-am uitat unul la altul. Annabeth a spus:

— Ăăă...

—Prima dată în stațiune, a scris doamna pe clipboard. Să vedem...

Ne-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire critică.

— Hmmm. începem cu o împachetare cu ierburi pentru domnișoara. Și, desigur, o transform completă pentru tânărul domn.

—O ce? am întrebat.

Era prea ocupată cu notițele ca să răspundă.

— Bun! a spus cu un zâmbet vioi. Ei bine, sunt sigură că C.C. va dori să vă vorbească p înainte de luau. Veniți, vă rog.

Acum, care e chestia. Annabeth și cu mine eram obișnuiți cu capcanele și, de obicei, ace ste capcane arătau în regulă la început. Așa că mă așteptam ca doamna cu clipboard-ul să se t orme într-un șarpe sau într-un demon în orice moment. Dar, pe de altă parte, plutisem într-o barcă aproape toată ziua. Eram încins, obosit și flămând, iar când doamna a pomenit de luau, stomacul meu s-a ridicat pe picioarele din spate și a cerșit de mâncare ca un câine.

—Cred că n-ar fi rău, a murmurat Annabeth.

Bine-nțeles că putea fi rău, dar totuși am urmat-o pe doamna aceea. Țineam mâinile în buzunar

, unde ascusesem singurele mele mijloace de apărare magice - multivitaminele de la

Hermes și Anaklusmos -, dar cu cât am pătruns mai adânc în stațiune, cu atât am uitat de ele

Locul era uimitor - marmură albă și apă albastră peste tot. Teraselor urcau pe versanții munt elui, cu piscine la fiecare nivel, conectate prin tobogane și cascade și tuburi suba cvatice prin care puteai înota. Apa din fântâni țâșnea în aer, creând forme imposibile, cum a i vulturi în zbor și cai în galop. Tyson iubea caii. Știam că i-ar fi plăcut fântânile. Eram gata să mă întorc să-i văd expresia -am amintit: Tyson nu mai era.

—Ești bine? m-a întrebat Annabeth. Ești palid.

—Sunt bine, am mințit. Doar că... să mergem mai departe.

Am trecut pe lângă tot felul de animale domestice. O broască țestoasă de mare adormită într un vraf de prosoape de plajă. Un leopard întins, adormit pe trambulină. Oaspeții stațiunii - doar femei tinere, din câte am văzut - tolăniți în șezlonguri beau smoothies de fructe sa u citeau

reviste în timp ce măștile pe bază de plante li se uscau pe fețe, iar manichiuris te în uniforme albe le făceau unghiile.

În timp ce urcam o scară spre ceva ce părea a fi clădirea principală, am auzit o femeie cânta

d. Vocea ei plutea în aer ca un cântec de leagăn. Cuvintele erau într-o limbă la fel de veche precum greaca antică - minoică, poate, sau ceva de genul ăsta. Înțelegeam despre ce cântă - lumina lunii în plantațiile de măslini, culorile răsăritului. Și despre magie. Ceva despre magie. Vocea ei părea să mă ridice de pe trepte și să mă tragă spre ea.

Am intrat într-o încăpere mare, al cărei perete frontal era alcătuit din ferestre. Pe perețele din spate erau oglinzi, astfel încât încăperea părea că n-are capăt. Mobilierul alb părea cump, iar pe o masă dintr-un colț se afla o cușcă mare de sârmă pentru animale. Cușca părea n locul ei, dar nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că mai apoi am văzut-o pe doamnă a care cânta... și am încremenit.

Stătea la un război de țesut de dimensiunea unui televizor cu ecran mare, țesând fire colorate cu o îndemânare uimitoare. Tapiseria scilipea de parcă ar fi fost tridimensională - o scenă cu o cascadă, atât de reală, că vedeai apa curgând și norii plutind pe cerul de pe pâ Annabeth și-a înut răsuflarea.

— E frumos.

Femeia s-a întors. Era chiar mai frumoasă decât țesătura ei. Părul lung și negru era împletit fire de aur. Avea ochii verzi și pătrunzători și purta o rochie de mătase neagră cu modele care păreau să se miște pe țesătură: umbre de animale, negru pe negru, precum niște căprioare ergând noaptea prin pădure.

—Îți plac țesăturile, draga mea? a întrebat femeia.

—O, da, doamnă! a spus Annabeth. Mama mea este...

S-a oprit. Nu făcea să te lauzi peste tot că mama ta este Atena, zeița care a inventat răz boiul de țesut. Te-ar închide oamenii într-o cameră capitonată. Gazda noastră a zâmbit.

—Ai gusturi bune, draga mea. Mă bucur că ai venit. Numele meu este C.C.

Animalele din cușca din colț au început să țipe. Trebuie să fi fost porcușori de Guineea, după e zgomote scoteau. Ne-am prezentat lui C.C. Aceasta m-a măsurat dezamăgită, de parcă aș fi picat un test. Ime diat, m-am simțit rău. Din nu știu ce pricini, doream să-i fac pe plac doamnei.

—Vai, a oftat. Chiar că ai nevoie de ajutorul meu.

—Doamnă? am întrebat.

C.C. a strigat-o pe doamna în costum.

— Hylla, te rog s-o duci pe Annabeth într-un tur. Arată-i ce avem aici. îmbrăcămintea v bui schimbată. Și părul, o, Doamne! îi vom face o evaluare completă a imaginii după ce discu t cu acest tânăr domn.

— Dar..., după voce, Annabeth părea jignită. Ce e în neregulă cu părul meu? C.C. a zâmbit cu bunăvoință.

— Draga mea, ești minunată. Serios! Dar nu știi să te pui în valoare deloc - pe tine sa entele tale. Atâta potențial risipit!

— Risipit?

— Ei bine, nu ești fericită așa cum ești! Doamne, nimeni nu este. Dar nu-ți face griji. m îmbunătăți pe oricine aici, la spa. Hylla o să-ți arate ce vreau să spun. Tu, draga mea, tr buie să-ți descoperi adevăratul sine! Ochii lui Annabeth străluceau plini de speranță. N-o mai văzusem niciodată să fi rămas fără c e pentru atât de mult timp.

— Dar... Percy?

— O, cu siguranță, a spus C.C., aruncându-mi o privire tristă. Percy are nevoie de prop mea intervenție. La el e mult mai mult de muncă decât la tine. în mod normal, dacă cineva mi-ar fi zis asta, m-aș fi supărat, dar când a spus-o C.C, m-am simțit trist. O dezamăgisem. Trebuia să

găsesc o modalitate să mă descurc mai bine. Cobaii au țipat de parcă ar fi fost flămânzi.

— Ei bine... a spus Annabeth. Cred că...

— Pe aici, draga mea, a spus Hylla, iar Annabeth s-a lăsat condusă prin grădinile presă e cu cascade ale spa-ului. C.C. m-a luat de mână și m-a dus spre peretele oglină.

— Vezi tu, Percy... pentru a-ți descoperi potențialul, ai nevoie de ajutor, nu glumă.

Primul pas este să recunoști că nu ești fericit așa cum ești.

M-am foit în fața oglinzii. Nu-mi plăcea să mă gândesc la lucruri legate de aspectul meu - c um ar fi primul coș care-mi apăruse pe nas la începutul anului școlar sau faptul că cei doi dinți din față nu erau chiar perfecți sau că părul nu-mi stătea niciodată drept. Vocea lui C.C. mi-a reamintit toate aceste lucruri, de parcă m-ar fi pus sub micro scop. Nici hainele mele nu erau cool. Știam asta. „Cui îi pasă?” spunea o parte din mine. Dar în fața oglinzii lui C.C., era greu să văd ceva b la mine.

— Lasă, lasă, m-a consolat C.C. Ce-ar fi să încercăm... asta.

A pocnit din degete și o perdea albastră ca cerul s-a rostogolit peste oglindă. Sclipe a ca materialul din războiul ei de țesut.

— Ce vezi? m-a întrebat C.C.

M-am uitat la materialul albastru, nefiind sigur ce vrea să spun.

— Nu...

Apoi culorile s-au schimbat. Și m-am văzut - o reflecție, dar nu chiar o reflecție. Scli pind pe pânză era o versiune mai cool a lui Percy Jackson - cu haine potrivite și un zâm bet încrezător. Dinții mei erau drepți. Nu aveam coșuri. Un bronz perfect. Eram mai atletici.

c. Poate cu câțiva centimetri mai înalt. Eram eu, fără defecte. — Hei, am reușit să îngaim.

— Îți place? m-a întrebat C.C. Sau să încerc un alt...

— Nu, am spus. Este... este uimitor. Chiar poți să...

— Pot să-ți ofer o transformare completă, a spus C.C. A studiat pânda și a zâmbit de pa amuzat-o ceva - de parcă ar fi văzut altceva decât reflexia mea.

— Care-i clenciul? am întrebat. Trebuie să... urmez un regim alimentar special? — O, e destul de ușor, m-a asigurat C.C. Multe fructe proaspete, un program de exerciții ușoare și, desigur... asta.

S-a îndreptat spre bar și a umplut un pahar cu apă. Apoi a deschis un plic cu un conce ntrat pentru prepararea unei băuturi și a turnat un praf roșu. Amestecul a început să strălucească. Când s-a stins, băutura arăta întocmai ca un milkshake de căpșuni.

— Un pahar cu așa ceva în loc de mâncare, a spus C.C. îți garantez că vei vedea rezulta ediat.

—Cum e posibil?

A râs.

—Ce rost au întrebările? Adică nu vrei să fii perfect imediat?

Un gând nu-mi dădea pace.

—De ce... De ce nu sunt băieți în acest spa!

— O, dar sunt, m-a asigurat C.C. O să-i cunoști în curând. Trebuie să bei amestecul. Ve ea.

M-am uitat la tapiseria albastră - reflecția mea, dar care nu-mi semăna.

— Percy, m-a mustrat C.C. Cea mai grea parte a procesului de transformare este să re nunți la control. Trebuie să te hotărăști: ai încredere în părerea ta despre ce ar trebui să au în părerea mea! Mi-am simțit gâtul uscat. M-am auzit spunând:

— în părerea ta.

C.C. a zâmbit și mi-a dat paharul. L-am dus la buze. Gustul semăna cu aspectul - un milkshake de căpșuni. Aproape instantaneu, o senzație de căldură mi s-a răspândit prin abdomen - plăcută la început, apoi dureros

de caldă, mistuitoar de parcă amestecul urma să fiarbă în mine. M-am încovoiat și am scăpat cupa.

—Ce ai... Ce se întâmplă?

— Nu-ți face griji, Percy, a spus C.C. Durerea va trece. Iată! Așa cum ți-am promis. Re tate imediate.

Ceva nu era în regulă.

Cortina a căzut și în oglindă mi-am văzut mâinile contractându-se, curbându-se, și mi-au cres heare lungi, delicate. Pe față, pe sub tricou și în toate locurile imaginabile mi-a apărut blană. Îmi simțeam dinții prea grei în gură. Hainele deveneau prea mari sau C.C. devenea pr ea înaltă - nu, mă micșoram. Într-o secundă înfiorătoare m-am scufundat într-o peșteră de pânză întunecată. Eram îngropat ricou. Am încercat să fug, dar am fost apucat de niște mâini cât mine de mari. Am încercat să p după ajutor, dar tot ce mi-a ieșit din gură a fost:

— CHIII , CHIII , CHIII !

Mâinile uriașe m-au prins de mijloc și m-au ridicat în aer. M-am zbatut și am lovit cu brațel și picioarele care păreau mult prea scurte, și m-am trezit privind îngrozit la fața enormă a lui C.C.

—Perfect! a bubuit vocea ei.

M-am zvârcolit speriat, dar m-a strâns și mai tare de burta îmblănită.

—Vezi, Percy? Ți-ai descoperit adevăratul sine!

M-a ținut în fața oglinzii și ceea ce am văzut m-a făcut să strig îngrozit:

— CHIII , CHIII , CHIII !

În oglindă era C.C., frumoasă și zâmbitoare, ținând o creatură pufoasă, cu dinții ieșiți în a blană albă cu portocaliu. Când mă mișcam, creatura blănoasă din oglindă se mișca și ea. Eram... Eram...

— Un porcușor de Guineea, a spus C.C. Ești drăgălaș, nu-i așa? Bărbații sunt niște porc son. Cândva îi transformam în porci adevărați, dar erau prea împuțiți și mari și greu de într prea diferiți de ce erau

Înainte. Porcușorii de Guineea sunt mult mai convenabili! Acu m, vino să-i întâlnești pe ceilalți bărbați.

— CHIIIȚ! am protestat, încercând s-o zgârii, dar C.C. m-a strâns atât de puternic că a leșinat.

— Fără de-astea, micuțule, m-a certat, sau te voi da de mâncare la bufnițe. Du-te în cu un animăluț cuminte. Măine, dacă te porți cum trebuie, pleci la drum. Există întotdeauna clasă de elevi care are nevoie de un nou porcușor de Guineea.

Mintea îmi lucra la fel de repede ca inima mea micuță. Trebuia să mă întorc la hainele mele, care zăceau într-o grămadă pe podea. Dacă făceam asta, o puteam scoate pe Anaklusmos din bu zunar și... Și ce? Nu puteam scoate capacul pixului. Și chiar dacă aș fi făcut-o, n-aș fi put t ține sabia. Mă zbăteam neputincios în timp ce C.C. m-a dus la cușca cu porcușori de Guineea și a deschis ușa de sârmă.

— Fă cunoștință cu indisciplinații, Percy, m-a avertizat. Nu vor fi niciodată niște ani ompanie reușite, dar te-ar putea învăța bunele maniere. Cei mai multi sunt în cușcă de trei s te de ani. Dacă nu vrei să stai cu ei pentru totdeauna, îți sugerez... S-a auzit vocea lui Annabeth:

—Doamnă C.C.?

C.C. a înjurat în greaca veche. M-a trântit în cușcă și a închis ușa. Am țipat și am zgâriat hearele, dar degeaba. Am privit-o pe C.C. ascunzându-mi în grabă hainele sub războiul de esut chiar în momentul în care Annabeth a intrat.

Era să n-o recunosc. Purta o rochie de mătase fără mâneci ca a lui C.C., doar că albă. Părul blond era proaspăt spălat, pieptănat și împletit cu aur. Lucrul cel mai rău, era machiată, ce a ce mă gândeam că Annabeth n-ar fi acceptat nici în ruptul capului. Vreau să spun că arăta bine. Foarte bine. Probabil că aș fi rămas fără cuvinte dacă aș fi putut rosti și altceva în af chiț, chiț, chiț. Dar ceva nu era deloc în regulă. Pur și simplu, asta nu era Annabeth. S-a uitat prin cameră și s-a încruntat.

—Unde-i Percy?

Am țipat din răputeri, dar nu părea să mă fi auzit. C.C. a zâmbit.

— Are parte de unul dintre tratamentele noastre, dragă. Nu-ți face griji. Arăți minunat e părere ai de cele văzute? Ochii lui Annabeth s-au luminat.

—Biblioteca ta este uimitoare!

— Da, într-adevăr, a spus C.C. Cele mai importante scrieri din ultimele trei milenii. Tot ce dorești să studiezi, tot ce dorești să fii, draga mea.

— Arhitect?

—Pfui! a spus C.C. Tu, draga mea, ai stofă de vrăjitoare. Ca mine. Annabeth a făcut un pas înapoi.

— De... vrăjitoare?

—Da, draga mea.

C.C. și-a ridicat mâna. O flacără i-a apărut în palmă și a dansat pe degetele ei.

— Mama mea este Hecate, zeița magiei. Recunosc o fiică a Atenei când o văd. Nu suntem a e diferite, noi două. Amândouă căutăm cunoașterea. Amândouă admirăm măreția. Nu trebuie să st lor.

— Dar... nu înțeleg.

Am țipat cât am putut de tare, încercând să-i atrag atenția lui Annabeth, dar fie nu mă putea auzi, fie nu credea că zgomotele înseamnă ceva. Între timp, ceilalți porcușori de Guineea ieș au să mă cerceteze. Nu credeam că e posibil ca niște porcușori de Guineea să aibă o înfățișare dar aceștia aveau. Erau șase porcușori, cu blană murdară, dinți stricați și ochi roșii, răută acoperiți cu rumeguș și puteau de parcă și-ar fi petrecut într-adevăr ultimii trei sute de a tr-o cușcă murdară.

— Rămâi cu mine, îi spunea C.C. lui Annabeth. Studiază cu mine. Te poți alătura echipei e, pentru a deveni vrăjitoare, pentru a-i învăța cum să-i supui pe alții după pofta inimii. V i deveni nemuritoare!

— Dar...

— Ești prea inteligentă, draga mea, a spus C.C. Ești prea deșteaptă ca să ai încredere ea stupidă pentru eroi. Câți eroi semizei de sex feminin cunoști?

—Aăă, Atalanta, Amelia Earhart...

— Ha! Bărbații au parte de întreaga glorie. C.C. și-a închis pumnul și a stins flacăra tru femeii, singura cale spre putere este vrăjitoria. Medeea, Calypso - acestea au fost niște femei puternice! Și eu, desigur. Cea mai măreață dintre toate.

— Tu ești... C.C.... Circe!

—Da, draga mea.

Annabeth a făcut un pas înapoi și Circe a izbucnit în râs.

—Nu te teme. Nu-ți voi face niciun rău.

—Ce-ai făcut cu Percy?

—L-am ajutat doar să-și dobândească adevărata formă.

Annabeth a cercetat camera. În cele din urmă a văzut cușca și pe mine, care zgâriam la bare, cu toți ceilalți porcușori care se îmbulzeau în jurul meu. A făcut ochii mari. — Uită-l, a spus Circe. Urmează-mă și deprinde căile vrăjitoriei.

— Dar...

— Prietenul tău va fi bine îngrijit. Va fi expediat la o casă minunată de pe continent. piii de grădiniță îl vor adora. Între timp, tu vei deveni înțeleaptă și puternică. Vei avea t ai dorit.

Annabeth continua să mă privească, dar părea în transă. Arăta la fel ca mine când Circe mă pă eau milkshake-ul care mă transformase în porcușor de Guineea. Am țipat și am zgâriat, încercâ s-o avertizez să iasă din starea aceea, dar eram absolut neputincios.

— Trebuie să mă gândesc, a murmurat Annabeth. Lasă-mă... doar un minut singură. Ca să-m revedere.

— Desigur, draga mea, a găngurit Circe. Un minut. Ah... și ca să aveți intimitate absol .

Și-a fluturat mâna și peste ferestre s-au lăsat gratii. A părăsit încăperea și am auzit zăvoa la ușă închizându-se în urma ei. Transa de pe chipul lui Annabeth s-a evaporat.

S-a năpustit la cușca mea.

— În regulă, care ești?

Am țipat, dar la fel au făcut și ceilalți porcușori. Annabeth părea disperată. A cercetat înc a și a descoperit manșeta blugilor ieșită de sub războiul de țesut. Da!

S-a repezit într-acolo și a scotocit prin buzunare.

Dar în loc s-o scoată pe Anaklusmos, a găsit sticla de multivitamine de la Hermes și a înc eput să se chinuie cu capacul. Îmi venea să strig la ea că nu era momentul să ia suplimente! Trebuia să scoată sabia! Și-a aruncat un jeleu de lămâie în gură tocmai când s-a deschis ușa și Circe a revenit flanca două dintre ajutoarele ei îmbrăcate la costum.

— Măi, să fie, a oftat Circe, ce repede trece un minut. Care este răspunsul tău, draga ?

— Acesta, a spus Annabeth, și a scos cuțitul de bronz.

Vrăjitoarea s-a dat înapoi, dar surpriza i-a trecut repede. A mârâit.

— Serios, fetițo, un cuțit în fața magiei mele? Crezi că e înțelept?

Circe și-a privit ajutoarele, care au zâmbit. Și-au ridicat mâinile de parcă s-ar fi pregăti t să rostească o vrajă.

„Fugi” aș fi vrut să-i spun lui Annabeth, dar n-am putut scoate decât zgomote specifice rozătoarelor. Ceilalți porcușori de Guineea țipau îngroziți și se învârteau prin cușcă. Am si voia să intru în panică și să mă ascund, dar trebuia să mă gândesc la ceva! Nu puteam s-o pie Annabeth așa cum îl pierdusem pe Tyson.

— În ce s-o transformăm pe Annabeth? a cugetat Circe. Ceva mic și iute la mânie. Știu.. corpie! O flacăra albastră s-a încolăcit pe degetele

ei și pe ale ajutoarelor ei, înfășurându-se ca o că în jurul lui Annabeth. Am privit, cuprins de groază, dar nu s-a întâmplat nimic. Annabeth era încă Annabeth, doar că mai furioasă. A sărit înainte și i-a pus lui Circe cuțitul la gât.

—Ce-ar fi să mă transformi într-o panteră? Una care să-ți sară la gât!

—Cum ai reușit? s-a răstit Circe.

Annabeth a ridicat sticla cu vitamine pentru ca vrăjitoarele s-o vadă.

Circe a urlat plină de frustrare:

— Blestemat să fie Hermes și multivitaminele lui! Nu sunt decât un moft! Nu te ajută cu mic.

—Fă-l pe Percy om la loc, că de nu... a spus Annabeth.

— Nu pot!

—Atunci i-ai făcut-o cu mâna ta.

Ajutoarele lui Circe au făcut un pas înainte, dar stăpâna lor le-a spus:

— înapoi! E imună la magie până când dispare efectul blestematei de vitamine. Annabeth a târât-o pe Circe la cușca cu porcușori de Guineea, a scos partea de sus și a turnat restul de vitamine înăuntru.

— Nu! a țipat Circe.

Am fost primul care a ajuns la o vitamină, dar toți ceilalți porcușori s-au repezit să încerce noua mâncare.

După prima înghițitură am simțit cum iau foc pe interior. Am ros la vitamină până n-a mai păr de mare, iar cușca a devenit mai mică, și apoi, dintr-odată, BANG! Cușca a explodat. Eram întins pe podea, iarăși om - purtând hainele mele obișnuite, slavă zeilor - cu încă șase tip e păreau dezorientați, clipind și scuturându-și rumeguș din păr.

—Nu! a țipat Circe. Nu înțelegi! Țștia sunt cei mai răi!

Unul dintre bărbați s-a ridicat - un uriaș cu o barbă neagră, încurcată și lungă și dinți de oare. Purta haine desperecheate de lână și piele, cizme până la genunchi și o pălărie moale de etru. Ceilalți bărbați erau îmbrăcați mai simplu - în pantaloni și cămăși albe pătate. Cu toți lți.

—Ahh! a strigat uriașul. Ce mi-a făcut vrăjitoarea asta!

— Nu! a gemut Circe. Annabeth a spus cu uimire:

—Te recunosc! Ești Edward Teach, fiul lui Ares?

— Da, fetițo, mormăi uriașul. Deși lumea îmi spune Barbă Neagră! Și iat-o pe vrăjitoare apturat, băieți. Înjunghiați-o, și apoi vreau un castron mare cu țelină! Ahh! Circe a țipat. Ea și ajutoarele ei au fugit din cameră, urmărite de pirați.

Annabeth și-a pus cuțitul în teacă și m-a privit încruntată.

—Mulțumesc... am bolborosit. Îmi pare foarte rău...

Înainte să-mi dau seama cum să-mi cer scuze pentru că am fost un idiot, s-a năpustit și m-a î brățșat, apoi s-a îndepărtat la fel de repede.

—Mă bucur că nu ești un porcușor de Guineea.

— Și eu.

Am sperat că fața nu-mi era la fel de roșie cum o simțeam.

Și-a desfăcut împletiturile de aur din păr.

—Haide, creier de alge, mi-a spus. Trebuie să evadăm cât timp Circe este ocupată.

Am coborât dealul în fugă, prin terase, pe lângă angajați speriați și pirați care devastau st

. Oamenii lui Barbă Neagră rupeau torțele pentru luau, aruncau pachete cu ierburi în pis cină și răsturnau mesele cu prosoape de saună.

Aproape că mă simțeam prost pentru că-i eliberasem pe nelegiuiții de pirați, dar cred că meri au ceva mai distractiv decât o roată pentru rozătoare după ce fuseseră ținuți în cușcă trei s — Care navă? a spus Annabeth când am ajuns la docuri.

M-am uitat în jur disperat. Nu puteam lua barca noastră cu vâsle. Trebuia să părăsim insula rapid, dar ce altceva puteam folosi? Un submarin? Un avion de luptă? Nu știam să le pi lotez. Și apoi am văzut-o.

—Acolo! am spus.

Annabeth a clipit.

- Dar...
- O pot pilota.
- Cum?

N-aveam o explicație. Pur și simplu știam că o navă veche cu pânze era cea mai potrivită pentru mine. Am luat-o pe Annabeth de mână și am tras-o spre nava cu trei catarge. Pe provă era pictat numele pe care aveam să-l descifrez doar mai târziu: Răzbunarea Reginei Anne

.

— Argggh! a strigat Barbă Neagră de undeva din spatele nostru. Netrebnicii ăștia se îmb vasul meu! Pe ei, băieți!

— Nu vom pleca la timp! a strigat Annabeth în timp ce urcam la bord.

M-am uitat înjur, la încurcătura complicată de vele și frânghii. Nava era într-o stare excelentă pentru o corabie de trei sute de ani, dar ar fi fost nevoie de un echipaj de cincizeci de oameni și de câteva ore pentru a pleca la drum. N-aveam la dispoziție câteva ore. Îi vedeam pe pirați coborând în fugă, agitând torțe și bucăți de țelină. Am închis ochii și m-am concentrat pe valurile care se loveau de navă, pe curenții oceanici, pe vânturile care suflau în jur. Deodată, am găsit cuvântul potrivit.

— Artimon! am strigat.

Annabeth m-a privit ca pe un nebun, dar în secunda următoare aerul zbârnâia de sunetul perarâmelor întinse, al velelor care se desfăceau, al scripetilor din lemn care scârțâiau. Annabeth s-a ferit când o frânghie i-a zburat peste cap și s-a înfășurat în jurul bompresului

— Percy, cum...

Nu aveam un răspuns, dar am simțit că nava îmi răspunde de parcă ar fi fost o parte a corpului meu. Făceam ca pânzele să se ridice la fel de ușor cum îmi îndoiam brațul. Am făcut cârma otească. Răzbunarea Reginei Anne s-a îndepărtat de chei clătinându-se și în momentul în care pirații au s la marginea apei, deja plecasem, navigând pe Marea Monștrilor.

Capitolul 13

în care Annabeth încearcă să înoate spre casă

Găsisem în sfârșit ceva la care mă pricepeam foarte bine.

Răzbunarea Reginei Anne răspundea la fiecare comandă a mea. Știam ce parâme trebuie ridică te, care vele trebuie înălțate, în ce direcție să cârmesc. Spintecam valurile cu o viteză pe e am estimat-o la aproximativ zece noduri. Până și eu înțelegeam cât de rapid era. Pentru o corabie cu pânze, era al naibii de rapid.

Totul era perfect - vântul îmi bătea din față, valurile se spărgeau de prova.

Dar acum, că eram în afara oricărui pericol, nu mă puteam gândi decât la cât de mult îmi lips Tyson și la cât de îngrijorat eram cu privire la Grover.

Nu reușeam să-mi revin după ce o dădusem în bară pe insula lui Circe. Dacă n-ar fi fost Annabeth, aș fi fost încă un rozător, băgat într-o cușcă laolaltă cu o gașcă de pirați drăgălași și

spusele lui Circe: „Vezi, Percy? Ți-ai descoperit adevăratul sine!”

încă mă simțeam schimbat. Nu doar pentru că îmi venise brusc să mănânc salată verde. Eram agi

de parcă instinctul de animal speriat era acum o parte din mine. Sau poate că fusese acolo dintotdeauna. Asta mă îngrijora cu adevărat.

Navigam în noapte.

Annabeth a încercat să mă ajute să stau cu ochii-n patru, dar navigatul nu-i pria. După câte va ore de legănat înainte și înapoi, fața ei a devenit verde ca sosul guacamole și a coborât ub punte să se întindă într-un hamac.

M-am uitat spre orizont. De câteva ori am zărit monștri. O coloană de apă cât un zgârie nori țâșnit în lumina lunii. Un șir de țepi verzi a alunecat peste valuri - avea în jur de treizeci de metri lungime, ca o reptilă. N-am vrut să știu ce era. La un moment dat am văzut nereide, spiritele

strălucitoare ale mării. Am încercat să le fac cu mâna, dar au dispărut în adâncuri, fără să știu dacă m-au văzut sau nu. Cândva, după miezul nopții, Annabeth a venit pe punte. Tocmai treceam pe lângă o insulă cu un vulcan care fumega. Marea bolborosea și scotea aburi la mal.

— Una dintre fierăriile lui Hefaistos, a spus Annabeth. E locul unde își construiește miile de metal.

— Cum ar fi taurii de bronz?

A dat din cap.

— Fă un ocol. Cât mai mare.

Nu era nevoie să mi se spună de două ori. Am cârmit pentru a ne îndepărta de insulă și, în scimp, din ea a rămas doar o pată roșie de ceață în spatele nostru.

Am privit-o pe Annabeth.

— Motivul pentru care urăști ciclopul atât de mult... povestea despre cum a murit de fapt Thalia. Ce s-a întâmplat?

Era greu să-i văd expresia pe întuneric.

— Cred că meriți să știi..., a spus în cele din urmă. În noaptea în care Grover ne escoa zăpăcit, a rătăcit drumul. Îți amintești că ți-a povestit odată? Am dat din cap.

— Ei bine, cel mai rău a fost când am ajuns în bârlogul unui ciclop din Brooklyn.

— Există ciclopi în Brooklyn? am întrebat.

— Nici nu știi cât de mulți, dar nu asta-i ideea. Acest ciclop... ne-a păcălit. A reușit acă să ne despărțim într-un labirint de coridoare dintr-o casă veche din Flatbush. Și putea

și să ia pe oricine, Percy... la fel cum a făcut Tyson la bordul Prințesei Andromeda. Nea ademenit, unul câte unul. Thalia a crezut că sare în ajutorul lui Luke. Luke a crezut că mă aude strigând după ajutor. Și eu... eram singură în întuneric. Aveam șapte ani. Nici -am putut găsi ieșirea. Și-a dat părul de pe față.

— Îmi amintesc că am găsit camera principală. Podeaua era plină de oase. Și acolo erau Luke și Grover... legați și cu călușuri, atârând de tavan ca niște bucăți de jambon afumat. El făcea un foc în mijlocul camerei. Mi-am scos cuțitul, dar m-a auzit. S-a întors și mi-a zâmbit. A vorbit... nu știu cum, dar știa cum sună vocea tatălui meu. Cred că pur și simplu extras-o din mintea mea. Mi-a spus: „Annabeth, nu-ți face griji. Te iubesc. Poți să sta

și aici cu mine. Poți rămâne pentru totdeauna. “ M-am cutremurat. Felul în care a vorbit... chiar și acum, după șase ani... m-a speriat mai rău decât orice poveste cu fantome auzită vreodată.

— Ce-ai făcut?

— L-am înjunghiat în picior.

M-am uitat la ea.

— Glumești? Aveai șapte ani și ai înjunghiat un ciclop adult în picior?

— O, m-ar fi ucis. Dar l-am luat prin surprindere. Asta mi-a oferit timp suficient pentru a alerga la Thalia și a-i tăia frânghiile de la mâini. De acolo, ea a preluat conducerea.

— Da, dar... ai fost foarte curajoasă, Annabeth.

A clătinat din cap.

— De abia am scăpat cu viață. Încă mai am coșmaruri, Percy... cu ciclopul care vorbea cu tatălui meu. Din vina lui ne-a luat atât de mult să ajungem în tabără. Toți monștrii care ne măreau au avut timp să ne ajungă din urmă. Aceasta e adevărata cauză a morții Thaliei. Dacă n-ai fi fost ciclopul, ea ar fi încă în viață astăzi. Ne-am așezat pe punte, privind cum se ridică pe cer constelația Hercule.

— Du-te sub punte, mi-a spus Annabeth în cele din urmă. Ai nevoie de odihnă. Am dat din cap. Ochii îmi erau grei. Dar când am ajuns jos și am găsit un hamac, mi-a luat mult timp să adorm. Mă tot gândeam la povestea lui Annabeth. Oare în locul ei aș fi avut destul curaj să plec în această misiune... să navighez tocmai spre bârlogul unui alt ciclop, după

tot ce i s-a întâmplat? N-am mai avut vise cu Grover. În schimb, m-am trezit din nou în cabina de lux a lui Luke de la bordul Prințesei Andromeda. Draperiile erau trase. Era noapte. Aerul era bântuit de umbre. Se auzeau voci care șopteau peste tot în jur - spirite ale morților. „Ai grijă”, șopteau. „Capcane. Vicleșuguri.” Sarcofagul de aur al lui Cronos strălucea slab - singura sursă de lumină din cameră.

Un râs răutăcios m-a făcut să tresar. Părea să vină de la kilometri, de sub navă. „Nu ai sufi

uraj, tinere. Nu mă poți opri.”

Știam ce trebuie să fac. Trebuia să deschid sicriul.

Am scos-o pe Anaklusmos. Fantomele se răsuceau în jurul meu ca o tornadă. „Ai grijă! “

Inima îmi bătea nebunește. Nu-mi puteam mișca picioarele, dar trebuia să-l opresc pe Cronos. Trebuia să distrug ce era în cutie. Apoi, o fată mi-a vorbit, chiar de lângă mine:

—Ei bine, creier de alge?

M-am uitat, așteptându-mă s-o văd pe Annabeth, dar fata nu era Annabeth. Era un pic mai mare ca mine, avea poate paisprezece sau cincisprezece ani. Purta haine în stil punk, cu lanțuri de argint la încheieturi. Avea părul negru și coafat cu țepi, contur negru în jurul ochilor ei verzi și furtunoși și avea pistrui pe nas. Îmi părea cunoscută, dar nu era sigur de unde.

—Ei bine? m-a întrebat. Îl oprim sau nu?

N-am putut răspunde. Nu puteam să mă mișc.

Fata și-a dat ochii peste cap.

—Bine. Lasă-l pe seama mea și a lui Aegis.

Și-a lovit încheietura, iar lanțurile de argint s-au transformat - s-au turtit și s-au mărit, devenind un scut imens. Era făcut din argint și bronz, iar din mijloc ieșea fața monstruoasă a Meduzei. Arăta ca o mască mortuară - de parcă adevăratul cap al Gorgonei ar fi fost ștanțat în

metal. Nu știam dacă era adevărat sau dacă scutul chiar m-ar fi putut transform în stană de piatră, dar am întors privirea. Simplul fapt că eram în preajma lui făcea să-mi sângerile în vine. Aveam senzația că într-o luptă reală purtătorul acestui scut ar fi fost aproape imposibil de învins. Orice inamic normal s-ar fi întors și ar fi luat-o la sănătoasa. Fata și-a scos sabia și s-a apropiat de sarcofag. Fantomele s-au îndepărtat de ea, împrăștiat de aura teribilă a scutului.

—Nu! am încercat s-o avertizez.

Dar nu m-a ascultat. S-a dus direct la sarcofag și a dat la o parte capacul de aur .

A rămas o clipă acolo, uitându-se la ce era în cutie.

Sicriul a început să strălucească.

—Nu. Vocea fetei tremura. E imposibil.

Din adâncurile oceanului, Cronos a râs atât de tare încât întreaga navă s-a cutremurat.

—Nu! a țipat fata în timp ce sarcofagul o înghițea într-o explozie de lumină aurie.

— Ah!

M-am ridicat în hamac.

Annabeth mă scutura.

—Percy, ai avut un coșmar. Trebuie să te trezești.

—Ce... ce este? m-am frecat la ochi. Ce s-a întâmplat?

—Pământ, a spus pe un ton funest. Ne apropiem de Insula Sirenelor. Insula din fața noastră abia se zărea - doar un loc întunecat în ceață.

— Vreau să-mi faci o favoare, a spus Annabeth. Sirenele... intrăm imediat în raza cânte or lor. Mi-am amintit poveștile despre Sirene. Cântau atât de duios, încât vocile lor îi vrăjeau pe m rinari și îi ademeneau spre moarte.

— Nicio problemă, am asigurat-o. Ne putem astupa urechile. Sub punte este un cazan mare cu ceară pentru lumânări...

—Vreau să le aud.

A început să mi se zbată un ochi.

— De ce?

— Ei spun... se spune că sirenele cântă despre ceea ce-ți dorești cu adevărat. Îți spun spre tine de care nici nu ți-ai dat seama. În asta constă puterea vrăjii. Dacă supraviețuiești

... devii mai înțelept. Vreau să le aud. Când voi mai avea șansa asta?

Dacă ar fi spus-o altcineva, n-ar fi avut niciun sens. Dar pentru că era vorba de An nabeth - ei bine, dacă putea să citească vechi cărți despre arhitectura grecească și îi plăce cumentarele de pe History Channel, probabil c-o interesau și sirenele.

Mi-a expus planul ei. Fără tragere de inimă, am ajutat-o să se pregătească.

De îndată ce s-a zărit coasta stâncoasă a insulei, am ordonat ca o parâmbă să se înfășoare în i lui Annabeth, legând-o de trinchet.

— Nu mă dezlega, mi-a spus, indiferent ce se întâmplă sau cât de mult te implor. O să v arunc peste bord și să mă înec.

—Vrei să mă ispitești?

— Ha, ha.

I-am promis că va fi în siguranță. Apoi am luat două bucăți mari de ceară, le-am făcut dopuri le-am băgat în urechi. Annabeth a dat din cap sarcastic, dându-mi de înțeleș că dopurile de urechi mi se potriv eau. Am făcut o față acră și m-am întors la cârmă.

Domnea o tăcere stranie. Nu auzeam nimic, doar sângele care-mi pompa în cap. Pe măsură ce ne apropiam de insulă, din ceață s-au ivit stânci ascuțite. Am cârmit Răzbunarea Reginei Anne pentru a le ocoli. Dacă am fi navigat mai aproape, stâncile ar fi sfâșiat corpul navei c a paletele unui mixer. M-am uitat înapoi. La început, Annabeth arăta perfect normal. Apoi, i-a apărut o expresi e de stufoare. A făcut ochii

mari. S-a zbatut. M-a strigat - îi citeam asta pe buze. Expresia ei era clară: trebuia să scap

e. Era o chestiune de viață și de moarte. Trebuia să-i tai frânghiile acum. Părea atât de nenorocită, că îmi era greu să n-o eliberez.

M-am străduit să privesc în altă parte. Am implorat corabia să meargă mai repede.

O mare parte din insulă încă nu se vedea - doar ceață și pietre -, dar pe apă pluteau bucăți mn și fibră de sticlă, resturi ale unor vechi nave naufragiate, chiar și niște perne pluti toare din avioane.

Cum reușea muzica să distrugă atâtea destine? Adică, sigur, erau câteva piese la modă de la c re îmi venea să mă arunc de pe bloc, dar orișicât... despre ce cântau, totuși, Sirenele? Pentru o clipă, o clipă periculoasă, am înțeles curiozitatea lui Annabeth. Am fost tentat să-mi scot dopurile din urechi, doar ca să aud puțin cântecul. Simțeam cum vocile Sirenelo r vibrează în lemnul navei, pulsându-mi în urechi împreună cu zgomotul produs de circulația s elui. Annabeth se ruga de mine. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Se încorda în frânghii de parcă acestea o țineau departe de tot ce-i era drag.

„Cum poți fi atât de crud?” părea să mă întrebe. „Am crezut că ești prietenul meu. “

Priveam fix la insula învăluită de ceață. Aș fi vrut să-mi scot sabia, dar nu aveam cu cine l pta. Cum să lupți cu un cântec? M-am străduit să nu mă uit la Annabeth. Am reușit preț de vreo cinci minute. Asta a fost marea mea greșeală.

Când n-am mai rezistat, m-am uitat din nou și am văzut... o grămadă de frânghii tăiate. Un ca

arg gol. Cuțitul de bronz al lui Annabeth era abandonat pe punte. Nu știu cum, dar r eușise să-l mânuiască. Nu-mi dăduse prin cap s-o dezarmez. M-am repezit la parapetul corăbiei și am văzut-o înotând nebunește spre insulă, iar valurile duceau direct spre stâncile

colțuroase. Am strigat-o, dar dacă m-a auzit, n-a ajutat la nimic. Era în transă - înota direct spre moarte. Am privit iar la cârmă și am strigat:

— Stai! Apoi am sărit peste bord.

Am intrat în apă și am poruncit curenților să se înfășoare în jurul meu, creând un flux care pulsă în față. Am ieșit la suprafață și am zărit-o pe Annabeth, dar un val a prins-o, măturând cu ea între doi colți ascuțiți de stâncă.

N-am avut de ales. M-am aruncat după ea.

M-am scufundat pe sub un iaht naufragiat, mi-am croit drum printr-o mulțime de bile metalice plutitoare prinse cu lanțuri, despre care mi-am dat seama mai târziu că erau mine terestre. A trebuit să-mi folosesc toată puterea asupra apei ca să nu fiu zdrobit de stânci sau prins în plasele de sârmă ghimpată înșirate chiar sub suprafața apei.

Am țâșnit între cele două stânci ascuțite și am ajuns într-un golf în formă de semilună. Apa

pietre, resturi de nave și mine plutitoare. Pe plajă era nisip vulcanic negru. Am căutat-o disperat pe Annabeth. Am zărit-o.

Din fericire sau din nefericire, era o înotătoare puternică. Trecuse de mine și de stânci.

Aproape ajunsese pe plaja cea neagră.

Apoi ceața s-a evaporat și le-am văzut pe Sirene.

Imaginați-vă un stol de vulturi de mărimea unor oameni - cu pene negre, murdare, cu gheare gri și gâturi roz, ridate. Acum imaginați-vă că pe aceste gâturi sunt capete omenești, dar niște capete omenești care se schimbă încontinuu.

Nu le auzeam, dar vedeam că ele cântă. În timp ce gurile li se deschideau, fețele li se transformau în oameni pe care-i cunoșteam - mama, Poseidon, Grover, Tyson, Chiron. Toți oamenii pe care tânjeam să-i văd. Zâmbeau liniștitor, invitându-mă la ele, dar indiferent ce oră împrumutau, aveau gurile unsuroase și mânjite cu resturi de mâncare.

Ca niște vulturi, mâncau folosindu-și toată fața și nu păreau să se fi ospătat cu gogoși monstruoase.

Annabeth înota spre ele.

Știam că nu trebuie s-o las să iasă din apă. Marea era singurul meu avantaj. Întotdeauna mă p otejase într-un fel sau altul. M-am împins înainte și am apucat-o de gleznă. În momentul în care am atins-o, corpul mi-a fost străbătut de un șoc... și le-am văzut pe Sir ne așa cum probabil că le vedea Annabeth.

Erau trei oameni așezați pe o pătură de picnic în Central Park. O masă sărbătorească era înti

or. L-am recunoscut pe tatăl lui Annabeth din fotografiile pe care mi le arătase - u n tip athletic, grizonat, în vârstă de patruzeci și ceva de ani. Ținea de mână o femeie frumoa care seamănă mult cu Annabeth. Era îmbrăcată neglijent - în blugi, o bluză din același mater și bocanci - dar femeia aceea radia putere. Știam că mă uit la zeița Atena. Alături de ei s tătea un tânăr... Luke. Întreaga scenă emana o lumină caldă, gălbuie. Cei trei vorbeau și râdeau și, când au văzut-o beth, fe ele li s-au luminat de încântare. Părinții lui Annabeth și-au desfăcut primitori bra

e. Luke a zâmbit și i-a făcut semn lui Annabeth să stea lângă el - de parcă n-ar fi trădat-o, parcă ar fi fost încă prietenul ei. În spatele copacilor din Central Park, la orizont, se ridica un oraș. Mi-am ținut resp irația, pentru că era Manhattan-ul, dar nu tocmai Manhattan-ul. Fusese reconstruit în în tregime din marmură de un alb orbitor, mai mare și mai măreț ca oricând - cu ferestre de a ur și grădini pe acoperișuri. Era mai frumos ca New Yorkul. Era mai frumos ca Muntele Olimp.

Am știut imediat că Annabeth proiectase totul. Era arhitecta unei lumi cu totul noi.

Făcuse ca părinții ei să se împace. îl salvase pe Luke. Făcuse tot ce dorise vreodată să fac

Am clipit cu putere. Când mi-am deschis ochii, nu le-am văzut decât pe Sirene - niște vulturi zdrențuiți cu fețe omenești, gata să se hrănească cu o nouă victimă. Am tras-o pe Annabeth înapoi în apă. N-o auzeam, dar mi-am dat seama că țipă. M-a lovit în fața ar nu i-am dat drumul. Am ordonat curenților să ne ducă în golf. Annabeth dădea din mâini și din picioare și îmi era să mă concentrez. Se zbătea atât de tare, încât era să ne ciocnim de o mină plutitoare.

Nu știam ce să fac. N-aveam să ajungem înapoi la navă în viață dacă ea continua să se opună.

Am intrat sub apă și Annabeth a încetat lupta. Expresia ei a devenit confuză. Apoi capetele ne-au ieșit iar la suprafață și lupta a reînceput.

Apa! Sunetul nu se propaga bine sub apă. Dacă o puteam ține sub apă suficient de mult, puteam rupe vraja muzicii. Desigur, Annabeth n-ar fi putut să respire, dar asta părea o problemă minoră.

Am apucat-o de talie și am ordonat valurilor să ne împingă în jos.

Am plonjat în adânc - trei metri, șase metri. Știam că trebuie să fiu atent, pentru că rezist la o presiune mult mai mare decât Annabeth. S-a luptat să respire; în jurul nostru se ridicau bule de aer.

Bule.

Eram disperat. Trebuia s-o țin pe Annabeth în viață. Mi-am imaginat toate bulele din mare - întotdeauna agitate, ridicându-se. Mi le-am imaginat unindu-se, atrase spre mine

.

Marea s-a supus. Apele s-au tulburat, am simțit că mă gâdilă ceva, și când am putut să văd din nou, Annabeth și cu mine eram înconjurați de o bulă imensă de aer. Numai picioarele ne rămăseser apă. Annabeth a tras aer în piept și a tușit. Tot corpul i se cutremura, dar când s-a uitat la mine, am știut că vraja era ruptă. A început să plângă în hohote, un plâns violent, de parcă i se rupea sufletul. Și-a pus capul umărul meu și am

ținut-o în brațe. Niște pești s-au adunat să se uite la noi - un banc de baracude, câțiva marlini curioși. „Dispăreți! “ le-am spus.

S-au îndepărtat înotând, dar mi-am dat seama că o făceau fără tragere de inimă. Jur că le-am ențeles. Urmau să răspândească zvonuri despre fiul lui Poseidon care îmbrățișează o fată pe ffului Sirenelor.

În cele din urmă, Annabeth a părut să-și dea seama de stânjeneala mea. S-a îndreptat de spate s-a smuls din îmbrățișare. A dat din cap ca să mă asigure că e mai bine.

—O să ne întoarcem la corabie, i-am spus. E în regulă. Numai să te ii bine.

A murmurat ceva, dar n-am auzit din cauza cerii din urechi.

Am ordonat curentului să poarte micul și ciudatul nostru submarin făcut din bule printre stânci și sârmă ghimpată înapoi la Răzbunarea Reginei Anne, care continua să se deplaseze tot și constant, îndepărtându-se de insulă. Am stat sub apă, urmărind corabia, până când am socotit că am ieșit din raza cântecului Siren

r. Apoi am ieșit la suprafață, iar bula noastră de aer s-a spart. Am ordonat ca o scară de frânghie să coboare pe partea laterală a navei și am urcat la bord.

Mi-am păstrat dopurile, ca să fiu sigur. Am navigat până când n-am mai văzut deloc insula. Annabeth stătea ghemuită într-o pătură pe puntea din față. În cele din urmă a ridicat privirea

întă și tristă, și a rostit: „Suntem în siguranță.”

Mi-am scos dopurile din urechi. Nu se auzea niciun cântec. După amiaza era liniștită, cu excepția zgomotului valurilor care se izbeau de rocă. Ceața lăsase loc unui cer albastru, de parcă insula Sirenelor nici n-ar fi existat.

—Ești bine? am întrebat-o.

În momentul în care am vorbit, mi-am dat seama ce groaznic suna asta. Normal că nu era

bine.

—Nu mi-am dat seama, a murmurat ea.

— Ce?

Ochii ei aveau aceeași culoare ca ceața de pe Insula Sirenelor.

—Cât de puternică va fi ispita...

N-am vrut să recunosc că văzusem cu ce o momiseră Sirenele. M-am simțit ca un infractor. D ar m-am gândit că-i datorez asta lui Annabeth.

— Am văzut felul în care ai reconstruit Manhattan-ul, i-am spus. Și... pe Luke și pe pă tăi. A roșit.

—Ai văzut asta?

— Ce ți-a spus Luke pe Prințesa Andromeda, despre cum ai putea reconstrui lumea de la zero... ți-a mers la inimă, nu-i așa? Și-a strâns pătura în jurul ei.

—Defectul meu fatal. Asta mi-au arătat Sirenele. Defectul meu fatal este hybris.

Am clipit.

—Chestia aia maro de întins pe sandviciurile vegetariene?

Și-a dat ochii peste cap.

—Nu, creier de alge. Acele e humusul. Mândria e ceva mai rău.

—Ce poate fi mai rău decât humusul?

— Hybris înseamnă păcatul mortal al mândriei, Percy. Când crezi că poți face lucrurile decât oricine altcineva... chiar și decât zeii.

—Tu asta crezi?

A privit în jos.

— N-ai sim it niciodată că... dacă lumea este într-adevăr greșită? Ce-ar fi dacă am put totul de la zero? Să nu mai fie războaie. Să nu mai fie oameni fără adăpost. Să nu mai fie t me de vacanță.

— Ascult.

— Vreau să spun că Occidentul reprezintă multe dintre cele mai bune lucruri pe care ome irea le-a făcut vreodată - asta-i motivul pentru

care flacăra e încă vie. De aceea Olimpul m ai există încă. Dar uneori vezi doar lucrurile rele, înțelegi? Și începi să gândești ca Luke: ea distruge totul, m-aș descurca mai bine. “ Nu te simți niciodată așa? De parcă... te-ai de descurca mai bine dacă tu ai conduce lumea?

—Ăăă... nu. Ideea că aș putea conduce lumea ar fi un coșmar.

—Atunci ești norocos. Mândria nu este defectul tău fatal.

— Dar care?

— Nu știu, Percy, dar fiecare erou are unul. Dacă nu-l găsești și nu înveți să-l contro bine, nu se numește „fatal“ degeaba.

M-am gândit la asta. Și nu m-a binedispus deloc.

Am mai observat că Annabeth n-a spus prea multe despre lucrurile personale pe care le-ar schimba - cum ar fi să-și facă părinții să se împace sau să-l salveze pe Luke. Era de

. Nu voiam să recunosc de câte ori visasem că-i conving pe părinții mei să se împace.

Mi-am imaginat-o pe mama, singură în micul nostru apartament din Upper East Side. Am încercat să-mi amintesc mirosul vafelor albastre pregătite de ea. Părea ceva atât de îndepăr at.

—Deci a meritat? am întrebat-o pe Annabeth. Te simți... mai înțeleaptă?

A privit în depărtare.

—Nu sunt sigură. Dar trebuie să salvăm tabăra. Dacă nu-l oprim pe Luke...

Nu era nevoie să termine. Dacă felul în care gândea Luke o putea ispiti până și pe Annabeth, u se știe câți alți semizei i s-ar fi putut alătura.

M-am gândit la visul cu fata și cu sarcofagul de aur. Nu eram sigur ce înseamnă, dar ave am sentimentul că îmi scapă ceva... ceva îngrozitor, ceva planificat de Cronos. Ce văzuse fata când deschisese capacul sicriului? Deodată, Annabeth a făcut ochii mari.

— Percy.

M-am întors.

În față era un alt petic de pământ - o insulă în formă de șa, cu dealuri împădurite și plaje verzi -întocmai cum o văzusem în vise. Simțurile mele marine mi-au confirmat. 30° 31' latitudine nordică și 75° 12' longitudine vestică.

Ajunsesem pe tărâmul ciclopului.

Capitolul 14

În care ne întâlnim cu oile morții

Când te gândești la o „insulă a monștrilor“, te gândești la stânci ascuțite și la oase împră pe insula Sirenelor.

Insula ciclopului nu era deloc așa. Adică, bine, avea un pod din frânghie peste o prăpastie, ceea ce nu era un semn bun. Puteai, la fel de bine, să pui un anunț pe care să scrie: „AICI SĂLĂȘLUIEȘTE CEVA RĂU." Dar în afară de asta, locul arăta ca o carte poștală din Ceva câmpuri verzi și pomi fructiferi tropicali și plaje cu nisip alb. În timp ce navigam spre mal, Annabeth respira aerul plăcut.

— Lâna, a zis.

Am dat din cap. Încă nu vedeam lâna, dar îi simțeam puterea. Chiar credeam că poate vindeca orice - chiar și copacul otrăvit al Thaliei.

—Dacă o luăm, insula va muri?

Annabeth a clătinat din cap.

—Se va ofili. Va reveni la starea ei normală... oricare ar fi fost.

M-am simțit nițel vinovat că distrug acest paradis, dar mi-am amintit că n-aveam de ales

. Tabăra Semizeilor avea probleme. Și Tyson... Tyson ar fi fost în continuare cu noi dacă această misiune n-ar fi existat. Oriunde se afla, îi eram dator să reușim.

Pe pajiștea de la baza defileului pășteau câteva zeci de oi. Păreau destul de liniștite, dar erau imense - de mărimea unor hipopotami. Chiar

pe lângă ele trecea un drum care duce a spre dealuri. La capătul drumului, aproape de marginea canionului, era stejarul masiv pe care îl văzusem în vis. O chestie aurie strălucea între crengile lui.

—E prea ușor, am spus. E suficient să urcăm și s-o luăm?

Ochii lui Annabeth s-au îngustat.

—Ar trebui să existe un paznic. Un dragon sau...

În acel moment, din tufișuri a ieșit un cerb. A pășit pe pajiște, probabil căutând iarbă de p când oile au behăit deodată, alungând animalul. S-a întâmplat atât de repede, că cerbul s-a p cnit și s-a pierdut într-o mare de lână și copite greoaie.

Prin aer au zburat iarbă și smocuri de blană.

O secundă mai târziu, oile s-au răspândit în toate părțile, revenind la îndeletnicirile lor o

ite și pașnice. Acolo unde se aflase cerbul, era acum un morman de oase albe, curate . Annabeth și cu mine ne-am uitat unul la altul.

—Sunt ca niște piranha, mi-a spus.

—Piranha cu lână. Cum vom...

—Percy! a zis Annabeth și a tresărit, prinzându-mă de mână. Privește!

A arătat spre plajă, chiar mai jos de pajiștea cu oi, unde o bărcuță era trasă la mal... ceal Ită barcă de salvare de pe Birmingham C.S.S.

Ne-am dat seama că n-aveam cum trece de oile mănătoare de oameni. Annabeth voia să se f urișeze pe drum și să ia lână, dar în cele din urmă am convins-o că lucrurile puteau lua o în sătură urâtă. Oile ar fi putut s-o simtă. Putea să apară un alt paznic. Ceva, orice. Și dacă fi întâmplat asta, aș fi fost prea departe ca s-o pot ajuta.

În plus, principala noastră grijă era să-l găsim pe Grover și pe oricine ar fi ajuns pe țarm rca de salvare - presupunând că trecuseră de oi. Eram prea agitat ca să spun ce speram în secret... că Tyson ar mai putea fi în viață.

Am ancorat corabia în partea din spate a insulei, unde stâncile se ridicau vertical la vreo șaizeci de metri. M-am gândit că e mai puțin probabil ca Răzbunarea Reginei Anne să fie văzută acolo.

Stâncile păreau că pot fi escaladate, la limită - era ceva la fel de dificil ca peretele de lavă din tabără. Cel puțin nu erau oi. Speram că Polifem nu creștea și capre de munte car ivore. Am mers cu o barcă de salvare până la marginea stâncilor și am urcat, foarte încet. Annabeth a fost prima, fiind o cățărătoare mai bună.

Am fost pe punctul de a muri doar de șase sau șapte ori, ceea ce nu-i rău. La un moment dat, nu m-am mai putut ține și m-am trezit atârând într-o mână de stâncă, la cincizeci de deasupra valurilor. Ideea unei căzături în mare nu era atât de sinistră. Supraviețuisem și a tor căzături în apă. Ce mă deranja erau stâncile ascuțite pe care era foarte probabil să cad. Am găsit o altă priză și am continuat să mă cațăr, dar un minut mai târziu, Annabeth a dat pe zonă alunecoasă cu mușchi și piciorul i-a alunecat. Din fericire, a găsit un punct de sprijin. Din nefericire, acel punct de sprijin a fost fața mea.

— îmi pare rău, a murmurat.

— E-n regulă, am mormăit, deși nu-mi dorisem cu adevărat să știu ce gust are pantoful l beth. În cele din urmă, când îmi simțeam degetele ca de plumb și mușchii brațului îmi tremurau de e re, am trecut dincolo de creastă și ne-am prăbușit.

— Ahhh! am spus.

— Au! a gemut Annabeth.

— Grrr! a urlat o altă voce.

Dacă n-aș fi fost atât de obosit, aș fi sărit în sus încă șaizeci de metri. M-am întors, dar t cine urlase.

Annabeth mi-a pus mâna peste gură și mi-a arătat ceva.

Creasta pe care ne aflam era mai îngustă decât îmi dădusem seama. De cealaltă parte era o pa ntă și de acolo venea vocea - chiar de sub noi.

—Ești tare bățăioasă! a urlat vocea cea gravă.

—Pune-mă la încercare!

Era vocea Clarissei, fără nicio îndoială.

—Dă-mi sabia înapoi și voi lupta!

Monstrul s-a prăpădit de râs.

Annabeth și cu mine ne-am strecurat până la margine. Ne aflam chiar deasupra intrării în peștera ciclopului. Sub noi stăteau Polifem și Grover, care încă purta rochia de mireasă. Clarisse era legată și atârna cu capul în jos deasupra unei oale cu apă clocotită. Speram, cumva, că-l voi vedea și pe Tyson acolo. Chiar dacă ar fi fost în pericol, cel puțin aș fi știut e în viață. Dar nu era nici urmă de el.

— Hmm, a căzut Polifem pe gânduri. S-o înfulec pe fata cu gură mare acum sau să aștept. Ce crede mireasa mea?

S-a întors spre Grover, care a făcut un pas și aproape că s-a împiedicat de trena rochiei de mireasă, pe care o terminase de esut.

—Ah, ăăă, nu mi-e foame acum, dragă. Poate că...

—Ai spus mireasa? a întrebat Clarisse. Cine, Grover?

Lângă mine, Annabeth a murmurat:

—Taci. Trebuie să tacă.

Polifem s-a uitat urât.

—Care „Grover“?

— Satirul! a strigat Clarisse.

— Ah! a mârâit Grover. Biata de ea, probabil că îi fierbe creierul de la apa clocotită. O jos, dragă! Polifem și-a apropiat pleoapele de ochiul lăptos și încruntat, de parcă ar fi încercat s-o vadă mai bine pe Clarisse.

Ciclopul arăta chiar mai sinistru decât în visele mele. Pe de o parte, pentru că mirosul său rânțed era acum aproape de tot. Pe de altă parte, din cauza costumului său de nuntă un kilt neglijent și o eșarfă dată peste umăr, ambele făcute din smochinguri bleu, de parcă ar fi jupuit un grup de nuntași.

— Ce satir? a întrebat Polifem. Satirii sunt gustoși. Mi-ai adus un satir? — Nu, idiotule! a strigat Clarisse. Satirul ăsta Grover! Cel în rochie de mireasă!

Îmi venea să-i rup gâtul Clarissei, dar era prea târziu. Tot ce-am putut să fac a fost să privesc cum Polifem se întoarce și smulge vălul de nuntă al lui Grover - scoțând la iveală părul creț, barba ciufulită de adolescent și cornițele.

Polifem a început să respire greu, încercând să-și controleze furia.

— Nu văd eu prea bine, a mârâit. Și asta fiindcă în urmă cu foarte mulți ani, celălalt hiat în ochi. Dar TU NU EȘTI O DOAMNĂ CICLOP! Ciclopul a smuls rochia lui Grover și a sfâșiat-o. Dedesubt, vechiul Grover a reapărut în blugi și tricou. A scâncit și s-a ferit când monstrul a lovit pe deasupra capului său.

— Oprește-te! l-a implorat Grover. Nu mă mânca crud! Am - am o rețetă bună! M-am întins după sabie, dar Annabeth a șoptit:

— Așteaptă!

Polifem a ezitat, cu un bolovan în mână, gata să-și zdrobească viitoarea mireasă.

— Rețetă? l-a întrebat pe Grover.

— O, d...da! Nu trebuie să mă mănânci crud. Poți lua E. coli și botulism și tot felul de ibile. Am un gust mult mai bun la grătar, prăjit la foc mic. Cu sos chutney de mango ! Ai putea merge să culegi niște mango chiar acum, în pădure. O să te aștept aici.

Monstrul a căzut pe gânduri. Inima îmi bătea nebunește. Mi-am dat seama că aș muri dacă aș atinge-l Dar nu-l puteam lăsa pe monstru să-l ucidă pe Grover.

— Satir la grătar cu sos chutney de mango, a cugetat Polifem. S-a uitat iar la Clarisse, încă agățată deasupra oalei cu apă clocotită. Și tu ești un satir?

— Nu, grămadă mare de bălegar! i-a strigat. Eu sunt fată! Fiica lui Ares! Acum dezleagă să-ți pot rupe mâinile!

—Să-mi rupi mâinile, a repetat Polifem.

— Și să ți le bag pe gât!

— Ai curaj.

—Lasă-mă jos!

L-a apucat pe Grover de parcă ar fi fost un cățeluș neascultător.

— Trebuie să pasc oile acum. Nunta se amână pe di-seară. Apoi vom mânca satir la felul ipal!

—Dar... te mai căsătorești? Grover părea jignit. Cine e mireasa?

Polifem a privit spre oala care fierbea.

Clarisse a scos un sunet de om înjunghiat.

— O, nu! Doar nu vorbești serios. Nu sunt... înainte ca Annabeth și cu mine să putem face ceva, Polifem a luat-o și a aruncat-o împreună cu Grover în fundul peșterii.

—Faceți-vă comozi! Revin la apus pentru marele eveniment!

Apoi ciclopul a fluierat și o turmă amestecată de oi și capre - mai mici decât mâncătoarele de oameni - s-au îmbulzit afară din peșteră și au trecut pe lângă stăpânul lor. În drum spre pășune le-a bătut pe câteva pe spate și le-a spus pe nume - Belbuster, Tammany, Lockhart și așa mai departe. Când a ieșit și ultima oaie, Polifem a rostogolit un bolovan în fața intrării cum aș închide un frigider, blocând sunetele scoase de Clarisse și Grover, care țipau înăuntru.

—Mango, a mormăit Polifem pentru sine. Ce-s alea mango?

A coborât muntele în costumul său bleu de mire, lăsându-ne singuri cu o oală cu apă clocotită în bolovan de șase tone. Am încercat din răspuțuri - ore, ni s-a părut nouă - dar fără rezultate. Bolovanul nu se clintea. Am strigat prin crăpături, am bătut în stâncă, am făcut tot ce-am putut ca să-i atragem atenția pe Grover, dar nu știam dacă ne aude.

Chiar dacă, printr-un miracol, am fi reușit să-l ucidem pe Polifem, asta nu ne-ar fi ajutat. Grover și Clarisse ar fi murit în peștera aceea închisă. Singura cale de a muta piața era să-l punem pe ciclop să-o facă. Absolut frustrat, am lovit cu Anaklusmos în bolovan. Au sărit scânteii, dar nu s-a întâmplat nimic. O piatră mare nu e genul de inamic pe care să-l poți răpune cu o sabie magică.

Annabeth și cu mine ne-am așezat disperați pe creastă și am privit silueta în bleu a ciclopului care se mișca printre turmele sale. Își separase, plin de înțelepciune, animalele obișnuite de oile mănătoare de oameni, punând fiecare grup de o parte și de alta a faliei unde așeză care împărțea insula. Singura legătură era puntea de frânghie, iar scândurile erau mult prea depărtate pentru copitele de oaie.

Am privit cum Polifem își vizitează turma carnivoră din jumătatea mai îndepărtată. Din păcate l-au mâncat. De fapt, nu păreau să-l deranjeze deloc. Le hrănea cu bucăți de carne cu origine necunoscută dintr-un coș mare de răchită, ceea ce n-a făcut decât să-mi întărească sentimentele care le aveam de când Circe mă transformase în porcușor de Guineea - că poate e timpul să devin vegetarian ca Grover.

— Viclenia, a decis Annabeth. Nu-l putem învinge prin forță, așa că va trebui să folosim-o.

— Bine, am spus. La ce te-ai gândit?

— Nu știu încă.

— Super.

— Polifem va trebui să mute piatra pentru a lăsa oile înăuntru.

— La apus, am zis. Când se va căsători cu Clarisse și îl va mânca pe Grover la cină. Nu urc eu mai greșos.

— Aș putea intra, a spus ea, devenind invizibilă.

— Dar eu?

— Oile, a cugetat Annabeth. Mi-a aruncat una dintre privirile ei viclene, care mă puneau în gardă. Cât de mult îți plac oile?

— Numai să nu-ți dai drumul! mi-a spus Annabeth, invizibilă, de undeva, din dreapta. Ei era ușor să vorbească. Nu era agățată cu capul în jos de burta unei oi.

Trebuie să recunosc că n-a fost atât de greu cum crezusem. Mă mai târâsem sub mașina mamei pe

tru a schimba uleiul, și nu era ceva foarte diferit. Oile n-aveau nicio treabă. Chiar și cea mai mică oaie a ciclopului era suficient de mare ca să-mi susțină greutatea, și aveau o lână groasă. Am răsucit-o și am transformat-o în mână, mi-am prins picioarele de coapsele oii, și gata - mă simțeam ca un pui de cangur, plimbându-mă agățat de pieptul oii și începeam să mă înșurtez în gură și în nas. În caz că vă întrebați, partea inferioară a oii nu miroase grozav. Imaginați-vă un pulover, dar unul care a fost târât prin noroi și lăsat în coșul de rufe o săptămână. Ceva de genul ăsta. Soarele apunea.

Imediat ce-am fost gata, ciclopul a urlat:

—Hei! Oițe! Căprițe!

Turma a început să se târască cuminte pe pantele ce duceau la peșteră.

— Asta-i! a șoptit Annabeth. O să stai pe aproape. Nu-ți face griji. De îndată ce deschizi ușa...

N-a apucat să termine.

Planul era destul de înfricoșător, nu era nevoie să mi-l repete. Le-am promis pe mușete zeilor lor că, dacă supraviețuiau!, îi voi spune lui Annabeth că e genială.

Înfricoșător era faptul că știam că zeii m-ar fi obligat să-mi respect promisiunea. Taxiul meu ovin a început să urce greoi. După vreo sută de metri, au început să mă doară mâinile și picioarele. M-am prins mai vârtos de lână, iar animalul a scos un mormăit. Nu-l învinovățeam. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să se cațere cineva în părul meu, dar dacă nu m-aș fi ținut bine, nu știu sigur că aș fi căzut chiar în fața monstrului.

— Hasenpfeffer? a spus ciclopul, mângâind una dintre oile din fața mea. Einstein! Widge - hei, Widget!

Polifem a mângâiat oaia mea și a fost cât pe ce să mă doboare.

—Ai mai pus ceva carne pe tine?

O, o. Acu-i acu.

Dar Polifem a răs și a lovit oaia peste fund, propulsându-ne înainte.

— Du-te, grăsuțo! În curând Polifem te va mânca la micul dejun!

Și uite așa, am ajuns în peșteră.

Vedeam cum intră ultimele oi. Dacă Annabeth nu crea acum o diversiune...

Ciclopul era pe cale să rostogolească piatra la loc când de undeva, de afară, Annabeth a strigat:

— Salut, urâtule!

Polifem a înțepenit.

—Cine a spus asta?

—Nimeni! a strigat Annabeth.

A obținut exact reacția pe care scontase. Fața monstrului s-a înroșit de furie.

—Nimeni! i-a răspuns Polifem. Îmi amintesc de tine!

— Ești prea prost să-ți amintești de cineva, l-a tachinat Annabeth. Cu atât mai puțin d i.

M-am rugat la zei să se fi pus deja în mișcare când a spus asta, deoarece Polifem a urlat furios, a luat cel mai apropiat bolovan (care s-a întâmplat să fie cel de la intrare) și l-a aruncat spre locul de unde venea vocea lui Annabeth. Am auzit cum stânca sa spart într-o mie de bucăți. Preț de o clipă, o clipă îngrozitoare, a fost liniște. Apoi Annabeth a strigat:

— Văd că tot n-ai învățat să arunci!

Polifem a urlat.

—Vino aici! Lasă-mă să te omor, Nimeni!

—Nu-l poți uide pe Nimeni, bădăran prost, l-a ironizat. Hai, găsește-mă!

Polifem s-a năpustit în jos, pe deal, spre vocea ei.

Chestia cu Nimeni n-ar fi avut niciun sens, dar Annabeth îmi explicase că acesta fusese numele pe care Ulise îl folosisese ca să-l păcălească pe Polifem cu secole în urmă, chiar înainte să-i bage în ochi un băț mare și încins. Annabeth se gândise că Polifem încă detestă numele și avusese dreptate. Înnebunit să-și găsească vechiul dușman, a uitat să acopere intrarea în Părea că nici măcar n-a băgat de seamă că vocea lui Annabeth era una de fată, în timp ce pri Nimeni fusese un bărbat. Pe de altă parte, vruse să se căsătorească cu Grover, așa că e posibil să nu fi fost prea lămurit în legătură cu distincția dintre genuri. Speram doar că Annabeth va rămâne în viață și va continua să-i distragă atenția suficient de mult să-și găsească pe Grover și Clarisse.

Mi-am abandonat vehiculul, l-am mângâiat pe Widget pe cap și mi-am cerut scuze. Am căutat încăperea principală, dar nici urmă de Grover sau Clarisse. Mi-am făcut loc prin mulțimea de oi și capre spre fundul peșterii.

Chiar dacă visasem acest loc, era un labirint. Am fugit pe coridoare înțesate cu oase, pe lângă camere pline de covoare din piele de oaie și de oi din ciment în mărime naturală în

care am recunoscut opera Meduzei. Erau colecții de tricouri cu oi, cazane mari de cremă cu lanolină, paltoane și șosete din lână și pălării cu coarne de berbec. În cele din urmă camera de filare, unde Grover era înghesuit în colț, încercând să taie legăturile Clarisei cu o foarfecă boantă.

—N-are niciun rost, a spus Clarisse. Firul ăsta parcă-i de fier!

—Mai am nevoie de câteva minute!

—Grover, a strigat, exasperată. Te chinui de ore întregi!

Și apoi m-au văzut.

—Percy? a spus Clarisse. Ar trebui să fii mort!

—Și eu mă bucur să te văd. Acum stai nemișcată până...

— Perrrrrcy! a behăit Grover și m-a întâmpinat cu o îmbrățișare de țap. M-ai auzit! Ai — Da, amice, am spus. Normal că am venit.

—Unde-i Annabeth?

—Afară, am spus. Dar n-avem timp de discuții. Clarisse, nu te mișca.

Am scos-o pe Anaklusmos și i-am tăiat frânghiile. S-a ridicat țeapănă, frecându-și încheietur S-a uitat urât la mine o clipă, apoi a privit în pământ și a mormăit:

—Mulțumesc.

—Cu plăcere, i-am spus. Mai era cineva la bordul bărcii tale de salvare?

Clarisse părea surprinsă.

— Nu. Doar eu. Toată lumea de la bordul lui Birmingham... ei bine, nici măcar n-am știu că voi ați scăpat.

Am privit în jos, încercând să nu mă gândesc că ultima speranță de a-l vedea pe Tyson în viață spulberase. OK. Haide, atunci. Trebuie s-o ajutăm pe... O explozie a răsunat în peșteră, urmată de un țipăt care mi-a dat de înțeles că s-ar putea să fie prea târziu. Era Annabeth, c plângea înfricoșată.

Capitolul 15

În care Lâna ajunge la Nimeni L-am prins pe Nimeni! jubila Polifem.

Ne-am strecurat spre intrarea în peșteră și l-am văzut pe ciclop rânjind malefic, ridicând pu nul gol. Monstrul și-a scuturat pumnul și o șapcă de baseball a căzut la pământ. Am văzut-o p nnabeth atârând de picioare cu capul în jos.

— Ha! a spus ciclopul. Fetița invizibilă și rea! Am deja una bățăioasă pe post de mirea că tu vei fi prăjită la grătar, cu sos chutney de mango!

Annabeth se lupta, dar părea confuză. Avea o tăietură urâtă pe frunte. Ochii îi erau sticloși — O să mă reped la el, i-am șoptit Clarisei. Corabia noastră e în partea din spate a i i. Tu și cu Grover...

—Nici vorbă, au spus amândoi deodată.

Clarise se înarmase cu o sulică de colecție făcută din corn de berbec din peștera Ciclopului Grover găsisese un femur de oaie, și nu părea prea încântat, dar îl ținea ca pe o bătă, gata d tă.

—Îl vom ataca împreună, a mormăit Clarise.

— Da, a spus Grover, apoi a clipit, de parcă nu-i venea să creadă că fusese de acord cu arise.

—Bine, am spus. Planul de atac Macedonia.

Au dat din cap aprobator. Urmasem aceleași cursuri în Tabăra Semizeilor. Știau despre ce vorbesc. Trebuiau să se strecoare în laterale și să-l atace pe ciclop din flancuri în timp ce eu îi atrăgeam atenția în față. Probabil că asta însemna că urma să murim cu toții, nu doar eram recunoscător pentru ajutor. Mi-am ridicat sabia și am strigat:

— Hei, urâtule!

Gigantul s-a întors spre mine.

—Încă unul? Tu cine mai ești?

—Pune-o jos pe prietena mea. Eu sunt cel care te-a insultat.

—Tu ești Nimeni?

—Întocmai, găleată urât mirositoare de bale!

Nu suna la fel de bine ca insultele lui Annabeth, dar a fost singurul lucru la care m-am putut gândi.

— Sunt Nimeni și sunt mândru de asta! Acum pune-o jos și vino aici. Vreau să-ți înjungh ochiul.

—GRRR! a urlat.

Vestea bună: i-a dat drumul lui Annabeth. Vestea proastă: i-a dat drumul cu capul în j

os, pe stânci, unde a rămas nemișcată ca o păpușă de cârpă. Cealaltă veste proastă: Polifem s-a năpustit spre mine, patru sute de kilograme urât mir ositoare de ciclop, cu care trebuia să lupt folosind o sabie foarte mică.

—Pentru Pan!

Grover s-a năpustit din dreapta. Și-a aruncat femurul de oaie, care a lovit fruntea monstrului fără să-i facă niciun rău. Clarisse s-a apropiat din stânga și a aruncat sulița tot la timp pentru ca ciclopul să calce pe ea. Acesta a început să se vaiete de durere. Clarisse s-a ferit din calea lui pentru a evita să fie călcată în picioare, dar Ciclopul și-a scos sulița ca pe o așchie și a continuat să vină spre mine. Am înaintat, cu Anaklusmos în mână.

Monstrul a dat să mă apuce. M-am rostogolit într-o parte și l-am înjunghiat în coapsă.

Speram să-l văd dezintegrându-se. Uneori, Anaklusmos poate face asta din prima lovitură.

Dar acest monstru era mult prea mare și puternic. — Ia-o pe Annabeth! i-am strigat lui Grover.

El s-a repezit într-acolo, i-a recuperat șapca de invizibilitate și a luat-o pe sus în timp ce Clarisse și cu mine încercam să abatem atenția lui Polifem.

Trebuie să recunosc - Clarisse era curajoasă. L-a atacat întruna pe ciclop. Acesta a izbit pământul, a vrut să-o calce în picioare, să-o apuce, dar ea era prea rapidă și de câte ori o ataca, eu o urmăream și-l înjunghiam pe monstru în degetul de la picior, în gleznă sau în mână. Dar nu o puteam ține așa la nesfârșit. În cele din urmă aveam să obosim sau monstrul avea să dea o lovitură norocoasă. Era suficientă o singură lovitură pentru a ne omorî.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Grover ducând-o pe Annabeth peste podul de frânghie.

Eu n-aș fi făcut neapărat asta, având în vedere oile mănătoare de oameni de pe partea cealaltă dar deocamdată părea o soluție mai bună decât să rămână pe această parte a prăpastiei și midee.

—Retragerea! i-am spus Clarissei.

S-a rostogolit chiar în momentul în care pumnul ciclopului a distrus un măslin de lângă ea .

Am alergat spre pod, cu Polifem urmându-ne îndeaproape. Era tăiat și șchiopăta de la numeroase răni, dar nu reușisem decât să-l încetinem și să-l înfuriem.

— O să vă transform în mâncare pentru oi! ne-a promis. O mie de blesteme să cadă asupra meni!

—Mai repede! i-am spus Clarissei.

Am rupt-o la fugă pe deal. Podul era singura noastră șansă. Trebuia să ajungem acolo înainte a gigantului.

—Grover! am strigat. la cuțitul lui Annabeth!

A făcut ochii mari când l-a văzut pe ciclop în spatele nostru, dar a dat din cap că a înțeles

În timp ce Clarisse și cu mine ne chinuiam să trecem peste pod, Grover a început să taie frânghiile. Prima a făcut poc.

Polifem s-a luat după noi, făcând ca podul să se lege periculos.

Frânghiile din partea lui Grover erau tăiate pe jumătate.

Clarisse și cu mine am sărit pentru a ajunge pe pământ, aterizând lângă Grover. Am dat o lovi ură sălbatică cu sabia și am retezat frânghiile rămase. Podul a căzut în prăpastie și ciclopul a urlat... de plăcere, pentru că stătea chiar lângă noi — Ai dat greș! a strigat voios. Nimeni a dat greș!

Clarisse și Grover au încercat să-l atace, dar monstrul i-a măturat ca pe niște muște.

Am fost cuprins de mânie. Nu puteam să cred că am ajuns atât de departe, că l-am pierdut pe Tyson, că am suferit atâta doar pentru a da

greș - oprit de un monstru mare și prost într-un kilt făcut dintr-un smoching bleu. Nimeni nu-i trata așa pe prietenii mei! Vrea u să spun... nimeni, nu Nimeni. Ah, știți voi ce vreau să spun.

Am simțit cum o forță pătrunde în mine - o forță pe care o mai simțisem doar de câteva ori, cîm în apă. Am ridicat sabia și am atacat, uitînd că eram într-o inferioritate netă. L-am lovit pe ciclop în burtă. Cînd s-a aplecat, l-am lovit în nas cu mânerul săbiei. Am tăiat și am lovit cu picioarele și am zdrobit pînă cînd mi-am dat seama că Polifem era întins pe spate, amețit și gemînd, iar eu stăteam deasupra capului său, cu vârful săbiei deasupra ochiului său.

—Ahhhhhhhh, a gemut Polifem.

—Percy! a icnit Grover. Cum ai făcut...

— Te rog, nuuu! a gemut ciclopul, uitîndu-se întristat la mine. Îi curgea sînge din nas lacrimă s-a scurs în colțul ochiului său pe jumătate orb.

—O... oițele mele au nevoie de mine. Încerc doar să-mi protejez oile! A început să plîngă.

Căştigasem. Tot ce trebuia să fac era să împung - o împunsătură rapidă.

—Omoară-l! a strigat Clarisse. Ce mai aștepți?

Ciclopul părea atît de nefericit, la fel ca... ca Tyson.

—E un ciclop! m-a avertizat Grover. Să n-ai încredere în el!

Știam că are dreptate. Știam că Annabeth ar fi spus același lucru.

Dar Polifem a suspinat... și pentru prima dată am realizat că și el era fiul lui Poseidon.

Ca Tyson. Ca mine. Cum să-lucid cu sînge rece?

— Vrem doar Lîna, i-am spus monstrului. Ești de acord să ne lași s-o luăm? — Nu! a strigat Clarisse. Omoară-l!

Monstrul a oftat.

— Frumoasa mea Lână. Lucrul cel mai de preț din colecția mea. Ia-o, om crud ce ești! Ia ergi în pace.

—O să mă îndepărtez încet, i-am spus monstrului. O mișcare greșită... Polifem a dat din cap că a înțeles.

Am făcut un pas înapoi... și, rapid ca o cobră, Polifem m-a izbit de marginea stâncii.

—Om nesăbuit! a răcnit, ridicându-se. Să-mi iei Lâna? Ha! Mai bine te mănânc.

Și-a deschis gura uriașă și am știut că molarii lui stricați sunt ultimul lucru pe care îl vo edea vreodată.

Apoi ceva mi-a vâjâit pe deasupra capului și buf.

O piatră de mărimea unei mingi de baschet a zburat în gâtul lui Polifem - o frumoasă lovitură de trei puncte, o lovitură curată. Ciclopul s-a sufocat, încercând să înghită pilula veni neașteptate. S-a dat înapoi, clătinându-se, dar nu era loc pentru asta. Călcâiul i-a alunecat, marginea stâncii s-a prăbușit și uriașul Polifem a început să dea din mâini, ceea ce nu l-a ajutat să zboare în timp ce se prăbușea în prăpastie.

M-am întors.

La jumătatea drumului spre plajă, stând complet nevătămat în mijlocul unei turme de oi ucigaș , era un vechi prieten.

— Polifem rău, a spus Tyson. Nu toți ciclopii sunt așa de drăguți cum par. Tyson ne-a povestit varianta scurtă: Curcubeu, hipocampus - care se pare că ne urmărește încă din Estuarul Long Island, așteptând ca Tyson să se joace cu el -, îl găsisem pe Tyson care era pe cale să se scufunde sub epava lui C.S.S. Birmingham și îl salvase. De atunci, el și Tyson căutaseră Marea Monștrilor, încercând să ne găsească, până când Tyson simțise mir descoperise insula. Doream să-l îmbrățișez pe mocofan, doar că se afla în mijlocul oilor ucigașe.

—Tyson, slavă zeilor! Annabeth e rănită!

—Slavă zeilor că e rănită? m-a întrebat, nedumerit.

— Nu!

Am îngenuncheat lângă Annabeth și nu mi-a plăcut ce-am văzut. Avea ochii dați peste cap. Piel a îi era palidă și rece. Grover și cu mine ne-am privit îngrijați. Apoi mi-a venit o idee.

—Tyson, Lâna - poți s-o iei tu?

—Care? a întrebat Tyson, privind înjur la sutele de oi.

—În copac! am spus. Cea de aur!

—O! Drăguță. Da.

Tyson s-a deplasat greoi, având grijă să nu calce pe oi. Dacă oricare dintre noi ar fi încercat să se apropie de Lână, am fi fost mâncați de vii, dar cred că Tyson mirosea ca Polifem , căci turma nu-l deranja deloc. Doar se lipeau de el și behăiau afectuoase, așteptând par că să primească bunătați din coșul de răchită. Tyson s-a ridicat și a luat Lâna de pe creangă frunzele stejarului s-au îngălbenit. Tyson a început să-și facă loc, înaintând spre mine, dar am strigat:

—N-avem timp! Arunc-o!

Lâna de Aur a zburat prin aer ca un disc frisbee strălucitor. Am prins-o cu un icnet

. Era mai grea decât mă așteptasem - douăzeci și cinci sau treizeci de kilograme de lână de a r prețioasă. Am pus-o peste Annabeth, acoperind-o cu totul, cu excepția feței, și m-am rugat în tăcere tuturor zeilor la care m-am putut gândi - chiar și celor care nu-mi plăceau.

„Vă rog. Vă rog. “

Culoarea i-a revenit în obraji. Pleoapele i s-au zbatut și s-au deschis. L-a văzut pe Grover și a zis slab:

—Tu nu te-ai... căsătorit?

Grover a rânjit.

—Nu. Prietenii m-au convins să n-o fac.

—Annabeth, am spus, rămâi întinsă.

Dar, în ciuda protestelor noastre, s-a ridicat, și am observat că tăietura de pe obraz i se vindeca. Arăta mult mai bine. De fapt, plesnea de sănătate, de parcă cineva i-ar fi injectat sclipici.

Între timp, Tyson începea să aibă probleme cu oile.

— Jos! le-a spus în timp ce acestea încercau să urce pe el, în căutare de hrană. Câteva ecat în direcția noastră. Nu, oițelor! Pe aici! Veniți aici! L-au ascultat, dar era evident că erau flămânde și începeau să-și dea seama că Tyson nu avea pentru ele. N-aveau cum să reziste la nesfârșit cu atâta carne proaspătă în apropiere.

—Trebuie să plecăm, i-am spus. Nava noastră...

Mi-am dat seama că Răzbunarea Reginei Anne era foarte departe. Cel mai scurt drum era tot printre stânci, dar asta era dincolo de prăpastie și tocmai tăiasem singura punte. Cealaltă variantă, printre oi...

—Tyson, i-am spus, poți conduce turma cât mai departe?

—Oile vor mâncare.

—Știu! Vor să mănânce oameni! Îndepărtează-le de drum. Dă-ne timp să ajungem la plajă.

Tyson părea să aibă îndoieli, dar a fluierat.

—Veniți, oițelor! Ăăă, oameni de mâncare în direcția asta!

A început să alerge pe pajiște, cu oile în urma lui.

— Ține Lâna la îndemână, i-am spus lui Annabeth. În caz că nu ești complet vindecată. T cioare? A încercat, dar s-a albit din nou la față.

—Ah! Nu m-am vindecat complet.

Clarisse s-a lăsat lângă ea și i-a pipăit pieptul, ceea ce a făcut-o pe Annabeth să icnească. — Coaste rupte, a spus Clarisse. Se vindecă, dar cu siguranță sunt rupte.

—De unde știi? am întrebat-o.

Clarisse s-a uitat urât.

—Pentru că am rupt câteva la viața mea, bobocule! Va trebui s-o duc în spate.

Înainte să spun ceva, Clarisse a luat-o pe Annabeth ca pe un sac cu făină și a cărat-o spre plajă. Grover și cu mine le-am urmat.

De îndată ce am ajuns la malul apei, mi-am concentrat atenția asupra corăbiei. I-am ordonat să ridice ancora și să vină la mine. După câteva minute de încordare, am văzut Răzbunarea nei Anne apărând de după insulă.

— Atenție! a strigat Tyson. Gonea în jos pe cărare spre noi, cu oile la vreo cincizeci de metri în urmă, behăind frustrate că prietenul lor ciclop a fugit fără să le hrănească. — Probabil că nu ne vor urmări în apă, le-am spus celorlalți. Tot ce trebuie să faceți până la corabie.

—Cu Annabeth în halul ăsta? a protestat Clarisse.

—Ne descurcăm, am insistat.

Am început să mă simt încrezător din nou. Eram iarăși în largul meu - pe mare.

—După ce ajungem la corabie, suntem liberi.

Și aproape că am reușit.

Tocmai treceam de intrarea în defileu când am auzit un vuiet îngrozitor și l-am văzut pe Polifem, julit și plin de vânătași, dar încă în viață, cu costumul său bleu de nuntă zdrențuit, noi cu câte un bolovan în fiecare mână.

Capitolul 16

În care mă scufund odată cu nava

—Credeam că a rămas fără pietre, am murmurat.

—Înotați! a spus Grover.

El și Clarisse s-au aruncat în valuri. Annabeth s-a atârnat de gâtul Clarisei și a încercat să vâslească cu o mână, dar Lâna udă o trăgea în jos. Însă monstrul nu era atent la Lână.

—Hei, tinere ciclop! a urlat Polifem. I-ai trădat pe ai tăi!

Tyson a înghețat.

—Nu-l asculta! I-am rugat. Vino!

L-am apucat pe Tyson de braț, dar aș fi putut la fel de bine să încerc să trag de un munte . S-a întors cu fața la ciclopul mai în vârstă.

—Nu sunt un trădător.

—Ești în slujba muritorilor! a strigat Polifem. A oamenilor vicleni!

Polifem a aruncat primul bolovan. Tyson l-a îndepărtat cu pumnul.

—Nu sunt trădător, a spus Tyson. Și tu nu ești dintre ai mei.

—Moarte sau victorie!

Polifem s-a aruncat în valuri, dar încă era rănit la picior. S-a împiedicat imediat și a căzu cu fața la pământ. Asta ar fi fost amuzant - doar că a dat să se ridice din nou, scuișând a pă sărată și mârâind.

—Percy! a strigat Clarisse. Haide!

Aproape că ajunseseră la corabie cu Lâna. Dacă l-aș mai fi putut distra pe monstru încă un ic...

—Du-te, mi-a spus Tyson. Am eu grijă de urâtul ăsta.

—Nu! Te va ucide.

Îl pierdusem deja pe Tyson o dată. N-aveam de gând să-l pierd din nou.

—Îl vom înfrunța împreună.

—împreună, s-a învoit Tyson.

Mi-am scos sabia.

Polifem a avansat mai precaut, șchiopătând mai rău ca oricând, dar brațul cu care arunca era în formă perfectă. A aruncat al doilea bolovan. M-am ferit, dar tot aș fi fost strivit dacă pumnul lui Tyson n-ar fi spulberat stânca.

L-am ordonat mării să crească. S-a format un val de șase metri, care m-a ridicat pe creastă. M-am îndreptat spre ciclop și l-am lovit în ochi, sărindu-i peste cap în timp ce apa la azvârlit pe plajă.

—O să te distrug! a îngăimat Polifem. Hoțule de Lână!

—Tu ai furat Lâna! am strigat. Ai folosit-o ca să-i atragi pe satiri și să-i omori!

—Și? Satirii au gust bun!

—Lâna trebuie folosită pentru a vindeca! Aparține copiilor zeilor!

— Și eu sunt un copil al zeilor! Polifem a încercat să mă lovească, dar m-am ferit. Tat don, blestemă-l pe acest hoț! Clipea cu greutate, de parcă abia mai vedea. Mi-am dat seama că se orientează după sunet ul vocii mele.

— Poseidon nu mă va blestema, i-am zis, dându-mă înapoi în timp ce ciclopul bâjbâia. Și ul lui. N-o să aleagă între noi. Polifem a urlat. A rupt un măslin de pe versant și a izbit cu el în locul unde stătusem cu o clipă mai devreme.

—Oamenii nu sunt la fel! Urâți, înșelători, mincinoși!

Grover o ajuta pe Annabeth să urce la bord. Clarisse îmi făcea semne frenetice să vin și e u. Tyson s-a furișat pe lângă Polifem, încercând să ajungă în spatele lui. — Tinere! a strigat ciclopul cel bătrân. Unde ești? Ajută-mă!

Tyson s-a oprit.

— N-ai fost crescut cum trebuie! Polifem jelea, iar măslinul îi tremura în mână. Biet f orfan! Ajută-mă! Nu se mișca nimeni. Nu se auzea nimic, cu excepția oceanului și a bățăilor inimii mele. Ap oi Tyson a pășit înainte, ridicând mâinile defensiv.

—Nu lupta, frate ciclop. Pune jos...

Polifem s-a întors spre vocea lui.

—Tyson! am strigat.

Copacul l-a lovit atât de tare, că pe mine m-ar fi transformat într-o pizza Percy cu m ulte măslin. Tyson a fost proiectat în spate, făcând un șanț în nisip. Polifem s-a repezit d pă el, dar am strigat:

— Nu!

M-am aruncat atât cât îmi permitea Anaklusmos. Sperasem să-l împung pe Polifem în spatele co apsei, dar am reușit să sar un pic mai sus.

— Beheheeeee! a strigat Polifem, la fel ca oile lui, și a încercat să mă lovească cu cop M-am ferit, dar tot am fost zgâriat pe spate de o duzină de ramuri tăioase.

Sângeram, eram plin de vânătăi și epuizat. Porcușorul de Guineea din mine dorea să fugă. Dar am înghițit nodul din gât.

Polifem a lovit iar, dar de data asta eram pregătit. M-am prins de o creangă din zbor, ignorând durerea din mâini în timp ce eram luat pe sus, și l-am lăsat pe ciclop să mă ridice în aer. În punctul cel mai de sus mi-am dat drumul și am căzut direct pe fața uriașului - aterizând cu ambele picioare pe ochiul deja rănit.

Polifem a urlat de durere. Tyson s-a năpustit la el, trăgându-l în jos. Am aterizat lângă ei

- cu sabia în mână, iar inima monstrului era în raza de acțiune a sabiei. Dar am surprins privirea lui Tyson și am știut că n-o puteam face. Pur și simplu nu era corect.

—Dă-i drumul, i-am spus lui Tyson. Fugi.

Cu un ultim și impresionant efort, Tyson l-a împins la o parte pe bătrânul ciclop, care blestema, și am fugit spre valuri.

— O să vă distrug! a urlat Polifem, cocoșat de durere, își apăra ochiul cu mâinile sale Tyson și cu mine ne-am aruncat în valuri.

— Unde sunteți? a strigat Polifem. A apucat copacul băta și l-a aruncat în apă. A căzut dreapta noastră. Am chemat un curent care să ne ducă și am început să luăm viteză. Începusem să cred că s-ar putea ajunge la navă, când Clarisse a strigat de pe punte:

—Bine, Jackson! Lua-te-ar naiba, ciclopule!

„Taci din gură", am vrut să țip.

— Grrr!

Polifem a luat un bolovan. A aruncat spre locul de unde venea vocea Clarissei, dar n-a nimerit, însă a fost cât pe-acum să ne atingă pe mine și pe Tyson.

— Da, da! I-a tachinat Clarisse. Arunci ca un pământău! Asta o să te învețe minte să ma te căsătorești cu mine, idiotule!

—Clarisse! am strigat, fiindcă nu mai puteam să suport. Taci din gură!

Prea târziu. Polifem a aruncat un alt bolovan și de data asta am privit neputincios cum zboară pe deasupra capului meu și trece prin coca navei Răzbunarea Reginei Anne. N-o să credeți ce repede se poate scufunda o corabie. Răzbunarea Reginei Anne a scârțâit și a gemut și s-a înclinat în față, de parcă ar fi coborât pe un tobogan. Am blestemat, ordonându-i mării să ne împingă mai repede, dar catargele corăbiei deja se scufundau. Grover nu știa să înoate. Annabeth nu putea.

— Scufundă-te! i-am spus lui Tyson. Și în timp ce o altă stâncă zbura peste capetele noastre am plonjat sub apă.

Prietenii mei se scufundau rapid, încercând fără succes să înoate în dâra înspumată lăsată de Pu înă lumea își dă seama că atunci când o navă se scufundă, ea acționează ca un canal de scur în jos tot ce e împrejurul ei. Clarisse era o înotătoare puternică, dar nici măcar ea nu făc a vreun progres. Grover dădea nebunește din copite. Annabeth se ținea de Lână, care strălucea în apă ca o salbă de bani noi.

M-am scufundat spre epavă, știind că s-ar putea să n-am suficientă putere să-i scot. Era tot mai rău, bucăți de lemn intrau în vârtej. Toată puterea pe care o aveam în apă nu mi-ar mai fost de ajutor dacă eram lovit în cap de o grindă. „Avem nevoie de ajutor“, m-am gândit.

„Da.“ Era vocea lui Tyson - sunând clar și răspicat în capul meu.

M-am uitat la el, speriat. Mai auzisem nereide și alte spirite ale apei vorbindu-mi sub apă, dar niciodată nu mă gândisem... Tyson era un fiu al lui Poseidon. Puteam comu nica unul cu celălalt. „Curcubeu“, a zis Tyson.

Am dat din cap, apoi mi-am închis ochii și m-am concentrat, unindu-mi glasul cu al lui

lui Tyson: „CURCUBEU! Avem nevoie de tine!"

Imediat, niște siluete strălucitoare s-au ivit din întuneric sub noi - trei cai cu coz

i de pește, urcând în galop, mai iute ca delfinii. Curcubeu și prietenii lui au privit spre noi și au părut să ne citească gândurile. S-au repezit la epavă și, o clipă mai târziu, a us într-un nor de bule - iar Grover, Annabeth și Clarisse erau agățați de gâtul câte unui hip camp. Curcubeu, cel mai mare, o ținea pe Clarisse. A alergat la noi și l-a lăsat pe Tyson să-l prindă de coamă. Prietenul lui, care o purta pe Annabeth, m-a lăsat să fac același lucru. Am ieșit la suprafață și ne-am îndepărtat de insula lui Polifem. În spatele nostru, l-am auzi pe ciclop strigând triumfător:

—Am reușit! În sfârșit l-am scufundat pe Nimeni!

Speram să nu afle niciodată că se înșela.

Am pornit pe mare, iar insula s-a transformat într-un punct și a dispărut.

—Am reușit, a murmurat Annabeth epuizată. Noi...

A căzut pe gâtul hipocampului și a adormit imediat.

Nu știam cât de departe ne pot duce hipocampii. Nu știam unde mergem. Am sprijinit-o pe Annabeth ca să nu cadă, am acoperit-o cu Lâna de Aur pentru care trecusem prin atâtea și am spus în gând o rugăciune de mulțumire. Ceea ce mi-a amintit... Le mai datoram zeilor ceva.

—Ești un geniu, i-am spus încet lui Annabeth.

Apoi mi-am lăsat capul pe Lână și am adormit de-ndată.

Capitolul 17

În care avem o surpriză pe plaja din Miami

—Percy, trezește-te!

Cineva mi-a aruncat apă sărată pe față. Annabeth mă prinsese de umăr și mă scutura. În depărtare, soarele apunea în spatele unui oraș de la orizont - o autostradă de pe malul mării, cu șiruri de palmieri, vitrine

strălucitoare cu neoane roșii și albastre, un port plin de veliere și nave de croazieră.

—Miami, cred, a spus Annabeth. Dar hipocampii se comportă ciudat.

După cum era de așteptat, prietenii noștri acvatici au încetinit și au început să necheze și te în cerc, adulmecând apa. Nu păreau fericiți. Unul dintre ei a strănutat. Știam ce gândesc. — Nu ne duc mai departe de atât, am spus. Prea mulți oameni. Prea multă poluare. Va tre ui să înotăm singuri până la mal.

N-am fost foarte încântați, dar le-am mulțumit lui Curcubeu și prietenilor săi că ne-au adus. Tyson a plâns puțin. Și-a desfăcut șaua improvizată, care conținea trusa lui de scule și alte cruri recuperate din epava lui Birmingham. L-a îmbrățișat pe Curcubeu, i-a dat un mango ud cules de pe insulă și și-a luat la revedere. Odată ce coamele albe ale hipocampilor au dispărut în mare, am înotat spre țărm. Valurile ne -au împins înainte și în scurt timp ne-am întors în lumea muritorilor.

Am colindat docurile unde erau acostate vase de croazieră, printre mulțimi de oameni veniți în vacanță. Hamalii umblau de colo până colo cu cărucioare de bagaje. Șoferii de taxi u unii la alții în spaniolă și încercau să intre în față pentru a face rost de clienți. Dacă -a observat - cinci copii uzi leoarcă arătând de parcă tocmai s-ar fi luptat cu un monst ru - n-a lăsat să se vadă.

Acum, că revenisem printre muritori, singurul ochi al lui Tyson fusese acoperit de ceață. Grover își pusese șapca și bascheții. Până și Lâna se transformase dintr-o blană de o chetă roșie și aurie de licean, cu litera Omega, mare și strălucitoare, pe un buzunar. Annabeth a alergat la cea mai apropiată tonetă de ziare și a verificat data în Miami Herald. A înjurat.

—18 iunie! Suntem plecați din tabără de zece zile!

—E imposibil! a zis Clarisse.

Dar știam că nu e. Timpul trecea altfel în locurile populate de monștri.

— Copacul Thaliei e aproape mort, probabil, s-a văitat Grover. Trebuie să ducem înapoi a în seara asta.

Clarisse s-a prăbușit pe trotuar.

— Și cum o să facem? Vocea îi tremura. Suntem la sute de kilometri distanță. N-avem ban iciun mijloc de transport. E întocmai cum a spus Oracolul. E vina ta, Jackson! Dacă nu te amestecai...

— Vina lui Percy! a explodat Annabeth. Clarisse, cum poți spune asta? Ești cea mai mar e...

—Opriți-vă! am spus.

Clarisse s-a luat cu mâinile de cap. Annabeth bătea din picior, frustrată.

Chestia era că aproape uitasem că această misiune ar fi trebuit să fie a Clarissei. Preț d e o clipă îngrozitoare, am văzut lucrurile din punctul ei de vedere. Cum m-aș fi simțit da că alt grup de eroi s-ar fi amestecat în aventura mea și m-ar fi făcut de râs?

M-am gândit la ce auzisem în camera cazanelor de pe C.S.S. Birmingham - Ares care st riga la Clarisse, avertizând-o că ar face bine să nu dea greș. Ares nu dădea doi bani pe t abără, dar dacă Clarisse l-ar fi pus într-o lumină proastă...

—Clarisse, am zis, ce a spus, mai exact, Oracolul?

A ridicat privirea. Am crezut că-mi va spune câteva de la obraz, dar a respirat adânc și a recitat profeția: „Cu bărci de fier și luptători de os vei naviga.

Și vei găsi ce cauți și îl vei lua.

Dar prinsă-n piatră pentru viața ta vei dispera.

Iar fără de prieteni spre casă n-ai să poți zbura. “ — Au, a mormăit Grover.

—Nu, am spus. Nu... stați așa. M-am prins.

M-am căutat prin buzunare după bani și am găsit doar o drahmă de aur.

—Are cineva bani gheață?

Annabeth și Grover au clătinat din cap îmbufnați. Clarisse a scos din buzunar un dolar confederat umed și a oftat.

— Bani gheață? a întrebat Tyson ezitant. Adică... bancnote verzi? M-am uitat la el.

— Da.

—Ca acelea din sacii marinărești?

—Da, dar am pierdut sacii acum câteva zi... le...

M-am oprit bâlbâindu-mă când Tyson a scotocit în legătura sa și a scos punga plină cu bani care Hermes o pusese alături de provizii în noaptea în care plecasem la drum.

—Tyson! am spus. Cum ai făcut...

— Am crezut că e un săculeț cu mâncare pentru Curcubeu, a spus. L-am găsit plutind pe m dar în interior, numai hârtii. îmi pare rău.

Mi-a dat banii. Bancnote de cinci și zece - cel puțin patru sute de dolari.

Am alergat până la bordură și am prins un taxi din care tocmai cobora o familie de excursioniști.

—Clarisse, am strigat. Haide! Te duci la aeroport. Annabeth, dă-i Lâna.

Nu știu care dintre ele părea mai uimită când am luat Lâna jachetă de la Annabeth, am băgat banii într-un buzunar și i-am pus-o Clarisei în brațe. Clarisse a spus:

— Mă lăsați să...

— E misiunea ta, am zis. Avem bani doar pentru un singur zbor. În plus, eu nu pot călători prin aer. Zeus m-ar spulbera într-un milion de bucăți. Asta a vrut să spună profeția: nu vei reuși fără prieteni, ceea ce înseamnă că ai nevoie de ajutorul nostru, dar va trebui să zori singură acasă. Trebuie să duci Lâna la loc sigur. Vedeam cum îmi lucrează mintea - suspicioasă la început, întrebându-se ce șiretlic pun la cale apoi hotărând, în cele din urmă, că sunt sincer. A sărit în taxi.

—Puteți conta pe mine. Nu voi da greș.

—Sperăm.

Taxiul a demarat într-un nor de fum. Lâna pornise la drum.

—Percy, a spus Annabeth, gestul tău a fost...

—Generos? a sugerat Grover.

— Nebunesc, l-a corectat Annabeth. Pariezi viața tuturor celor din tabără pe faptul că risse va duce Lâna la loc sigur până diseară?

—Este misiunea ei, am spus. Merită o șansă.

—Percy este drăguț, a spus Tyson.

—Percy este prea drăguț, a mormăit Annabeth.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că poate, doar poate, era un pic impresionată. O surprinseam, în orice caz. Și asta nu era ușor.

— Haideți! le-am spus prietenilor mei. Să găsim un alt drum spre casă. În acel moment m-am întors și m-am trezit cu o sabie la gât.

—Bună, vere, a spus Luke. Bine ai revenit în State.

Bătăușii urși au apărut lângă noi. Unul dintre ei i-a apucat pe Annabeth și pe Grover de ceaf lălalt a încercat să-l apuce pe Tyson, dar Tyson l-a împins într-un morman de bagaje și a urlat la Luke.

— Percy, a spus Luke calm, spune-i uriașului tău să se potolească sau îl pun pe Oreios a cap în cap pe prieteni tăi. Oreios a zâmbit și i-a ridicat de jos pe Annabeth și pe Grover, care se zbăteau și țipau.

—Ce vrei, Luke? am mârâit.

A zâmbit, iar cicatricea de pe față i s-a încrețit.

A făcut un gest spre capătul cheiului și am observat ceva ce ar fi trebuit să observ de mult. Cel mai mare vas din port era Prințesa Andromeda.

— Percy, dragul meu, a zis Luke, vreau să vă ofer ospitalitatea mea, desigur. Gemenii urși ne-au mânat la bordul Prințesei Andromeda. Ne-au aruncat pe puntea de la pupa, în fața unei piscine cu fântâni arteziene. Vreo zece dintre bățăușii lui Luke, tot felu de tipi - oameni

șarpe, lestrigoni, semizei în armură - se adunaseră pentru a vedea cum ne bucurăm de „ospitalitate**.

—Așadar... Lâna, a spus Luke meditativ. Unde este?

Ne-a cercetat, împungându-mi cămașa cu vârful săbiei, pipăind blugii lui Grover.

—Hei! a strigat Grover. Dedesubt e blană de țap adevărată!

— îmi pare rău, vechiul meu prieten, a zis Luke zâmbind. Dă-mi lâna și te las să te înt ah, la mica ta expediție prin natură.

—Me-he-heeeeeee! a protestat Grover. Ce mai prieten vechi!

—Poate că nu m-ai auzit, a zis Luke, cu o voce periculos de calmă. Unde este Lâna?

—Nu-i aici, am spus.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i spun nimic, dar era o senzație atât de plăcută să-i arunc ad vărul în față.

—Am trimis-o înainte. Ai dat-o în bară.

Ochii lui Luke s-au îngustat.

— Minți. N-ai fi capabil să...

Fa a i s-a înroșit în momentul în care și-a dat seama că era posibil ca acest lucru îngrozitor să se fi întâmplat.

— Clarisse?

Am dat din cap.

— Ai avut încredere... i-ai dat...

— Da.

— Agrius!

Gigantul-urs a tresărit.

— D...da?

— Coboară și pregătește-mi calul. Adu-l pe punte. Trebuie să zbor iute la aeroportul di mi!

— Dar, șefu'...

—Fă-o! a țipat Luke. Sau voi hrăni dragonul cu tine!

Omul urs a înghițit în sec și a coborât greoi scările.

Luke se agita prin fața piscinei, blestemând în greaca veche, ținându-și sabia atât de strâns încheieturile degetelor i se albiseră. Restul echipajului lui Luke părea neliniștit. Poate că nu-și mai văzuseră șeful atât de scos țâțâni. Am început să mă gândesc... dacă aș fi putut folosi furia lui Luke, să-l fac să vorbească ast toată lumea să audă ce planuri nebunești are... M-am uitat la piscină - izvoarele pulverizau apa în aer, creând un curcubeu în lumina ap usului. Și deodată mi-a venit o idee.

— Te-ai jucat cu noi de la bun început, am spus. Ai vrut să- i aducem Lâna și să te scu efortul de a o obține chiar tu. Luke s-a încruntat.

—Normal, idiotule! Și tu ai stricat totul!

—Trădătorule!

Mi-am scos ultima drahmă de aur din buzunar și am aruncat-o spre Luke. Așa cum mă așteptam , a evitat-o fără probleme. Moneda a ajuns în jetul de apă colorat ca un curcubeu.

Speram că rugăciunea mea va fi acceptată în tăcere. Am spus, în gând, din toată inima: „O, zeptă ofranda. “

— Ne-ai păcălit pe toți! am strigat la Luke. Chiar și pe DIONYSOS din TABĂRA SEMIZEILOR în spatele lui Luke, fântâna a început să strălucească, dar aveam nevoie ca atenția tuturor s îndreptată spre mine, așa că am scos sabia.

Luke a rânjit disprețuitor.

— Nu e momentul pentru eroisme, Percy. Aruncă-ți săbiuța sau te voi ucide acum, nu mai u.

—Cine otrăvit copacul Thaliei, Luke?

— Eu, normal, a mârâit. Ți-am spus deja. Am folosit venin de piton bătrân, direct din f Tartarului.

—Chiron n-a avut nimic de-a face cu asta?

—Ha! Știi că n-ar face așa ceva. Moșul acela prostovan n-ar îndrăzni.

—Numești asta curaj? Să-ți trădezi prietenii? Să pui în pericol întreaga tabără?

Luke a ridicat sabia.

— N-ai înțeles nimic. V-aș fi lăsat să luați Lâna... după ce aș fi terminat cu ea. Asta m-a făcut să ezit. De ce ne-ar fi lăsat să luăm Lâna? Probabil că mințea. Dar nu puteam las să nu mai fie atent la mine.

—Aveai de gând să-l vindec pe Cronos, am spus.

— Da! Lâna magică ar fi accelerat procesul de regenerare înzecit. Dar nu ne-ai oprit, P rcy. Doar ne-ai încetinit un pic.

— Așadar, ai otrăvit copacul, ai trădat-o pe Thalia, ne-ai întins o cursă - toate acest ntru a-l ajuta pe Cronos să-i distrugă pe zei. Luke a scrâșnit din dinți.

—Știi asta! De ce mă mai întrebi?

—Pentru că vreau ca toată lumea din public să te audă.

—Ce public?

Pe urmă ochii i s-au îngustat. S-a uitat înapoi și la fel au făcut și bătaușii săi. Au icnit at înapoi.

Deasupra piscinei, strălucind în ceața curcubeului, prin intermediul mesageriei Iris, apăruseră Dionysos, Tantal și toată tabăra, stând în pavilionul de luat masa. Ne priveau uimi în tăcere.

—Ei bine, a spus Dionysos sec, ghici cine vine la cină.

— Domnule D., l-ați auzit, am spus. L-ați auzit cu toții pe Luke. Copacul n-a fost otră de Chiron. Domnul D. a oftat.

—Bănuiesc că nu.

— Chestia cu mesageria Iris ar putea fi o șmecherie, a sugerat Tantal, dar atenția îi e îndreptată asupra cheeseburgerului pe care încerca să-l prindă cu ambele mâini.

— Mă tem că nu, a zis domnul D., privindu-l dezgustat pe Tantal. Se pare că va trebui s repun pe Chiron în funcția de responsabil cu

activitățile. Cred că mi-e dor de partidele de pinacle cu bătrânul cal. Tantal a prins cheeseburgerul, care n-a mai fugit de el. L-a ridicat din farfuri e și l-a privit cu uimire, de parcă ar fi fost cel mai mare diamant din lume.

—Am reușit! a chicotit.

— Nu mai avem nevoie de serviciile tale, Tantal, a anunțat domnul D. Tantal a părut șocat.

— Poftim? Dar...

—Te poți întoarce în Lumea Subpământeană. Ești liber.

—Nu! Dar... Nuuuuuuuuuuuu!

S-a dizolvat în ceață, agățându-se de cheeseburger în încercarea de a-l duce la gură, dar dej păruse. Cheeseburgerul a căzut la loc pe farfurie, iar rezidenții au izbucnit în aplauze

.

Luke a urlat cuprins de furie. Și-a trecut sabia prin fântână și mesajul Iris s-a dizolvat , dar treaba era rezolvată.

Mă simțeam destul de bine în pielea mea, până când Luke s-a întors și mi-a aruncat o privire gașă.

— Cronos a avut dreptate, Percy. Nu ești o armă de încredere. Trebuie să fii înlocuit. N-am înțeles ce vrea să spună, dar n-am avut timp să mă gândesc. Unul dintre oamenii lui a su lat într-un fluier de alamă, iar ușile de pe punte s-au deschis. Au apărut încă zece războinici și ne-au încercuit, cu vârfurile de alamă ale sulitelor îndreptate amenințător spre noi. Lu mi-a zâmbit: — Nu veți pleca vii de pe nava asta.

Capitolul 18

În care suntem invadați de poneii petrecăreți

—Unu la unu, l-am provocat pe Luke. De ce ți-e frică?

Luke a rânjit. Soldații care erau gata să ne ucidă au ezitat, așteptând un ordin de la el. Înainte ca Luke s-apuce să zică ceva, Agrius, omul urs, a țâșnit pe punte aducând un cal zbur

r - primul pegas negru ca pana corbului pe care-l văzusem vreodată, cu aripi ca de c orb uriaș. Pegasul, o iapă, lovea din copite și necheza. îi auzeam gândurile. Le spunea nișt e vorbe așa de urâte lui Agrius și lui Luke, încât Chiron ar fi pus-o să-și spele gura cu săp — Domnule! a strigat Agrius, evitând o copită de pegas. Calul dumneavoastră este gata! Luke mă privea țintă.

—Ți-am spus vara trecută, Percy, a zis. Nu mă poți atrage într-o luptă.

— Și tu continui s-o eviți, am observat. Te temi că războinicii tăi te vor vedea învins Luke s-a uitat la oamenii săi și a văzut că-l prinsesem în capcană. Dacă dădea înapoi acum, p ab. Dacă lupta, pierdea timp prețios în încercarea de a o prinde pe Clarisse. În ceea ce mă privește, nu speram decât să-i distrag atenția, dându-le prietenilor mei o șansă să scape. An eth era isteață. Dacă era cineva care putea născoci un plan, ea era aceea. Dezavantajul era că știam cât de bine luptă Luke cu sabia.

—Te voi ucide rapid, a decis, și a ridicat arma.

Clevetitorul era mai lung cu treizeci de centimetri decât sabia mea. Lama lui avea o strălucire gri, malefică, și era aurie acolo unde oțelul omenesc se contopea cu bronz ul celest. Aproape că simțeam cum lama luptă cu ea însăși, ca doi magneți care se resping, pr nși laolaltă. Nu știam cum fusese creată lama, dar am sim it că se întâmplase o tragedie. Cin murise pentru ea. Luke a fluierat la unul dintre oamenii săi, care i-a aruncat un scut rotund din piele și bronz. Mi-a rânjit cu răutate.

—Luke, a zis Annabeth, dă-i măcar un scut.

—îmi pare rău, Annabeth, i-a răspuns. Fiecare cu echipamentul lui.

Scutul era o problemă. Să lupți cu două mâini și cu o singură sabie îți oferă mai multă puter upți cu o singură mână și cu un scut îți asigură o apărare mai bună și versatilitate. Ai mai , mai multe opțiuni - mai multe căi de a ucide. Iar Luke se antrenase mult mai mulți a ni decât mine. M-am gândit la Chiron, care îmi spusese să rămân în tabără indiferent ce s-ar fi întâmplat și Acum urma să plătesc pentru că nu-l ascultasem.

Luke a fandat și era să mă ucidă din prima lovitură. Sabia lui mi-a trecut pe sub braț, sfâși u-mi cămașa și zdrelindu-mi coastele. Am sărit înapoi, apoi am contraatacat, dar Luke mi-a parat lama cu scutul.

—Ai ruginit, Percy, m-a muștrat Luke. Ți-ai ieșit din mână.

M-a atacat iar cu o lovitură la cap. Am parat și i-am răspuns cu o împunsătură. A evitat-o c u ușurință.

Tăietura de la coaste mă ustura. Inima îmi bătea cu putere. Când Luke a fandat din nou, am sărit înapoi, direct în piscină, și am simțit cum mă cuprinde un val de putere. M-am rotit s b apă, creând un vârtej, și am țâșnit drept în fața lui Luke. Forța apei l-a dărâmat, făcându-l să bolborosească orbit, dar înainte să apuc să lovesc, s-a lit într-o parte și a fost din nou în picioare.

Am atacat și i-am tăiat marginea scutului, dar nici n-a clipit. S-a ghemuit și m-a ata cat la picioare. Dintr-odată, coapsa mi-a luat foc - o durere atât de intensă, încât m-am prăbușit. Blugii erau sfâșiați deasupra genunchiului. Eram rănit. Nu știam cât de rău. Luke a t de sus în jos și m-am rostogolit în spatele unui șezlong. Am încercat să mă ridic, dar nu m uteam lăsa pe picior.

—Perrrrrcy! a behăit Grover.

M-am rostogolit din nou, exact când sabia lui Luke a retezat șezlongul în două, cu părți met alice cu tot. M-am târât spre piscină, străduindu-mă din răputeri să nu leșin. N-aveam cum să reușesc. Iar

a. A înaintat încet, zâmbind. Lama săbiei era mânjită cu roșu.

— Vreau să mai vezi un lucru înainte să mori, Percy. L-a privit pe Oreius, omul urs, ca e încă îi ținea pe Annabeth și pe Grover de ceafă.

—îți poți mânca cina acum, Oreius. Poftă bună.

—He-he! He-he!

Omul urs i-a ridicat pe prietenii mei și și-a arătat colții.

În acel moment s-a dezlănțuit Infernul. VÂJJJ!

O săgeată cu pene roșii a apărut în gura lui Oreius. Cu uimirea întipărită pe chipul său păro prăbușit pe punte.

— Frate! a strigat Agrius, slăbind frâiele pegasului suficient cât să fie lovit cu copii cap de calul cel negru care l-a azvârlit pe deasupra Golfului Miami. Pentru o fracțiune de secundă, gărzile lui Luke au fost prea uluite ca să mai facă altceva decât să vadă cum corpurile gemenilor urși dispar în fum. A urmat un cor sălbatic de strigăte de război și zgomot de copite lovind metalul. O duzi nă de centauri au năvălit din casa scării principale.

—Ponei! a strigat Tyson bucuros.

Aveam probleme să înțeleg tot ce vedeam. Era și Chiron în mulțime, dar rudele sale nu-i semănau mai deloc. Unii erau centauri cu corpuri de cai arabi negri, alții arătau ca niște cai Palomino, cu blana aurie, alții aveau pete albe și portocalii, specifice rasei Paint Horse. Unii purtau tricouri viu colorate pe care scria cu litere fosforescente

„PONEII PETRECĂREȘI, filiala Florida de Sud”. Unii erau înarmați cu arcuri, alții cu bâte de baseball, alții cu arme de paintball. Unul avea fața pictată ca un războinic comanș și purta o mână mare și portocalie din polistiren în forma numărului unu. Un altul avea pieptul dezgolit și pictat tot în verde. Un al treilea avea ochelari cu globii oculari atârnați la capătul unor spirale metalice și o șapcă de baseball care avea prinsă într-o parte o doză de suc cu pai.

Au invadat puntea cu atâta ferocitate și într-o atât de puternică explozie de culoare încât, în acel moment, chiar și Luke a fost uimit. Nu-mi dădeam seama dacă veniseră să sărbătorească sau să te.

Se pare că ambele. Când Luke și-a ridicat sabia ca să-și mobilizeze trupele, un centaur a tras o săgeată specială, care avea atașată o mână de box. L-a lovit pe Luke în față și l-a scină.

Războinicii lui s-au risipit. Nu-i puteam învinovăți. Să înfrunți copitele unui armăsar ridic pe două picioare este destul de înfricoșător - dar dacă

mai e și un centaur înarmat cu un arc care chiuie și poartă o șapcă din care poți bea suc, până și cel mai curajos luptător s-ar r e.

—Veniți s-o încasați! a strigat unul dintre poneii petrecăreți.

Și-au făcut de cap cu armele lor de paintball. Un val de vopsea albastră și galbenă a expl odat printre războinicii lui Luke, orbindu-i și împrôșcându-i din cap până-n picioare. Au înc at să fugă, dar au alunecat și au căzut. Chiron a pornit în galop spre Annabeth și Grover, i-a luat frumos de pe punte și i-a așezat pe spinarea lui. Am încercat să mă ridic, dar piciorul rănit încă mă ardea.

Luke s-a târât afară din piscină.

—Atacați, proștilor! le-a ordonat trupelor sale.

Undeva jos, sub punte, a răsunat un clopot de alarmă mare.

Știam că în orice secundă puteam fi copleșiți de cei veniți în ajutorul lui Luke. Luptătorii u deja să se dezmeticească, atacându-i pe centauri cu săbii și sulite.

Tyson a măturat vreo cinci, aruncându-i peste parapet în Golful Miami. Un centaur l-a lovit pe un altul în cască cu bâta de baseball și tipul s-a împleticit în spate, buimăcit. Da mai erau și alți luptători care urcau pe scări.

—Retragerea, fraților! a spus Chiron.

— Nu scapi tu atât de ușor, omule cal! a strigat Luke. Și-a ridicat sabia, dar a fost n merit în fa ă de o altă săgeată cu mânășă de box și a fost aruncat într-un șezlong.

Un centaur Palomino m-a azvârlit pe spatele lui.

—Cheamă-l și pe uriaș, prietene!

—Tyson! am strigat. Haide!

Tyson le-a dat drumul celor doi luptători pe care tocmai voia să-i înnoade unul de alt ul și a alergat după noi. A sărit în spatele centaurului.

— Prietene! a gemut centaurul, aproape îngenunchind sub greutatea lui Tyson. N-ai au zit niciodată de dieta fără carbohidrați?

Luptătorii lui Luke se organizau într-o falangă, dar în timp ce-și pregăteau atacul, centaurii reușiseră să galopeze până la marginea punții și au sărit fără teamă parapetul, de parcă a a o cursă hipică și nu la zece etaje deasupra pământului. Am fost sigur că urma să murim. Nem prăbușit în direcția docurilor, dar centaurii au atins asfaltul aproape fără nicio zgâlțâit pornit în galop, chiuind și strigând ocări spre Prințesa Andromeda în timp ce alergam pe străzile din centrul orașului Miami.

Habar n-am ce și-au închipuit locuitorii din Miami când ne-au văzut galopând. Pietonii s-au dat la o parte. Posesorii de automobile s-au uitat urât când am trecut prin intersecții, dar nimeni n-a părut deosebit de surprins. Poate că vedeau o grămadă de liceeni zurbagii care închiriaseră cai pentru o plimbare pe plajă și făcuseră un mic ocol. Am gonit printr-un parc în care niște bătrâni jucau domino. Unul dintre ei a strigat:

—Mai încet, huliganilor!

Ne-am continuat drumul.

Străzile și clădirile începeau să se estompeze pe măsură ce viteza centaurilor creștea. Simțeam pașii se contractă - de parcă fiecare pas de centaur acoperea kilometri întregi. În scurt timp am lăsat orașul în urmă.

Am trecut prin câmpuri mlăștinoase cu iarbă înaltă, iazuri și copaci piperniciți.

În cele din urmă am ajuns într-un parc de rulote de la marginea unui lac. Toate rulotele erau trase de cai și erau dotate cu televizoare, mini-frigidere și plase împotriva țânțarilor. Eram într-o tabără de centauri.

— Prietene! a zis unul dintre poneii petrecăreți în timp ce-și dădea jos harnașamentul. Pe tipul ăla, pe urs? Era ceva de genul: „Hei, am o săgeată în gură!” Centaurul care purta ochelarii cu globi ieșiți din orbite a râs.

—A fost super! Cap în cap!

Cei doi centauri s-au năpustit unul spre celălalt cu toată puterea și s-au lovit cap în cap, apoi au plecat clătinându-se în direcții diferite, rânjind ca niște nebuni.

Chiron a oftat. I-a lăsat pe Annabeth și pe Grover jos, pe o pătură de picnic, lângă mine. — Mi-ar plăcea ca verii mei să nu se mai bată cap în cap. Nu-și permit să piardă niciun — Chiron, am zis, încă uimit că era acolo. Ne-ai salvat.

El mi-a zâmbit sec.

—Păi nu vă puteam lăsa să muriți, mai ales că mi-ați dovedit nevinovăția.

—Dar de unde ai știut unde eram ? I-a întrebat Annabeth.

— Am gândit în avans, draga mea. Mi-am zis că veți ieși la mal în apropiere de Miami, d uși să scăpați vii din Marea Monștrilor. Aproape toate lucrurile ciudate sunt aduse de val uri în apropiere de Miami.

—Mulțumesc, a mormăit Grover.

— Nu, nu, a spus Chiron. Nu asta am vrut să spun... o, nu contează. Mă bucur să te văd, meu satir. Ideea e că am reușit să trag cu urechea la un mesaj Iris trimis de Percy și să urmăresc semnalul. Iris și cu mine suntem prieteni de secole. Am rugat-o să-mi semnale ze orice mesaje importante din zona asta. Apoi a fost foarte ușor să-i conving pe verii mei să vă sărim în ajutor. După cum vedeți, centaurii pot călători destul de rapid când v entru noi, distanțele se măsoară altfel decât pentru oameni. Am privit spre focul de tabără, unde trei ponei petrecăreți îl învățau pe Tyson să manevreze de paintball. Speram că știu în ce se bagă.

— Deci, ce facem acum? I-am întrebat pe Chiron. îl lăsăm pur și simplu pe Luke să plece pe Cronos la bordul navei... sau cel puțin părți din el. Chiron a îngenunchat, îndoindu-și cu atenție picioarele din față sub el. A deschis punga cu medicamente de la centură și a început să-mi trateze rănile.

— Percy, mă tem că astăzi am făcut doar o remiză. N-am avut suficienți oameni ca să cuc . Luke n-a fost suficient de organizat ca să ne urmărească. Nimeni n-a câștigat.

—Dar avem Lâna! a spus Annabeth. Clarisse se îndreaptă cu ea spre tabără chiar acum.

Chiron a dat din cap, deși părea încă neliniștit.

— Sunteți niște adevărați eroi. Și de îndată ce-l oblojesc pe Percy, trebuie să vă înteți Semizeilor. Centaurii vă vor duce acolo.

—Vii și tu? am întrebat.

— O, da, Percy! Abia aștept să ajung acasă. Frații mei de aici pur și simplu nu apreciază m

zica lui Dean Martin, în plus, trebuie să discut cu domnul D. Trebuie planificat res tul verii. Sunt atâtea antrenamente! Și vreau să văd... Sunt curios în legătură cu Lâna.

Nu știam exact ce a vrut să spună, dar mi-am făcut griji în legătură cu spusele lui Luke: „V-

lăsat să luați Lâna... după ce aș fi terminat cu ea."

Să fi mințit? Știam că, de obicei, când venea vorba de Cronos, lucrurile nu erau niciodată c eea ce păreau. Nu degeaba era Stăpânul Titanilor numit „Cel Viclean". Știa să-i pună pe oameni să facă ceea ce dorea fără ca ei să-și dea seama de adevăratele sale intenții.

La focul de tabără, Tyson se dezlănțuise cu arma de paintball. Un proiectil albastru s-a spart când a lovit un centaur, aruncându-l în lac. Centaurul a ieșit rânjind, acoperit cu noroi din mlaștină și vopsea albastră, și l-a felicitat pe Tyson.

— Annabeth, a spus Chiron, poate că tu și Grover îi puteți supraveghea pe Tyson și pe v mei înainte... of... să învețe prea multe prostii unii de la alții? Ochii li s-au întâlnit. S-au înțelese din priviri.

—Sigur, Chiron, a spus Annabeth. Haide, țapule!

—Dar nu-mi place paintball-ul.

— Ba da, îți place.

L-a pus pe Grover pe copite și l-a condus spre focul de tabără.

Chiron mi-a terminat de bandajat piciorul.

—Percy, am discutat cu Annabeth pe drum. Am discutat despre profeție.

„Oho!” mi-am zis.

—N-a fost vina ei, am spus. Am obligat-o să-mi spună.

Un licăr de enervare i-a apărut în ochi. Am fost sigur că o să mă certe, dar privirea i-a de venit obosită.

—Cred că nu putea rămâne secretă pentru totdeauna.

—Așadar, eu sunt cel din profeție?

Chiron și-a băgat bandajele la loc în geantă.

— Mi-ar plăcea să știu, Percy. Încă n-ai împlinit șaisprezece ani. Deocamdată, trebuie să te antrenăm cum putem mai bine... și să lăsăm ca Parcele să-ți hotărască soarta. Nu mă mai gândisem de mult la bătrânele Parce, dar de îndată ce Chiron le-a pomenit, mi-a pi cat fisa.

—Despre asta era vorba, am zis.

Chiron s-a încruntat.

—Ce vrei să spui?

— Vara trecută. Semnul Parcelor, când le-am văzut rupând firul vieții cuiva. Crezusem că urmează să mor imediat, dar e și mai rău. Are de-a face cu profeția ta. Moartea prezisă de ele - se va întâmpla când voi împlini șaisprezece ani. Coada lui Chiron s-a scuturat nervos prin iarbă.

— Dragul meu, nu poți fi sigur. Nu știm nici măcar dacă profeția te vizează pe tine. — Dar nu mai există niciun alt semizeu, copil al Celor Trei!

—Din câte știm.

—Iar Cronos se reface. Va distruge Muntele Olimp!

— Va încerca, a consimțit Chiron. Și civilizația occidentală, împreună cu acesta, dacă Dar îl vom opri. Nu vei fi singur în această luptă.

Știam că încercă să mă facă să mă simt mai bine, dar mi-am amintit ce-mi spusese Annabeth. S

utea ca totul să depindă de un singur erou. O decizie care putea salva sau distruge Occidentul. Și eram sigur că Parcele îmi dăduseră un fel de avertisment. Urma să se întâmple a groaznic... fie cu mine, fie cu cineva apropiat mie.

— Sunt doar un copil, Chiron, am spus trist. Ce poate face un erou de doi bani împot riva cuiva precum Cronos?

Chiron a reușit să schițeze un zâmbet.

— Ce poate face un erou de doi bani... Joshua Lawrence Chamberlain mi-a spus odată c eva de genul ăsta, chiar înainte să schimbe de unul singur cursul războiului civil.

A scos o săgeată din tolă și i-a întors vârful ascuțit astfel încât să lucească în lumina fo — Bronz celest, Percy. O armă a nemuritorilor. Ce s-ar întâmpla dacă ai trage cu asta în om?

— Nimic, am spus. Ar trece prin el.

— Întocmai, a răspuns. Oamenii nu trăiesc la același nivel cu nemuritorii. Ei nu pot fi de armele noastre. Dar tu, Percy, ești parțial zeu, parțial om. Tu trăiești în ambele lumi. Poți fi rănit de amândouă și poți influența soarta amândurora. De aceea sunt eroii atât de s li. Tu porți speranțele omenirii pe tărâmul celor veșnice. Monștrii nu mor niciodată. Ei rena c din haosul și barbaria care freamătă întotdeauna sub crusta de civilizație - tocmai lucr urile care îl fac puternic pe Cronos. Ei trebuie învinși iarăși și iarăși, trebuie ținuti la roii întruchipează această luptă. Voi purtați luptele pe care omenirea trebuie să le câștige, fiecare generație, pentru a rămâne umană. Ai înțeles?

— Nu... Nu știu.

— Trebuie să încerci, Percy. Pentru că, fie că ești sau nu puștiul din profeție, Cronos posibil să fii. Și după ziua de azi, va fi disperat să te aibă de partea lui. Acesta este singurul motiv pentru care nu te-a ucis încă, să știi. De îndată ce va fi sigur că nu te poa e folosi, te va distruge.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

Chiron și-a ȗuguiat buzele.

— Chiar îl cunosc.

L-am privit uimit. Uneori uitam ce bătrân e Chiron.

— Ăsta-i motivul pentru care domnul D. a dat vina pe tine când a fost otrăvit copacul? e aceea ai spus că unii nu aveau încredere în tine?

— Într-adevăr.

— Dar Chiron... Să fim serioși! Cum să creadă cineva că ai putea trăda tabăra în favoar os?

Ochii lui Chiron erau de un căprui închis, încărcăți cu tristețea miilor de ani.

— Percy, amintește-ȗi de lecȗii. Amintește-ȗi de ora de mitologie. Care este legătura d ine și Stăpânul Titanilor?

Am încercat să mă gândesc, dar mitologia mi se amesteca în cap întotdeauna. Chiar și acum, câ totul era atât de real, atât de important pentru viaȗa mea, aveam probleme în a-mi amint i toate numele și faptele. Am scuturat din cap.

— Aăă... îi datorezi ceva lui Cronos sau așa ceva? Ți-a cruȗat viaȗa?

— Percy, a zis Chiron, pe un ton incredibil de calm. Titanul Cronos este tatăl meu.

Capitolul 19

În care cursa carelor de luptă se termină în stil mare

Am ajuns în Long Island la numai o oră după Clarisse, graȗie abilităȗii centaurilor de a călă

i. Am mers pe spatele lui Chiron, dar n-am prea vorbit - și, mai ales, nu despre Cronos. Știam că lui Chiron i-a fost dificil să-mi spună. N-am vrut să-l mai chinui cu alte întrebări. Adică... am întâlnit o mulțime de părinți jenanți, dar, tocmai Cronos, maleficul Titanilor, care a vrut să distrugă civilizația occidentală...? Nu era genul de tată pe care să-l inviți la școală cu ocazia Zilei Carierei.

Când am ajuns în tabără, centaurii erau nerăbdători să-l întâlnească pe Dionysos. Auziseră că niște petreceri de pomină, dar au fost dezamăgiți. Zeul vinului nu era într-o dispoziție sărbătoarească când întreaga tabără s-a adunat pe culmea Dealului Semizeilor.

Tabăra trecuse printr-o perioadă grea în ultimele două săptămâni. Cabana de arte și meserii a

se din temelii după atacul unui Draco Aionius (care, din câte mi-am dat seama, e termenul latin pentru „șopârlă foarte mare cu o respirație care aruncă în aer chestii”). Camerele

asei celei Mari erau pline de răniți, iar cabana Apollo, care avea cei mai buni vindecători, făcuse ore suplimentare, pentru a acorda primul ajutor. Toată lumea părea obosită și la capătul puterilor când ne-am strâns în jurul copacului Thaliei.

În momentul în care Clarisse a așezat Lâna de Aur pe creanga cea mai de jos, lumina lunii a părut să se însuflețească, devenind din gri, argintie. O briză rece făcea crengile să fre și unduia iarba tocmai până în vale. Totul a devenit mai clar - strălucirea licuricilor din pădure, mirosul câmpurilor de căpșuni, sunetul valurilor pe plajă. Treptat, acele pinului au început să-și schimbe culoarea maro în verde.

Toată lumea a ovaționat. Transformarea era lentă, dar nu exista nicio îndoială - magia Lânii se scurgea în copac, dându-i o nouă forță și eliminând otrava. Chiron a ordonat ca dealul să fie păzit nonstop - cel puțin până când găsea un monstru în stare să apere Lâna. A spus că va publica imediat un anunț în Săptămânalul Olimpului. În acest timp,

colegii de cabană ai Clarisei o căraseră pe umeri până la amfiteatru, unde a fost onorată cu o cunună de lauri și a fost sărbătorită în jurul focului de tabără. Nimeni nu s-a uitat la Annabeth sau la mine. De parcă nici n-am fi lipsit. Într-un fel, cred că era cel mai potrivit semn de recunoștință, pentru că dacă ar fi recunoscut că ne urisasem din tabără pentru a îndeplini misiunea, ar fi trebuit să ne exmatriculeze. Și chiar nu mi doream mai multă atenție. Mă simțeam bine să fiu și eu, măcar o dată, un simplu rezident în cursul serii, pe când coceam prăjituri și îi ascultam pe frații Stoll spunându-ne o povest

cu fantome despre un rege rău care a fost mâncat de viu de produsele de patiserie demonice de la micul dejun, Clarisse m-a înghiontit de la spate și mi-a șoptit la ureche:

— Doar pentru că ai fost de treabă o dată, Jackson, să nu crezi că ai scăpat de Ares. A tot ocazia potrivită să te fac praf. I-am zâmbit răutăcios.

—Ce e? m-a întrebat.

—Nimic, i-am răspuns. Doar că e bine să fii acasă.

A doua zi, după ce poneii petrecăreți s-au înapoiat în Florida, Chiron a făcut un anunț surprinzător: cursele de care urmau să se desfășoare conform programului. Cu toții crezusem că vor fi anulate, acum, că Tantal plecase, dar continuarea lor părea firească, mai ales că reveni se Chiron, iar tabăra era în siguranță.

Tyson n-a fost prea încântat de ideea de a urca iar într-un car după prima noastră experiență, dar m-a lăsat bucuros să fac echipă cu Annabeth. Eu urma să conduc, iar Annabeth să se ocupe de apărare. Tyson avea să fie mecanicul nostru. În timp ce vedeam de cai, Tyson a reparat carul Atenei și a făcut o sumedenie de modificări speciale.

Ne-am petrecut următoarele două zile antrenându-ne nebunește.

Ne-am înțeles ca, în cazul în care o să câștigăm, premiul, care consta în degrevarea de sarcini pentru restul lunii, să fie împărțit între cele două cabane. Având în vedere că Atena avea mai ezidenți, aceștia urmau să

obțină cel mai mult timp liber, ceea ce-mi convenea. Nu mă interesea premiul. Doream doar să câștig. În noaptea de dinaintea cursei am stat până târziu la grajduri. Vorbeam cu caii noștri și îi am, când cineva din spatele meu a spus:

—Frumoase animale, caii. Ar fi trebuit să mă gândesc la ei.

Un tip între două vârste, îmbrăcat într-un costum de poștaș, se rezema de ușa grajdului. Era , cu părul creț și negru sub casca albă de safari, și avea o geantă de poștaș pe umăr. Poștașii nu livrau niciodată poșta în Tabăra Semizeilor, dar tipul ăsta îmi părea cunoscut. Avea ni trăsături poznașe și o sclipire răutăcioasă în ochi...

—Hermes? m-am bâlbâit.

—Bună, Percy. Nu m-ai recunoscut fără hainele de alergător?

— Ăăă...

Nu eram sigur dacă trebuie să îngenunchez sau să cumpăr timbre de la el. Apoi mi-am dat seama de ce se afla aici.

—O... ascultă, stăpâne Hermes, cu privire la Luke...

Zeul și-a arcuit sprâncenele.

—Aăă, l-am văzut, am spus, dar...

—N-ai reușit să-i bagi mințile în cap?

—Ei bine... am cam încercat să ne ucidem într-un duel pe viață și pe moarte.

—Înțeleg. Ai încercat abordarea diplomatică.

— Îmi pare foarte rău. Vreau să spun... ne-ai dat niște daruri minunate și așa mai departe că ai fi vrut ca Luke să se întoarcă. Dar... s-a înrăit. S-a înrăit foarte tare. A spus că mte abandonat. Mă așteptam ca Hermes să se înfurie. M-am gândit că mă va transforma într-un hamster sau așa chiar nu voiam să-mi mai petrec timpul transformat în rozător.

În schimb, Hermes doar a oftat.

—Percy, ai vreodată senzația că tatăl tău te-a abandonat?

O, Doamne.

Aș fi vrut să-i spun: doar de câteva sute de ori pe zi. Nu mai vorbisem cu Poseidon de vara trecută. Nici măcar nu fusesem în palatul lui subacvatic. Și apoi mai era povestea cu Tyson... niciun avertisment, nicio explicație. Doar ta-daaaaa, ai un frate. Vr eau să spun, cred că asta merita un telefon de atenționare sau așa ceva.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare. Mi-am dat seama că vreau să-mi fie

unoscute meritele pentru misiunea pe care o îndeplinisem, dar nu din partea celorl alți rezidenți. Aș fi vrut ca tata să spună ceva. Să mă observe.

Hermes și-a aranjat geanta de poștaș de pe umăr.

— Percy, cea mai grea parte când ești zeu este că trebuie să acționezi de multe ori ind , mai ales când e vorba de propriii tăi copii. Dacă am interveni de fiecare dată când copi ii noștri au o problemă... Ei bine, asta ar crea mai multe probleme și mai multe resen timente. Dar cred că dacă te gândești mai bine, vei vedea că Poseidon a fost atent la tine

. Ți-a răspuns la rugăciuni. Pot doar să sper că într-o bună zi Luke își va da și el seama de ile astea, când vine vorba despre mine. Indiferent dacă tu crezi că ai reușit sau nu, iai amintit lui Luke cine e. I-ai vorbit.

—Am încercat să-l omor.

Hermes a ridicat din umeri.

— Relațiile de familie sunt complicate. Relațiile din familiile nemuritorilor sunt și m i complicate. Uneori, tot ce putem face este să ne reamintim reciproc că suntem rude

, la bine și la rău... și să încercăm să ne mutilăm și să ne ucidem cât mai puțin între noi.

Nu părea tocmai rețeta pentru familia perfectă. Pe de altă parte, gândindu-mă la misiunea mea, mi-am dat seama că poate Hermes are dreptate. Poseidon ne trimisese hipocampii în ajutor. îmi oferise puteri

asupra mării pe care nu le mai cunoscusem - să creez sfere de aer sub apă, să conduc o corabie cu puterea magiei. Iar Tyson... ne alăturase Poseidon dinadins? De câte ori îmi salvase Tyson viața în vara asta? În depărtare a sunat cornul, anunțând stingerea. — Ar trebui să mergi la culcare, a spus Hermes. Te-am ajutat să intri în destule belele în vara asta. Am venit doar să fac o livrare.

— O livrare?

— Sunt mesagerul zeilor, Percy. A scos un pad pentru semnături electronice din geantă și mi l-a dat. Semnează aici, te rog. Am luat stiloul înainte să realizez că are pe el doi șerpișori verzi.

— Ah!

Am scăpat pad-ul. „Au”, a spus George.

„Serios, Percy”, m-a certat Martha. „Ție ți-ar plăcea să fii scăpat pe podeaua unui grajd?” — O... ăăă, îmi pare rău. Am ridicat pad-ul.

Nu-mi prea plăceau șerpii, dar am luat din nou stiloul. Martha și George s-au strecurat pe sub degetele mele, prinzând creionul așa cum mă învățase profesorul în clasa a doua. „Mi-ai adus un șobolan?” a întrebat George.

— Nu... i-am spus. ăăă, n-am găsit.

„Dar un cobai?”

„George!” l-a muștrătat Martha. „Nu-l necăji pe băiat.”

Am semnat și i-am înapoiat pad-ul lui Hermes. În schimb, mi-a dat un plic bleumarin. Degetele îmi tremurau. Chiar înainte să-l deschid, am știut că e de la tata. Îi simțeam puterile în hârtia albastră, de parcă plicul în sine fusese făcut dintr-un val al oceanului. — Baftă mâine, a spus Hermes. Ai niște cai splendizi, dar, scuză-mă, o să le țin pumnii în cabana Hermes.

„Și nu fi prea descurajat când o citești, dragă”, mi-a spus Martha. „Chiar se gândește la ce ai bine pentru tine.”

—Ce vrei să zici? am întrebat.

„N-o lua în seamă”, a spus George. „Și data viitoare amintește-ți că șerpii lucrează pentru b — Terminați odată, a zis Hermes. La revedere, Percy... deocamdată.

Din cască i-au ieșit niște aripioare albe. A început să strălucească și știam destule despre a să mă uit în altă parte înainte să-și dezvăluie adevărata formă divină. A dispărut într-o e rbitoare, și am rămas singur cu caii.

M-am uitat la plicul albastru din mâinile mele. Adresa era scrisă de mână, cu un scris p uternic, dar elegant, pe care îl mai văzusem o dată, pe un pachet trimis de Poseidon v ara trecută. Percy Jackson

Tabăra Semizeilor

Jarm Road 3141

Long Island, New York 11954

O scrisoare de la tata. Poate îmi spunea că făcusem o treabă bună aducând Lâna. Poate îmi exp a situația lui Tyson sau se scuza că nu-mi vorbise de mult. Erau atâtea lucruri pe car e aș fi vrut să le găsesc în scrisoare. Am deschis plicul și am desfăcut hârtia.

Două cuvinte simple erau tipărite mare în mijlocul paginii: ȚINE-TE BINE!

A doua zi dimineață, toți erau preocupați de cursă, dar priveau mereu cu neliniște spre cer, așteptând parcă să vadă cum apar păsările stimfaliene. N-au apărut. Era o zi frumoasă de var r albastru și mult soare. Tabăra începea să arate așa cum trebuie - pajiștile erau de un ver de luxuriant; coloanele albe ale clădirilor grecești străluceau; driadele se jucau fer icite în pădure. Iar eu eram nefericit. Stătusem treaz toată noaptea, gândindu-mă la avertismentul lui Po seidon. Ține-te bine!

Adică... se apucă să scrie o scrisoare și scrie trei cuvinte?

Martha, șarpele, îmi spusese să nu fiu dezamăgit.

Poate că Poseidon avea un motiv pentru care era atât de vag. Poate că nu știa exact cu privire la ce mă avertizează, dar simțea că era pe cale să se întâmple ceva important - ceva care m-ar fi putut doborî dacă nu eram pregătit.

Era greu, dar am încercat să mă concentrez la cursă.

În timp ce Annabeth și cu mine mergeam pe pistă, n-am putut să nu admir ce treabă bună făcuse

Tyson cu carul Atenei. Întăriturile de bronz scilipeau. Roțile fuseseră echilibrate cu ajutorul unei suspensii magice, așa că mergeam fără să simțim vreun hop. Sistemul de prindere a cailor era atât de bine echilibrat, încât carul reacționa la cea mai ușoară mișcare a hățur

Tyson ne mai făcuse și două sulite, fiecare cu trei butoane pe ax. Primul buton făcea ca s

ulita să explodeze la impact, eliberând sârmă ghimpată, care încurca și sfâșia roțile oponent doilea buton făcea să apară un vârf de lance bont (dar totuși foarte dureros) din bronz, menit să doboare conducătorul din car. Al treilea buton activa un cârlig care putea fi folosit pentru blocarea unui car inamic sau pentru a-l împinge. M-am gândit că eram într-o formă destul de bună pentru cursă, dar Tyson tot m-a avertizat să iu atent. Celelalte echipe aveau mulți ași în mânecă.

—Poftim, mi-a spus, chiar înainte să înceapă cursa.

Mi-a dat un ceas de mână. N-avea nimic special - doar un cadran alb și argintiu, cu o curea din piele neagră - dar de-ndată ce l-am văzut mi-am dat seama că era obiectul la c

are meșterise de la începutul verii. De obicei, nu-mi place să port ceas. Cui îi pasă cât e ceasul? Dar nu l-am putut refuza pe Tyson.

— Mersi!

Mi l-am pus și am constatat că e surprinzător de ușor și confortabil. Nici nu-mi dădeam seamă a că-l port.

—Nu l-am terminat la timp pentru călătorie, a mormăit Tyson. Scuze, scuze.

—Hei, prietene. E în regulă.

—Dacă aveți nevoie de protecție în timpul cursei, apasă butonul, m-a sfătuit.

— A... bine.

Nu-mi dădeam seama cum avea să mă ajute cronometrarea, dar eram impresionat că lui Tyson îi păsa. I-am promis că-mi voi aminti de ceas.

— Și, ăăă, Tyson...

S-a uitat la mine.

—Am vrut să-ți spun... ei bine...

Încercam să găsesc o cale de a-mi cere scuze că-mi fusese rușine cu el înainte de misiune, că le spusese tuturor că nu e fratele meu adevărat. Nu era ușor să-mi găsesc cuvintele. — Știu ce vrei să-mi spui, a zis Tyson, părând rușinat. Lui Poseidon i-a păsat totuși d

— Aăă, păi...

—Te-a trimis în ajutor. Tocmai ce i-am cerut.

Am clipit.

—I-ai cerut lui Poseidon... să mă trimită pe mine?

— I-am cerut un prieten, a spus Tyson, mototolindu-și cămașa în mâini. Ciclopul tineri singuri pe străzi. Învață să facă lucruri din resturi. Învață să supraviețuiască.

—Dar e atât de crud!

A clătinat din cap cu seriozitate.

— Asta ne face să apreciem lucrurile bune... Să nu fim lacomi și răi și grași ca Polife m-am speriat. Monștrii m-au urmărit mult timp, de câteva ori m-au zgâriat cu ghearele... — Cicatricele de pe spate? O lacrimă i-a apărut în ochi.

— Sfinxul de pe strada 72... mare bătauș. M-am rugat tatei pentru ajutor. În scurt timp -au găsit cei de la Meriwether. Te-am întâlnit pe tine.

Cea mai mare binecuvântare din viața mea. Îmi pare rău că am spus că Poseidon a fost rău. Mi-a trimis un frate. M-am uitat la ceasul pe care mi-l făcuse Tyson.

—Percy! a strigat Annabeth. Hai, odată!

Chiron era la linia de start, gata să sufle în scoică.

—Tyson... i-am spus.

—Du-te, mi-a zis Tyson. O să câștigați!

—Eu... Da, OK, uriașule. O să câștigăm cursa pentru tine.

M-am urcat în car și am ajuns la start tocmai când Chiron a dat semnalul de pornire.

Caii știau ce au de făcut. Am țâșnit pe pistă atât de repede că aș fi căzut dacă brațele nu m-a prins în hățurile de piele. Annabeth se ținea bine de margine. Roțile se învâртеau strună. I-am luat primul viraj cu o lungime de car înaintea Clarisei, care era ocupată încercând să facă față unui atac cu sulița al fraților Stoll din carul Hermes.

—I-am luat! am strigat, dar mă grăbisem.

—Atenție! a strigat Annabeth.

A aruncat prima suliță cu cârligul activat, îndepărtând o plasă cu plumb care ne-ar fi prins e amândoi. Carul lui Apollo se apropiase din flanc. Înainte ca Annabeth să se înarmeze, luptătorul lui Apollo a aruncat o suliță în roata noastră dreaptă. Sulița s-a rupt, dar nu în te de a distruge câteva spițe. Carul nostru s-a hurducat și s-a clătinat. Am fost sigur că roata va ceda cu totul, dar cumva ne-am continuat drumul.

Mi-am îndemnat caii să încetinească. Eram acum la egalitate cu Apollo, iar Hefaistos venea tare din spate. Echipajele Ares și Hermes rămăneau în urmă, rulând alături, în timp ce Claris se lupta cu sabia contra suliței lui Connor Stoll. Știam că dacă mai încasăm o lovitură în roată, ne vom răsturna.

—Al meu ești! a strigat conducătorul carului Apollo.

Era un rezident în primul an. Nu-mi aminteam numele lui, dar era foarte încrezător în forțele proprii.

—Da, sigur! i-a strigat Annabeth.

Și-a luat a doua suliță - o manevră riscantă, având în vedere că încă mai aveam de făcut o tură și a aruncat-o spre conducătorul carului Apollo. A țintit perfect. Suliței i-a crescut un vârf în momentul în care l-a lovit pe conducător în iept, făcându-l să se lovească de coechipierul său și azvârlindu-i din car cu un salt înapoi. Ei au simțit că hăturile slăbesc și au luat-o razna, îndreptându-se direct spre public. Rezidenții s-au îngrămădit pentru a se pune la adăpost când caii au lovit colțul tribunelor, iar carul de aur s-a răsturnat. Caii au pornit în galop înapoi spre grajduri, trăgând după ei carul răsturnat. Am reușit să terminăm cea de-a doua tură având carul întreg, în ciuda scârțâiturilor roții din dreapta. Am trecut linia de start și am intrat cu viteză în tura finală.

Osia scârțâia și gemea. Pierdeam viteză din cauza roții nesigure, deși caii răspundeau la toate comenzile mele, funcționând ca o mașinărie bine unsă.

Echipa lui Hefaistos continua să câștige teren.

Beckendorf a rânjit și a apăsă un buton de pe consola de comandă. Din partea din față a cailor săi mecanici au ieșit cabluri de oțel, care s-au prins de partea din spate a carului nostru. Carul nostru s-a cutremurat când sistemul de tracțiune al lui Beckendorf s-a pus în funcțiune - ne trăgea înapoi în timp ce pe Beckendorf îl propulsa în față. Annabeth a blestemat și și-a scos cuțitul. A dat să taie cablurile, dar erau prea groase.

—Nu le pot tăia! a strigat.

Carul lui Hefaistos era acum periculos de aproape, iar caii lor amenințau să ne calcă pe picioare.

—Facem schimb! i-am spus lui Annabeth. Ține tu hăturile!

— Dar...

—Ai încredere în mine!

S-a dus în față și a apucat frâiele. M-am întors, străduindu-mă din răputeri să-mi țin echil m scos capacul lui Anaklusmos.

Am lovit, și cablurile s-au rupt ca niște sforicele. Ne-am înclinat în față, dar conducătorul lui Beckendorf tocmai își adusese carul în stânga noastră și ne-a ajuns din urmă. Beckendorf a scos sabia. A lovit spre Annabeth și am parat.

Ne apropiam de ultimul viraj. N-aveam cum să reușim. Trebuia să scot din cursă carul lui

Hefaistos și să-l dau la o parte, dar trebuia s-o protejez și pe Annabeth. Doar pentru că Beckendorf era un tip de treabă nu însemna că nu ne va trimite la infirmerie dacă lăsam garda jos. Eram la egalitate, iar Clarisse venea din spate, recuperând timpul pierdut.

— Ne mai vedem, Percy! a strigat Beckendorf. Iată un mic cadou de despărțire! A aruncat o pungă de piele în carul nostru. Aceasta s-a lipit de podea imediat și a înce put să scoată fum verde.

—Focul grecesc! a strigat Annabeth.

Am înjurat. Auzisem povești despre ce poate face focul grecesc. Am apreciat că mai ave m poate zece secunde înainte să explodeze.

— Scapă de el! a strigat Annabeth, dar n-am reușit. Carul lui Hefaistos era încă alături ptând până în ultima secundă să se asigure că micul lor dar explodează. Eram ocupat să lupt c kendorf. Dacă lăsam garda jos ca să mă ocup de focul grecesc, Annabeth ar fi fost rănită și n -am fi făcut praf oricum. Am încercat să îndepărtiez cu piciorul săculețul de piele, dar n-am putut. Era bine prins. Apoi mi-am adus aminte de ceas.

Nu știam cum ne-ar putea ajuta, dar am reușit să apăs butonul cronometrului. Instantaneu

, ceasul a suferit o schimbare. S-a mărit, cadrul de metal s-a lărgit ca diafragma u nui aparat foto de modă veche, și o curea din piele mi s-a înfășurat în jurul antebrațului pâ am ajuns să țin în mână un scut de război lat de un metru și ceva, cu piele moale pe interio , din bronz

lustruit în exterior, gravat cu niște desene pe care n-am avut timp să le examinez. Tot ce știam era că Tyson se întrecuse pe sine. Am ridicat scutul și sabia lui Beckendor f s-a lovit de el. Lama i s-a rupt.

—Ce? a strigat. Cum...

N-a apucat să mai spună altceva, pentru că l-am lovit în piept cu noul meu scut și l-am az vârlit din carul lui, rostogolindu-l în praf. Eram gata s-o folosesc pe Anaklusmos împotriva conducătorului carului când Annabeth a strigat:

— Percy!

Focul grecesc scotea scânteii. Am băgat vârful săbiei sub săculețul de piele și l-am folosit c pe o spatulă. Bomba de foc s-a desprins și a zburat în carul lui Hefaistos, la picioa rele conducătorului. Acesta a tresărit.

În fracțiunea de secundă de care dispunea, a făcut alegerea corectă. A sărit din car, care s

-a înclinat și a explodat în flăcări verzi. Caii de metal păreau scurtcircuitați. S-au întors u tras resturile în flăcări spre Clarisse și frații Stoll, care au trebuit să se dea la o pa rte ca să le evite.

Annabeth a tras de hățuri pentru ultimul viraj. M-am ținut bine, convins că ne vom răsturna, dar ne-am redresat cumva și am mînat caii peste linia de sosire. Mulțimea a izbucni t în aplauze. După ce carul s-a oprit, am fost înconjurați de prieteni. Au început să ne scandeze numele , dar Annabeth a strigat pentru a acoperi zgomotul:

—Stați așa! Ascultați-mă! N-am fost doar noi!

Mulțimea n-a vrut să facă liniște, dar Annabeth a izbutit să acopere zgomotul:

— N-am fi reușit fără o anumită persoană! Fără el, n-am fi putut câștiga această cursă, și nu l-am fi salvat pe Grover! Îi datorăm viețile lui Tyson...

— Fratele meu! am spus, suficient de tare ca să audă toată lumea. Tyson, fratele meu ma mic.

Tyson s-a înroșit. Mulțimea a aplaudat. Annabeth mi-a plasat un sărut pe obraz. Uralele au devenit și mai puternice, dar n-aveam timp de gândire, deoarece întreaga cabană a Ate nei ne-au ridicat pe mine și pe Annabeth și pe Tyson pe umeri și ne-au dus la podium, unde Chiron aștepta pentru a oferi cununile de lauri.

Capitolul 20

În care magia Lânii acționează cu vârf și îndesat

A fost una din cele mai fericite după-amiezi petrecute în tabără, ceea ce dovedește că nu ști niciodată când lumea ta este pe cale să fie zguduită din temelii.

Grover a anunțat că-și va petrece restul verii cu noi, înainte de a relua căutarea lui Pan

. Șefii săi din Consiliul Bătrânilor Copitați au fost atât de impresionați că nu fusesse ucis eschisese calea pentru viitorii căutători, încât îi acordaseră o permisie de două luni și îi un nai nou. Singura veste proastă: Grover insista să cânte la acest nai cât e după amiaza de lungă, iar abilitățile sale muzicale nu se prea îmbunătățiseră. A cântat „YMCA” și tufele uat-o razna, înfășurându-se în jurul picioarelor noastre de parcă ar fi încercat să ne sugrum

Cred că nu le puteam învinovăți.

Grover mi-a spus că poate dizolva legătura empatică dintre noi, acum că eram față în față, da m spus că aș păstra-o, dacă e de acord. A lăsat jos naiul și s-a uitat la mine.

—Dar... dacă o să am iar probleme, o să fii în pericol, Percy! Ai putea muri!

— Dacă o să ai iar probleme, vreau să știu despre ele. Și o să vin din nou să te ajut, ci nu concep altfel. El s-a înroșit, dar în cele din urmă a fost de acord să nu rupă legătura. A început iar să le MCA” căpșunilor

și n-aveam nevoie de o legătură empatică cu plantele ca să știu ce părere au.

Mai târziu, în timpul orei de tir cu arcul, Chiron m-a tras deoparte și mi-a spus că îmi rezolvase problemele de la Colegiul Meriwether. Școala nu mă mai învinuia pentru distrugerea sălii de sport. Nu mai eram căutat de poliție.

—Cum ai reușit? l-am întrebat.

Ochii lui Chiron au sclipit.

— Am sugerat doar că muritorii au văzut ceva diferit în acea zi - explozia unui cuptor, care n-a fost din vina ta.

—Ai spus asta și ei au crezut?

— Am manipulat ceața. Într-o zi, când vei fi pregătit, o să-ți arăt cum se face. — Vrei să spui că... Mă pot întoarce la Meriwether la anul?

Chiron a ridicat din sprâncene.

— O, nu, te-au exmatriculat oricum. Directorul școlii, domnul Bonsai, a spus că ai - cum s-a exprimat? - o karma neatrăgătoare, care submina aura educațională a școlii. Dar nu mai ai probleme cu legea, ceea ce a fost o ușurare pentru mama ta. O, și că veni vorba de mama ta... Și-a scos telefonul mobil din tolbă și mi l-a întins.

—E timpul s-o suni.

Partea cea mai rea a fost la început - aceea cu „Percy Jackson ce ai avut în cap? ai idee ce îngrijorată am fost, să te furișezi din tabără fără permisiune, să mergi în misiuni pe se, și să mă sperii de moarte“. Dar în cele din urmă s-a oprit să-și tragă sufletul.

—O, ce mai contează! Mă bucur că ești bine.

Asta-mi place la mama. Nu rămâne supărată. Încearcă, dar pur și simplu nu e în firea ei.

—îmi pare rău, mamă, i-am spus. N-o să te mai sperii niciodată.

— Nu-mi promite asta, Percy. Știi foarte bine că o să fie din ce în ce mai rău. Încearca să pară relaxată, dar mi-am dat seama că e destul de afectată.

Aș fi vrut să spun ceva ca s-o fac să se simtă mai bine, dar știam că are dreptate. Ca semiz eu, urma să fac doar lucruri care s-o sperie. Și, pe măsură ce înaintam în vârstă, pericolele veneau mai mari...

—Aș putea veni acasă o vreme, m-am oferit.

— Nu, nu. Stai în tabără. Antrenează-te. Fă ceea ce trebuie să faci. Dar vei veni acasă rmătorul an școlar?

—Da, sigur. Aăă, dacă mai există vreo școală care să mă accepte.

— O, găsim noi ceva, dragule, a oftat mama. Un loc unde nu ne cunoaște nimeni încă... Cât despre Tyson, rezidenții l-au tratat ca pe un erou. Aș fi fost fericit să-l am drept coleg de cabană pentru totdeauna, dar în seara aceea, în timp ce stăteam pe o dună de nisip cu vedere spre estuarul Long Island Sound, a făcut un anunț care m-a luat complet prin surprindere.

—L-am visat pe tata noaptea trecută, a spus. Vrea să-l vizitez.

M-am întrebat dacă glumește, dar Tyson chiar nu știa să glumească.

—Poseidon ți-a trimis un mesaj în vis?

Tyson a dat din cap.

— Vrea să merg sub apă pentru restul verii. Să învăț să lucrez la fierăria ciclopilor. n stag... stagi... — Un stagi?

— Da.

Am lăsat informația să se așeze. Recunosc că eram puțin invidios. Pe mine nu mă invitase sub pă. Pe urmă mi-am dat seama... Tyson pleca! Așa, pur și simplu?

—Când pleci? am întrebat.

—Acum.

—Acum. Adică... acum, acum?

—Acum.

Am privit la valurile din Long Island Sound. Apa căpăta o nuanță roșiatică în apus.

—Mă bucur pentru tine, uriașule, am reușit să zic. Serios.

— E greu să-mi părăsesc noul frate, mi-a spus cu un tremur în glas. Dar vreau să fac lu . Arme pentru tabără. Veți avea nevoie de ele.

Din păcate, știam că are dreptate. Lâna nu rezolvase toate problemele din tabără. Luke conti nua să strângă o armată la bordul Prințesei Andromeda. Cronos se refăcea în sicriul său de au cele din urmă, trebuia să-i înfruntăm.

— Vei face cele mai bune arme din lume, i-am spus lui Tyson. Mi-am ridicat ceasul cu mândrie. Pun pariu că vor arăta și cât e ceasul.

Tyson a început să se smiorcăie.

— Frații se ajută.

—Tu ești fratele meu, am spus. Nu există nicio îndoială.

M-a bătut pe spate atât de tare, că era să mă răstoarne de pe duna de nisip. Apoi și-a șters acrimă de pe obraz și s-a ridicat, gata de plecare.

—Folosește scutul cu cap.

—Așa o să fac, uriașule!

—O să-ți salveze viața într-o bună zi.

Felul în care a spus-o, siguranța lui, m-a făcut să mă întreb dacă ochiul său de ciclop vedea iitor. A coborât pe plajă și a fluierat. Hipocampusul Curcubeu s-a ivit dintre valuri. I-am pri vit pătrunzând împreună pe tărâmul lui Poseidon.

După ce au plecat, m-am uitat la noul meu ceas de mână. Am apăsat butonul și scutul s-a de sfăcut complet. Erau imagini în stil antic grecesc, bătute în bronz - scene din aventuri le noastre din cursul verii. Annabeth ucigând un jucător lestrigon de dodgeball, eu luptându-mă cu taurii de bronz pe Dealul Semizeilor, Tyson călărindu-l pe Curcubeu în drum spre Prințesa Andromeda, C.S.S. Birmingham trăgând cu tunurile în Caribda.

Mi-am trecut mâna peste o imagine cu Tyson luptând cu hidra în timp ce ținea în mână o cutie cu Gogoși Mo ruoase.

N-aveam cum să nu fiu trist. Știam că Tyson se va simți de minune sub apele oceanului. D ar știam că-mi vor lipsi multe - fascinația lui pentru cai, felul în care putea să repare care sau să îndoiaie bucăți de fier cu mâinile goale sau să-i lege fedeleș pe ticăloși. Știam lipsi chiar și sforăitul lui ca un cutremur, în patul de lângă mine, cât e noaptea de lungă.

— Hei, Percy!

M-am întors.

Annabeth și Grover stăteau pe duna de nisip. Cred că aveam nisip în ochi, pentru că clipea m foarte des.

—Tyson..., le-am spus. A trebuit să...

—Știm, a zis încet Annabeth. Ne-a spus Chiron.

— Fierăria ciclopilor, a zis Grover, cutremurându-se. Am auzit că mâncarea de la cantin roaznică! Adică... nu au deloc enchiladas. Annabeth a întins mâna.

—Haide, creier de alge. E vremea cinei.

Ne-am întors împreună la pavilion să mâncăm - doar noi trei, ca pe vremuri.

În noaptea aceea s-a dezlănțuit o furtună care a ocolit, ca de obicei, Tabăra Semizeilor.

Fulgerele brăzdau cerul, valurile se izbeau de țărm, dar nicio picătură de ploaie n-a căzut în valea noastră. Eram protejați din nou datorită Lânii, în siguranță în interiorul frontierei noastre magice.

Totuși, continuam să am vise agitate. Îl auzeam pe Cronos luându-mă peste picior din adâncimile Tartarului: „Polifem șade orb în peștera lui, tinere erou, crezând că a câștigat o mare victorie. Și tu te îmbeți cu apă rece, la fel ca el?" Râsul rece al Titanului răsună în beznă.

Apoi, visul s-a schimbat. Îl urmăream pe Tyson pe fundul mării, la curtea lui Poseidon

. Era o sală strălucitoare luminată în albastru și cu podeaua pavată cu perle. Și acolo, pe un tron de corali, stătea tatăl meu, îmbrăcat ca un simplu pescar, în pantaloni scurți kaki și un tricou decolorat. M-am uitat la fața lui bronzată, la ochii săi verzi, și el a rost

it două cuvinte: „ȚINE-TE BINE!” M-am trezit brusc.

Cineva bătea la ușă. Grover a dat buzna fără să aștepte permisiunea mea.

—Percy! s-a bâlbâit. Annabeth... pe deal... ea...

Privirea lui îmi spunea că ceva nu e în regulă. Annabeth fusese de gardă în noaptea aceea, a părând Lâna. Dacă se întâmplase ceva... Am aruncat cuvertura și am simțit că-mi îngheață sângele-n vine. Am aruncat niște haine pe mine timp ce Grover încerca să articuleze o propoziție completă, dar era prea șocat, fără suflu.

—Stă întinsă pe jos... stă pur și simplu întinsă pe jos...

Am alergat afară și am traversat curtea centrală, cu Grover pe urme. Tocmai se crăpa de ziuă, dar întreaga tabără părea să se agite. Veștile circulau. Se întâmplase ceva important.

zidenți se îndreptau deja spre deal - satiri, nimfe și eroi, într-un amestec ciudat de armuri și pijamale. Am auzit tropăit de copite și Chiron a venit în galop din spate, cu o înfățișare sumbră.

—E adevărat? a întrebat Grover.

Grover a reușit doar să dea din cap, cu o expresie năucită.

Am încercat să întreb ce se întâmplă, dar Chiron m-a apucat de braț și, fără niciun efort, mat pe spatele lui. Împreună am luat cu asalt Dealul Semizeilor, unde începuse să se formeze o mică mulțime. Mă așteptam să văd că Lâna lipsește din pin, dar era încă acolo, strălucind în lumina zorilor se furtuna, iar cerul era roșu ca sângele.

— Blestemat fie Stăpânul Titanilor! a spus Chiron. Ne-a păcălit din nou, a mai găsit o modalitate să controleze profeția.

—Ce vrei să spui? am întrebat.

—Lâna, mi-a răspuns. Lâna a acționat cu vârf și îndesat.

Continuam să galopăm și toată lumea se dădea la o parte. Acolo, la rădăcina copacului, o fată a înconștientă. O altă fată în armură grecească era îngenuncheată lângă ea. Sângele îmi vâjâia în urechi. Mi-era greu să gândesc. Fusesse Annabeth atacată? Dar de ce era că acolo?

Copacul părea în regulă. Rana provocată de otravă - care se vindecase de la întoarcerea din misiunea noastră - era acum complet închisă. Pinul părea teafăr și nevătămat, ca un copac nou uț, hrănit de esența Lânii de Aur.

— A vindecat copacul, a spus Chiron, cu vocea răgușită. Și otrava n-a fost singurul luc pe care l-a curățat. Apoi mi-am dat seama că nu Annabeth era cea care zăcea la pământ. Ea era cea în armură, care îngenunchease lângă fata înconștientă. Când Annabeth ne-a văzut, a alergat la Chiron.

—A... ea... dintr-odată acolo...

Ochii îi erau plini de lacrimi, dar tot nu înțelegeam. Eram prea speriat ca să-mi dau seama care-i treaba. Am sărit de pe spatele lui Chiron și am alergat spre fata înconștientă. Chiron a spus:

—Percy, așteaptă!

Am îngenuncheat lângă ea. Era un pic mai în vârstă ca mine, cu părul negru, scurt, și pistrui nas. Avea constituția unui alergător de cursă lungă, suplă și puternică, și purta haine care au undeva între punk și goth - tricou, blugi negri zdrențuiți și o geacă de piele neagră, cu insigne cu o grămadă de trupe de care nu auzisem. Nu era o rezidentă. Nu știam să aparțină vreunei cabane. Și totuși, aveam sentimentul ciudat o mai văzusem cândva...

—E adevărat, a spus Grover, gâfâind fiindcă urcase în fugă dealul. Nu-mi vine să cred.

Nimeni altcineva nu s-a mai apropiat de fată.

I-am pus mâna pe frunte. Pielea îi era rece, dar degetele m-au furnicat de parcă m-aș fi ars.

—Are nevoie de nectar și ambrozie, am spus.

Era clar că era un semizeu, indiferent dacă era rezidentă sau nu. îmi dădeam seama de la o simplă atingere. Nu înțelegeam de ce erau cu toții atât de speriați.

Am apucat-o de umeri și am ridicat-o în fund, punându-i capul pe umărul meu.

— Haideți! le-am strigat celorlalți. Ce-i cu voi, oameni buni? S-o ducem la Casa cea Mare. Nimeni n-a făcut niciun gest, nici măcar Chiron. Cu toții păreau prea uluiți.

Apoi fata a suspinat. A tușit și și-a deschis ochii.

Irișii ei erau de un albastru uimitor - un albastru metalic, la fel ca bomboanele pe care mi le dădea mama la ocazii speciale. Fata m-a privit cu uimire, tremurând și cu privirea rătăcită.

— Cine...

—Sunt Percy, am spus. Ești în siguranță acum.

— Ce vis ciudat...

— E în regulă.

—Pe moarte.

—Nu, am asigurat-o. Ești bine. Cum te cheamă?

Atunci mi-am dat seama. Chiar înainte s-o spună.

Ochii albaștri ai fetei priveau într-ai mei și am înțeles în ce constase misiunea cu Lâna de ur. Otrăvirea copacului. Totul. Cronos făcuse asta pentru a mai introduce o piesă de șah în joc - încă o șansă de-a controla profeția.

Până și Chiron, Annabeth și Grover, care ar fi trebuit să sărbătorească momentul, erau prea ș u privire la ce putea însemna asta în viitor. Iar eu țineam în brațe pe cineva care era me nit să fie cel mai bun prieten al meu sau, poate, cel mai mare dușman.

—Sunt Thalia, a spus fata. Fiica lui Zeus.